

U S T A W A

z dnia 2016 r.

o Krajowej Administracji Skarbowej

DZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) zadania Krajowej Administracji Skarbowej;
- 2) organy i jednostki organizacyjne Krajowej Administracji Skarbowej;
- 3) warunki pracy, przebieg służby i zasady odpowiedzialności dyscyplinarnej w Krajowej Administracji Skarbowej oraz zasady tworzenia Zasobu Kadrowego Krajowej Administracji Skarbowej.

Art. 2. 1. Tworzy się Krajową Administrację Skarbową, zwaną dalej „KAS”, w ramach której tworzy się wyodrębnioną Służbę Celno-Skarbową będącą jednolitą formacją mundurową.

2. Nazwa Krajowa Administracja Skarbowa, skrót KAS oraz znak graficzny KAS przysługuje Krajowej Administracji Skarbowej.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór znaku graficznego KAS. Wzór znaku graficznego powinien nawiązywać do tradycji służby celnej, administracji podatkowej i kontroli skarbowej.

Art. 3. 1. Do zadań KAS należy:

- 1) ustalanie, określanie i pobór podatków oraz niepodatkowych należności budżetowych oraz innych należności, na podstawie odrębnych przepisów, z wyjątkiem podatków i należności budżetowych, których ustalanie, określanie i pobór należy do innych organów;
- 2) realizacja polityki celnej wynikającej z członkostwa w unii celnej Unii Europejskiej;
- 3) wymiar i pobór należności celnych i innych opłat związanych z przywozem i wywozem towarów;
- 4) zapewnienie obsługi i wsparcia podatnika i przedsiębiorcy w prawidłowym wykonywaniu obowiązków podatkowych i celnych;

- 5) wykonywanie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych;
- 6) kontrola celowości i zgodności z prawem gospodarowania środkami publicznymi oraz środkami pochodzącymi z Unii Europejskiej (UE) i międzynarodowych instytucji finansowych, z wyłączeniem kontroli celowości wykorzystania środków zaliczanych do dochodów własnych i subwencji ogólnej jednostki samorządu terytorialnego;
- 7) audyt gospodarowania środkami pochodzącymi z budżetu Unii Europejskiej oraz niepodlegającymi zwrotowi środkami z innych źródeł zagranicznych, w tym certyfikacja i wydawanie deklaracji zamknięcia;
- 8) badanie przestrzegania przez rezydentów i nierezydentów ograniczeń i obowiązków określonych w przepisach prawa dewizowego oraz warunków udzielonych na ich podstawie zezwoleń dewizowych, a także warunków wykonywania działalności kantorowej;
- 9) rozpoznawanie, zapobieganie i wykrywanie przestępstw oraz ściganie ich sprawców:
 - a) przestępstw, o których mowa w art. 228-231 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.), zwanej dalej „Kodeksem karnym”, popełnianych przez osoby zatrudnione lub pełniące służbę w jednostkach organizacyjnych KAS w związku z wykonywaniem czynności służbowych;
 - b) przestępstw określonych w art. 229 Kodeksu karnego, popełnionych przez osoby niebędące urzędnikami KAS w związku z wykonywaniem czynności służbowych przez urzędników KAS,
 - c) przestępstw określonych w art. 190, 222, 223 i 226 Kodeksu karnego skierowanych przeciwko urzędnikom KAS podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych;
- 10) rozpoznawanie, wykrywanie, zapobieganie i zwalczanie przestępstw i wykroczeń związanych z naruszeniem przepisów dotyczących wprowadzania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz wyprowadzania z jej terytorium towarów objętych ograniczeniami lub zakazami obrotu ze względu na bezpieczeństwo i porządek publiczny lub bezpieczeństwo międzynarodowe, w szczególności takich jak odpady, substancje chemiczne i ich mieszaniny, materiały jądrowe i promieniotwórcze, środki odurzające i substancje psychotropowe, broń, amunicja, materiały wybuchowe oraz towary i technologie o znaczeniu strategicznym;
- 11) rozpoznawanie, wykrywanie, zapobieganie i zwalczanie przestępstw i wykroczeń przeciwko:

- a) zdrowiu, określonych w art. 55, 57, 61 i 66 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r. poz. 124 oraz z 2015 r. poz. 28),
 - b) dobrom kultury, określonych w art. 109 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2014 r. poz. 1446 oraz z 2015 r. poz. 397) i w art. 53 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2011 r. Nr 123, poz. 698, z późn. zm.),
 - c) prawom własności intelektualnej, określonych w art. 116-118 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.) i w art. 305 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1410),
 - d) przyrodzie, określonych w art. 128 i art. 131 pkt 10 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2013 r. poz. 627, z późn. zm.),
 - e) środowisku, określonych w art. 183 § 2, 4, 5 i 6, w przypadku czynów, o których mowa w art. 183 § 2, 4 i 5 Kodeksu karnego, oraz przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, określonych w art. 244 Kodeksu karnego, w zakresie niestosowania się do zakazu wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych,
 - f) ograniczeniom obrotu towarami i technologiami o znaczeniu strategicznym, określonym w art. 33 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa (Dz. U. z 2013 r. poz. 194)
 - g) rozpoznawanie, wykrywanie, zapobieganie i zwalczanie przestępstw określonych w przepisach art. 258, art. 270, art. 271, art. 273 oraz art. 286 § 1 Kodeksu karnego, w związku z którym nastąpiło uszczuplenie lub narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnej
- oraz ściganie ich sprawców, jeżeli zostały ujawnione przez Służbę Celno-Skarbową;
- 12) rozpoznawanie, wykrywanie, zapobieganie i zwalczanie przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych oraz ściganie ich sprawców, w zakresie określonym w ustawie z dnia 10 września 1999 r. - Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2013 r. poz. 186, z późn. zm.), zwanej dalej „Kodeksem karnym skarbowym”;
 - 13) prowadzenie postępowań karnych skarbowych w sprawach o przestępstwa skarbowe, w zakresie określonym w Kodeksie karnym skarbowym oraz postępowań karnych w

- sprawach o przestępstwa określone w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.);
- 14) wykonywanie kar i środków karnych, w zakresie określonym w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.) oraz w ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy;
 - 15) obejmowanie towarów procedurami celnymi i regulowanie sytuacji towarów;
 - 16) wykonywanie zadań wynikających z przepisów unijnych regulujących statystykę dotyczącą obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej (INTRASTAT) oraz obrotu towarowego państw członkowskich Unii Europejskiej z pozostałymi państwami (EXTRASTAT);
 - 17) wykonywanie zadań wynikających z ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, związanych w szczególności z udzielaniem koncesji oraz zezwoleń, zatwierdzaniem regulaminów oraz rejestracją urządzeń;
 - 18) wykonywanie zadań wynikających z rozporządzenia Rady (WE) nr 2173/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia systemu zezwoleń na przywóz drewna do Wspólnoty Europejskiej FLEGT (Dz. Urz. UE L 347 z 30.12.2005, str. 1);
 - 19) wykonywanie zadań wynikających z zakazu obejmowania procedurą celną dopuszczenia do obrotu paliw stałych niespełniających wymagań określonych w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2014 r. poz. 1728);
 - 20) wykonywanie zadań, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a rozporządzenia Komisji (UE) nr 737/2010 z dnia 10 sierpnia 2010 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2009 w sprawie handlu produktami z fok (Dz. Urz. UE L 216 z 17.08.2010, str. 1);
 - 21) współdziałanie przy realizacji Wspólnej Polityki Rolnej;
 - 22) współdziałanie z organami administracji rządowej i samorządowej oraz z państwowymi i samorządowymi jednostkami organizacyjnymi w zakresie wynikającym z odrębnych przepisów;
 - 23) współpraca z właściwymi organami innych państw oraz organizacjami międzynarodowymi;
 - 24) prowadzenie działalności analitycznej, prognostycznej i badawczej oraz analizy ryzyka dotyczących zjawisk występujących w obszarze właściwości KAS;
 - 25) prowadzenie działalności informacyjnej w zakresie prawa podatkowego i celnego;

- 26) kształcenie i doskonalenie zawodowe w zakresie zadań KAS;
- 27) wykonywanie innych zadań określonych w odrębnych przepisach.

2. Zadania, o których mowa w ust. 1 pkt 3 w zakresie wymiaru należności celnych i innych opłat związanych z przywozem i wywozem towarów, pkt 8-13, 15 i 18-21 oraz nadzór nad realizacją zadań, o których mowa w pkt 8-13, 15 i 18-21, wykonują funkcjonariusze celno-skarbowi, zwani dalej „funkcjonariuszami”.

3. Funkcjonariusze tworzą Służbę Celno-Skarbową.

4. W ramach realizacji zadań KAS może wykonywać:

- 1) kontrolę uproszczoną,
- 2) kontrolę,
- 3) audyt, postępowanie audytowe i monitorowanie,
- 4) urzędowe sprawdzenie;
- 5) czynności operacyjno-rozpoznawczych.

5. Kontrolę, urzędowe sprawdzenie oraz czynności operacyjno – rozpoznawcze wykonują funkcjonariusze.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przedkłada Radzie Ministrów, w terminie do dnia 31 marca, sprawozdanie z realizacji zadań KAS za rok poprzedni.

Art. 4. 1. Na złożone w każdym czasie żądanie organu KAS osoba, posiadająca informacje mające znaczenie dla wykonywania zadań KAS, w szczególności osoba, która podlega kontroli, jest obowiązana do dostarczenia, w ustalonych terminach, dokumentów i informacji jak również do udzielania niezbędnej pomocy.

2. Pisemne wystąpienie o dostarczenie dokumentów, informacji oraz o udzielenie pomocy powinno w szczególności zawierać oznaczenie treści żądania i uzasadnienie tego wystąpienia.

3. Obowiązek dostarczania dokumentów i informacji, o którym mowa w ust. 1, dotyczy również dokumentów elektronicznych, o których mowa w art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114).

Art. 5. 1. Organy administracji rządowej i samorządowej oraz państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne są obowiązane współdziałać, nieodpłatnie udostępniać informacje w sprawach indywidualnych oraz udzielać pomocy organom KAS przy wykonywaniu zadań określonych w ustawie.

2. Przy wykonywaniu swoich zadań organy KAS są uprawnione do nieodpłatnego korzystania z informacji zgromadzonych w aktach spraw, zbiorach danych, ewidencjach i rejestrach przez organy administracji rządowej i samorządowej, sądy, państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne oraz państwowe osoby prawne, w tym również z informacji zapisanych w postaci elektronicznej, z zastrzeżeniem odrębnych przepisów.

Art. 6. 1. Organy KAS, w związku z:

- 1) prowadzonymi postępowaniami celnymi, podatkowymi, audytowymi, administracyjnymi, postępowaniami w sprawach o wykroczenia lub przestępstwa, o których mowa w:
 - a) ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
 - b) ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami i w ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach,
 - c) ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych i w ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej ,
 - d) ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody,
 - e) ustawie - Kodeks karny,
 - f) ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa,
 - g) w art. 270, art. 271, art. 273 oraz art. 286 § 1 Kodeksu karnego, w związku z którym nastąpiło uszczuplenie lub narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnej,
 - 2) postępowaniami w sprawach o wykroczenia skarbowe lub przestępstwa skarbowe, o których mowa w Kodeksie karnym skarbowym;
 - 3) wykonywaniem kontroli, przeprowadzaniem postępowań sprawdzających, audytem, monitorowaniem oraz prowadzeniem czynności analitycznych
- mogą zbierać i wykorzystywać niezbędne informacje zawierające dane osobowe, oraz przetwarzać je w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182 i 1662), także bez wiedzy i zgody osoby, której dane dotyczą.

2. Dane, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, mogą być zbierane i przetwarzane przez organy KAS, wyłącznie, gdy

jest to niezbędne ze względu na zakres lub charakter prowadzonego postępowania lub przeprowadzanych czynności.

3. Administrator danych jest obowiązany udostępnić dane na podstawie imiennego upoważnienia organu KAS, okazanego wraz z legitymacją służbową przez funkcjonariusza albo członka korpusu służby cywilnej zatrudnionego w jednostce organizacyjnej KAS. Fakt udostępnienia danych podlega ochronie zgodnie z przepisami o ochronie informacji niejawnych.

4. Organy KAS mogą również zbierać i wykorzystywać oraz przetwarzać informacje, dostarczane tym organom na podstawie przepisów odrębnych.

5. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, dotyczy w szczególności danych dotyczących podróży w rozumieniu art. 236 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 253 z 11.10.1993, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 6, str. 3, z późn. zm.), osób dokonujących przemieszczania towarów, o którym mowa w art. 5 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. - Prawo celne (Dz. U. z 2013 r. poz. 727, z późn. zm.), oraz danych zawartych w rejestrach publicznych, o których mowa w art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, w tym również danych w formie dokumentu elektronicznego. Dane w formie dokumentu elektronicznego przekazuje się w szczególności na informatycznym nośniku danych lub przy użyciu systemów teleinformatycznych, o których mowa w art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422).

6. W związku z realizacją zadań KAS, o których mowa w ust. 1 i 4, organy władzy publicznej w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.) oraz podmioty prowadzące rejestry, o których mowa w ust. 5, mogą, w drodze decyzji administracyjnej, wyrazić zgodę na udostępnianie za pomocą urządzeń telekomunikacyjnych informacji zgromadzonych w rejestrach organom KAS, bez konieczności składania pisemnych wniosków, jeżeli jest to uzasadnione rodzajem lub zakresem wykonywanych zadań albo prowadzonej działalności oraz jeżeli organy KAS posiadają:

- 1) urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane lub informacje uzyskał, oraz

- 2) zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych lub informacji niezgodnie z celem ich uzyskania.

7. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 6, nie dotyczy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego i zarządzanych przez nie funduszy.

8. Organy KAS, w zakresie niezbędnym do realizacji zadań, o których mowa w ust. 1 i 4, są uprawnione do korzystania z informacji gromadzonych w systemach teleinformatycznych przez inne organy podatkowe oraz organy Straży Granicznej, które to organy umożliwiają dostęp do gromadzonych przez siebie informacji za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej lub oprogramowania interfejsowego, o którym mowa w art. 3 pkt 11 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

9. Udostępnianie informacji, o których mowa w ust. 1, w sposób określony w ust. 8, następuje na wniosek organu KAS zawierający dane:

- 1) system, z którego informacje będą udostępniane;
- 2) zakres informacji udostępnianych w związku z realizacją poszczególnych zadań ustawowych;
- 3) osoby uprawnione oraz zakres informacji, które te osoby mogą uzyskiwać;
- 4) zakres danych określających cel dostępu do informacji.

10. Warunkiem udostępnienia informacji jest stwierdzenie przez organ udostępniający, w drodze decyzji administracyjnej, że informacje te są niezbędne do realizacji zadań, o których mowa w ust. 1, oraz że organy KAS spełniają wymogi określone w ust. 6.

11. W decyzji, o której mowa w ust. 10, organ udostępniający informacje określa sposób udostępniania informacji, w tym co najmniej dane, o których mowa w ust. 9.

12. W przypadku gdy w ramach sprawowanej kontroli organ udostępniający informacje, o których mowa w ust. 1, w sposób określony w ust. 8, uzna, że dostęp do informacji jest realizowany niezgodnie z warunkami określonymi w decyzji, o której mowa w ust. 10, może wstrzymać ich udostępnianie i zażądać szczegółowych wyjaśnień od organu KAS, który wystąpił o ich udostępnienie. Jeżeli organ udostępniający informacje uzna wyjaśnienia za niewystarczające, może, w drodze decyzji administracyjnej, odmówić ich udostępnienia.

13. Organy KAS są obowiązane informować organ udostępniający o każdej zmianie dotyczącej warunków, które stanowiły podstawę do wydania decyzji, o której mowa w ust. 10.

14. Dane osobowe przechowuje się przez okres, w którym są niezbędne dla realizacji ustawowych zadań wykonywanych przez organy KAS. Organ KAS dokonuje weryfikacji tych danych nie rzadziej niż co 10 lat od dnia uzyskania informacji, usuwając dane zbędne.

15. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór upoważnienia, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa pobieranych danych.

Art. 7. 1. Na pisemne żądanie właściwego organu KAS, wydane w związku z wszczętym postępowaniem przygotowawczym w sprawie o przestępstwa i wykroczenia oraz przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe, banki są obowiązane do sporządzania i przekazywania informacji dotyczących podejrzanego w zakresie:

- 1) posiadanych rachunków bankowych lub posiadanych pełnomocnictw do dysponowania rachunkami bankowymi, liczby tych rachunków lub pełnomocnictw, obrotów i stanów tych rachunków, z podaniem wpływów, obciążeń rachunków i ich tytułów oraz odpowiednio ich nadawców i odbiorców;
- 2) posiadanych rachunków pieniężnych, rachunków papierów wartościowych lub posiadanych pełnomocnictw do dysponowania takimi rachunkami, liczby tych rachunków, a także obrotów i stanów tych rachunków;
- 3) zawartych umów kredytowych lub umów pożyczki, z podaniem wysokości zobowiązań wynikających z tych kredytów lub pożyczek, celów, na jakie zostały udzielone, i sposobu zabezpieczenia ich spłaty, a także umów depozytowych i umów udostępniania skrytek sejfowych;
- 4) nabytych za pośrednictwem banków akcji Skarbu Państwa lub obligacji Skarbu Państwa, a także obrotu tymi papierami wartościowymi;
- 5) obrotu wydawanymi przez banki certyfikatami depozytowymi lub innymi papierami wartościowymi.

2. Przepisy ust. 1 pkt 2 i 4 stosuje się odpowiednio do innych niż banki podmiotów prowadzących przedsiębiorstwa maklerskie.

3. Przepisy ust. 1 pkt 1 i 3 stosuje się odpowiednio do spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych.

4. Towarzystwo funduszy inwestycyjnych, na pisemne żądanie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, naczelnika urzędu administracji skarbowej albo naczelnika urzędu celno-skarbowego, jest obowiązane do sporządzania i przekazywania informacji o dacie nabycia, liczbie, cenie i wartości nabytych jednostek uczestnictwa oraz o dacie odkupienia,

liczbie i wartości odkupionych jednostek uczestnictwa, kwocie wypłaconej uczestnikowi funduszu za odkupione jednostki uczestnictwa, a także o dacie i kwocie dochodów funduszu wypłaconych uczestnikowi. Przepis ust. 1, w części dotyczącej przesłanek wystąpienia z żądaniem, stosuje się odpowiednio.

5. Zakład ubezpieczeń, osoby i podmioty, przy pomocy których zakład ubezpieczeń wykonuje czynności ubezpieczeniowe, oraz towarzystwo emerytalne, na pisemne żądanie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, naczelnika urzędu administracji skarbowej albo naczelnika urzędu celno-skarbowego, są obowiązane do sporządzenia i przekazania informacji o stronie umowy ubezpieczeniowej lub o osobie będącej członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz o wpłaconych i wypłaconych kwotach w związku z zawartymi umowami ubezpieczeniowymi oraz w związku z uczestnictwem w otwartym funduszu emerytalnym. Przepis ust. 1, w części dotyczącej przesłanek wystąpienia z żądaniem, stosuje się odpowiednio.

6. Udzielenie informacji, o których mowa w ust. 1-5, następuje nieodpłatnie.

7. W żądaniach, o których mowa w ust. 1-5, Szef Krajowej Administracji Skarbowej, naczelnik urzędu administracji skarbowej albo naczelnik urzędu celno-skarbowego określa zakres informacji oraz termin ich przekazania.

8. Żądania, o których mowa w ust. 1-5, oznacza się klauzulą „Tajemnica skarbowa”, a ich przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone” w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych.

Art. 8. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych nadaje sztandar KAS oraz może nadawać sztandary izbom administracji skarbowej.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór sztandaru KAS;
 - 2) podstawowe elementy wzoru sztandaru nadawanego izbom administracji skarbowej, którym ten sztandar jest nadawany;
 - 3) tryb nadawania sztandarów, o których mowa w ust. 1
- uwzględniając w nim wizerunek orła białego ustalony dla godła państwowego oraz mając na uwadze tradycję Służby Celnej, administracji podatkowej i kontroli skarbowej.

Art. 9. Dzień 21 września jest Dniem Krajowej Administracji Skarbowej.

Art. 10. 1. W celu uhonorowania osób szczególnie zasłużonych dla KAS ustanawia się odznakę honorową „Zasłużony dla Krajowej Administracji Skarbowej”.

2. Odznaka „Zasłużony dla Krajowej Administracji Skarbowej” dzieli się na stopnie:

- 1) I stopień - złota odznaka „Zasłużony dla Krajowej Administracji Skarbowej”;
- 2) II stopień - srebrna odznaka „Zasłużony dla Krajowej Administracji Skarbowej”;
- 3) III stopień - brązowa odznaka „Zasłużony dla Krajowej Administracji Skarbowej”.

3. Odznakę nadaje minister właściwy do spraw finansów publicznych.

4. Osoba, której nadano odznakę „Zasłużony dla Krajowej Administracji Skarbowej”, otrzymuje legitymację potwierdzającą jej nadanie.

5. Odznaka „Zasłużony dla Krajowej Administracji Skarbowej” tego samego stopnia może być nadana tej samej osobie tylko raz.

6. Osobie wyróżnionej odznaką „Zasłużony dla Krajowej Administracji Skarbowej” nie nadaje się tej odznaki w stopniu niższym od posiadanego.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb postępowania w sprawach o nadanie odznaki „Zasłużony dla Krajowej Administracji Skarbowej”, osoby uprawnione do występowania z wnioskiem o nadanie tej odznaki oraz termin rozpatrzenia wniosku;
- 2) wzór odznaki „Zasłużony dla Krajowej Administracji Skarbowej”, wzór wniosku o nadanie odznaki zawierający informację uzasadniającą jej nadanie oraz wzór legitymacji potwierdzającej nadanie odznaki;
- 3) sposób wręczania i noszenia odznaki „Zasłużony dla Krajowej Administracji Skarbowej”;
- 4) sposób ewidencjonowania informacji o osobach wyróżnionych odznaką „Zasłużony dla Krajowej Administracji Skarbowej”

– mając na uwadze sprawne przeprowadzenie postępowania, ujednolicenie sposobu składania wniosków oraz zapewnienie przyznawania odznaczeń osobom szczególnie zasłużonym.

Art. 11. W celu realizacji zadań KAS, minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze zarządzenia, kierunki działania i rozwoju KAS, mając na względzie rodzaje zadań przez nią wykonywanych.

Art. 12. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze zarządzenia, tworzyć organy opiniodawczo-doradcze w sprawach należących do zadań KAS.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, tworząc organy opiniodawczo-doradcze, określa ich nazwę, skład, zakres działania, długość kadencji, na jaką zostały powołane, oraz tryb postępowania tych organów.

Art. 13. Działalność duszpasterska w KAS prowadzona jest na podstawie porozumień ministra właściwego do spraw finansów publicznych z przedstawicielami kościoła lub związku wyznaniowego. Komunikat o podpisaniu porozumienia publikuje się w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów.

DZIAŁ II

ORGANY KRAJOWEJ ADMINISTRACJI SKARBOWEJ

Art. 14. 1. Organami KAS są:

- 1) minister właściwy do spraw finansów publicznych;
- 2) Szef Krajowej Administracji Skarbowej;
- 3) Zastępca Szefa Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwany dalej „Generalnym Inspektorem Informacji Finansowej”;
- 4) dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej;
- 5) dyrektor izby administracji skarbowej;
- 6) naczelnik urzędu administracji skarbowej;
- 7) naczelnik urzędu celno-skarbowego.

2. Organy KAS realizują zadania, w szczególności organów celnych i podatkowych.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej, określi, w drodze rozporządzenia, terytorialny zasięg działania oraz siedzibę dyrektorów izb administracji skarbowej, naczelników urzędów administracji skarbowej, naczelników urzędów celno-skarbowych, a także siedzibę dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, uwzględniając potrzebę właściwej organizacji wykonywania zadań.

4. Niektóre kategorie podatników i płatników o istotnym znaczeniu gospodarczym lub społecznym, w szczególności wykonujących określony rodzaj działalności gospodarczej lub osiągających określoną wysokość przychodu netto w rozumieniu przepisów o rachunkowości, mogą być obsługiwane przez innego niż właściwego miejscowo naczelnika urzędu administracji skarbowej.

5. Niektóre zadania organów KAS mogą być wykonywane przez inne organy KAS.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) kategorie podatników i płatników, o których mowa w ust. 4;
- 2) warunki zaliczania podatników i płatników, o których mowa w ust. 4, do odpowiedniej kategorii;
- 3) naczelników urzędów administracji skarbowej właściwych do obsługi podatników i płatników, o których mowa w ust. 3, terytorialny zasięg ich działania i siedzibę;
- 4) tryb zawiadamiania o zmianie właściwości naczelnika urzędu administracji skarbowej – mając na względzie gospodarcze lub społeczne potrzeby podatników i płatników obsługiwanych przez KAS.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może wyznaczyć, w drodze rozporządzenia, organ KAS do wykonywania niektórych zadań KAS oraz określić terytorialny zasięg jego działania, mając na względzie sprawne i efektywne wykonywanie zadań.

Art. 15. Minister właściwy do spraw finansów publicznych koordynuje i współdziała w kształtowaniu polityki państwa w zakresie zadań KAS.

Art. 16. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej podlega ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych.

2. Szefa Krajowej Administracji Skarbowej - sekretarza stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych – powołuje Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Art. 17. 1. Do zadań Szefa Krajowej Administracji Skarbowej należy:

- 1) wykonywanie funkcji naczelnego organu odpowiedzialnego za przeciwdziałanie praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
- 2) nadzór nad działalnością dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, dyrektorów izb administracji skarbowej, naczelników urzędów administracji skarbowej, naczelników urzędów celno-skarbowego, dyrektora Krajowej Szkoły Skarbowości oraz dyrektora Centrum Informatyki Resoru Finansów, dyrektorów właściwych w sprawach KAS komórek organizacyjnych w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych, zwanych dalej „komórkami organizacyjnymi urzędu”;
- 3) kształtowanie polityki kadrowej i szkoleniowej w jednostkach organizacyjnych KAS;

- 4) wykonywanie zadań kierownika jednostki organizacyjnej wobec dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, dyrektorów izb administracji skarbowej, dyrektora Krajowej Szkoły Skarbowości, dyrektora Centrum Informatyki Resoru Finansów oraz funkcjonariuszy pełniących służbę w komórkach organizacyjnych urzędu;
- 5) realizacja budżetu państwa w zakresie ustalonym dla KAS;
- 6) nadzór i wykonywanie czynności operacyjno-rozpoznawczych;
- 7) rozpoznawanie, zapobieganie i wykrywanie przestępstw oraz ściganie ich sprawców, w zakresie właściwości KAS, w szczególności:
 - a) przestępstw, o których mowa w art. 228-231 Kodeksu karnego, popełnianych przez osoby zatrudnione lub pełniące służbę w jednostkach organizacyjnych KAS w związku z wykonywaniem czynności służbowych,
 - b) przestępstw określonych w art. 229 Kodeksu karnego, popełnionych przez osoby niebędące urzędnikami skarbowymi w związku z wykonywaniem czynności służbowych przez urzędników skarbowych,
 - c) przestępstw określonych w art. 190, 222, 223 i 226 Kodeksu karnego skierowanych przeciwko urzędnikom skarbowym podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych;
- 8) wykonywanie audytu gospodarowania środkami pochodzącymi z budżetu Unii Europejskiej oraz niepodlegającymi zwrotowi środkami z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA);
- 9) współpraca z właściwymi organami innych państw oraz z organizacjami międzynarodowymi;
- 10) wykonywanie zadań centralnej jednostki koordynującej w rozumieniu Konwencji Neapolitańskiej II;
- 11) wykonywanie funkcji specjalnej jednostki w rozumieniu art. 85 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 549);
- 12) wykonywanie funkcji instytucji audytowej w rozumieniu art. 127 rozporządzenia Parlamentu i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego

Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 oraz art. 31 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 223/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebujących oraz art. 25 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego;

- 13) wykonywanie funkcji jednostki certyfikującej w rozumieniu art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 549);
- 14) nadzorowanie i koordynowanie działalności dyrektorów izb administracji skarbowej oraz naczelników urzędów celno-skarbowych, jako organów postępowania przygotowawczego w zakresie art. 3 ust. 1 pkt 10;
- 15) wykonywanie innych zadań KAS określonych w odrębnych przepisach.

2. W celu zapewnienia sprawnego i efektywnego wykonywania zadań, w szczególności nadzoru nad działalnością dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, dyrektorów izby administracji skarbowej, naczelników urzędów administracji skarbowej, naczelników urzędów celno-skarbowych, dyrektora Krajowej Szkoły Skarbowości, dyrektora Centrum Informatyki Resoru Finansów oraz właściwych w sprawach KAS dyrektorów komórek organizacyjnych urzędu oraz kształtowania polityki kadrowej i szkoleniowej w KAS, Szef Krajowej Administracji Skarbowej może wydawać zarządzenia.

3. Szef Krajowej Administracji Skarbowej jest przełożonym wszystkich funkcjonariuszy.

Art. 18. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej prowadzi w systemie teleinformatycznym listę naczelników urzędów administracji skarbowej, zastępców

naczelników urzędów administracji skarbowej zawierającą imię i nazwisko, oznaczenie właściwego urzędu administracji skarbowej, datę powołania naczelnika urzędu administracji skarbowej, datę odwołania lub przeniesienia ze stanowiska naczelnika urzędu administracji skarbowej, informacje o zawieszeniu stosunku pracy oraz datę wygaśnięcia stosunku pracy.

2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej zapewnia sądom prowadzącym księgi wieczyste dostęp do listy, o której mowa w ust. 1, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego w celu automatycznej weryfikacji naczelników urzędów administracji skarbowej oraz zastępców naczelników urzędów administracji skarbowej.

Art. 19. 1. W celu realizacji zadania określonego w art. 17 ust. 1 pkt 11 Szef Krajowej Administracji Skarbowej jest uprawniony do:

- 1) żądania od organów administracji publicznej oraz państwowych jednostek organizacyjnych i osób prawnych wszelkich niezbędnych informacji;
- 2) zlecania wykonania określonych czynności organom administracji publicznej oraz państwowym jednostkom organizacyjnym i osobom prawnym uprawnionym do kontroli dokumentów, które mają znaczenie dla realizacji zadań określonych w tytule V rozdziale III rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

2. Pisemne wystąpienie o dostarczenie informacji lub wykonanie określonych czynności powinno w szczególności zawierać oznaczenie treści żądania lub zlecenia oraz termin dostarczenia informacji lub wykonania określonej czynności. W przypadku podmiotów innych niż przeprowadzające kontrole zgodnie z tytułem V rozdziałem III rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 wystąpienie powinno zawierać ponadto wskazanie okoliczności będących podstawą tego wystąpienia.

3. W czynnościach zleconych na podstawie ust. 1 pkt 2 mogą uczestniczyć funkcjonariusze upoważnieni przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

4. W czynnościach zleconych na podstawie ust. 1 pkt 2 oraz realizowanych na podstawie art. 54 ust. 1 pkt 5 mogą uczestniczyć osoby uprawnione na podstawie ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych oraz przedstawiciele organów Unii Europejskiej.

5. Organy administracji publicznej oraz państwowe jednostki organizacyjne przeprowadzające kontrole zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1306/2013 są obowiązane do przekazywania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej projektu propozycji zastosowania analizy ryzyka oraz projektów programów kontroli, o których mowa w art. 84 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, i sprawozdań z ich realizacji, o których mowa w art. 86 rozporządzenia

(UE) nr 1306/2013, najpóźniej na 21 dni przed terminami określonymi w tym rozporządzeniu, w celu ich weryfikacji i przekazania do Komisji Europejskiej.

Art. 20. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wykonuje zadania przy pomocy zastępców Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, dyrektorów izb administracji skarbowej, naczelników urzędów administracji skarbowej, naczelników urzędów celno-skarbowych, dyrektora Krajowej Szkoły Skarbowości, dyrektora Centrum Informatyki Resoru Finansów oraz dyrektorów komórek organizacyjnych urzędu.

Art. 21. 1. Zastępców Szefa Krajowej Administracji Skarbowej – podsekretarzy stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych powołuje, w liczbie nie większej niż trzech, Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

2. Zastępca Szefa Krajowej Administracji Skarbowej nadzorujący zadania realizowane przez Służbę Celno-Skarbową jest powoływany spośród funkcjonariuszy.

Art. 22. Generalny Inspektor Informacji Finansowej wykonuje swoje zadania przy pomocy wyodrębnionej w tym celu komórki organizacyjnej urzędu.

Art. 23. 1. Szefa Krajowej Administracji Skarbowej zastępuje Zastępca Szefa Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie przez niego ustalonym.

2. Zakres czynności Zastępców Szefa Krajowej Administracji Skarbowej określa Szef Krajowej Administracji Skarbowej w drodze zarządzenia.

Art. 24. 1. Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej powołuje minister właściwy do spraw finansów publicznych na wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

2. Powołanie następuje z dniem wskazanym w akcie powołania.

3. Dyrektorem Krajowej Informacji Skarbowej można być nie dłużej niż pięć lat.

4. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może przedłużyć termin, o którym mowa w ust. 3, nie dłużej jednak niż o kolejne pięć lat.

5. Osoba odwołana ze stanowiska dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej zachowuje prawo do dotychczasowego wynagrodzenia, jeżeli jest ono wyższe od przysługującego na nowym stanowisku pracy, przez okres 3 miesięcy.

Art. 25. 1. Do zadań dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej należy:

- 1) zapewnienie jednolitej i powszechnie dostępnej informacji skarbowej, w tym jej przetwarzanie i udostępnianie;
- 2) prowadzenie spraw dotyczących interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego;
- 3) prowadzenie działalności informacyjnej i edukacyjnej w zakresie przepisów prawa podatkowego;
- 4) realizacja polityki kadrowej i szkoleniowej w Krajowej Informacji Skarbowej;
- 5) identyfikowanie obszarów zagrożeń mogących mieć wpływ na prawidłowość wykonywania obowiązków podatkowych;
- 6) wykonywanie innych zadań określonych w odrębnych przepisach.

2. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wykonuje swoje zadania przy pomocy urzędu Krajowej Informacji Skarbowej.

Art. 26. Zastępcę Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej powołuje Szef Krajowej Administracji Skarbowej na wniosek dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej. Przepisy art. 24 ust. 2 i 5 stosuje się.

Art. 27. Dyrektora i zastępcę dyrektora, komórki organizacyjnej urzędu, nadzorującego zadania, o których mowa w art. 3 ust. 2, powołuje Szef Krajowej Administracji Skarbowej spośród funkcjonariuszy.

Art. 28. 1. Dyrektora izby administracji skarbowej powołuje minister właściwy do spraw finansów publicznych na wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

2. Powołanie następuje z dniem wskazanym w akcie powołania.

3. Dyrektorem izby administracji skarbowej w tej samej jednostce organizacyjnej można być nie dłużej niż pięć lat.

4. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może przedłużyć termin, o którym mowa w ust. 3, nie dłużej jednak niż o kolejne pięć lat.

5. Osoba odwołana ze stanowiska dyrektora izby administracji skarbowej zachowuje prawo do dotychczasowego wynagrodzenia, jeżeli jest ono wyższe od przysługującego na nowym stanowisku pracy, przez okres 3 miesięcy.

Art. 29. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może przenieść dyrektora izby administracji skarbowej na stanowisko dyrektora innej izby administracji skarbowej, dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, naczelnika urzędu administracji skarbowej albo naczelnika urzędu celno-skarbowego.

Art. 30. 1. Do zadań dyrektora izby administracji skarbowej należy:

- 1) nadzór nad działalnością naczelników urzędów administracji skarbowej i naczelników urzędów celno-skarbowych;
- 2) rozstrzyganie w drugiej instancji w sprawach należących w pierwszej instancji do naczelników urzędów administracji skarbowej i naczelników urzędów celno-skarbowych;
- 3) rozstrzyganie w pierwszej instancji w sprawach określonych w odrębnych przepisach;
- 4) wykonywanie czynności operacyjno-rozpoznawczych;
- 5) prowadzenie postępowania audytowego i monitorowanie w zakresie prawa celnego;
- 6) ustalanie i udzielanie oraz analizowanie prawidłowości wykorzystywania dotacji przedmiotowych dla przedsiębiorców w zakresie określonym przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych;
- 7) prowadzenie działalności informacyjnej i edukacyjnej w zakresie przepisów prawa podatkowego i celnego, w tym zapobiegającej nieprawidłowemu wypełnianiu obowiązków podatkowych i celnych;
- 8) wykonywanie zadań wynikających z przepisów unijnych regulujących statystykę dotyczącą obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej (INTRASTAT) oraz obrotu towarowego państw członkowskich Unii Europejskiej z pozostałymi państwami (EXTRASTAT);
- 9) realizacja polityki kadrowej i szkoleniowej w izbie administracji skarbowej w rozumieniu art. 42 ust. 2;
- 10) wykonywanie audytu, o którym mowa w art. 100 ust. 1 pkt 2-6;
- 11) nadzorowanie postępowań przygotowawczych prowadzonych przez naczelników urzędów administracji skarbowej i naczelników urzędów celno-skarbowych;
- 12) wykonywanie innych zadań określonych w odrębnych przepisach, w szczególności wynikających z przepisów prawa podatkowego, przepisów prawa celnego.

2. Dyrektor izby administracji skarbowej wykonuje swoje zadania przy pomocy izby administracji skarbowej.

Art. 31. 1. Zastępców dyrektora izby administracji skarbowej powołuje Szef Krajowej Administracji Skarbowej na wniosek dyrektora izby administracji skarbowej.

2. Zastępcę dyrektora izby administracji skarbowej nadzorującego i wykonującego zadania, o których mowa w art. 3 ust. 2, powołuje się spośród funkcjonariuszy. Przepisy art. 28 ust. 2 i 5 stosuje się.

Art. 32. Naczelników urzędów administracji skarbowej powołuje minister właściwy do spraw finansów publicznych na wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej. Przepisy art. 28 ust. 2-5 stosuje się.

Art. 33. 1. Do zakresu działania naczelnika urzędu administracji skarbowej należy:

- 1) ustalanie, określanie a także pobór podatków, opłat oraz niepodatkowych należności budżetowych jak również innych należności na podstawie odrębnych przepisów;
- 2) zapewnienie obsługi i wsparcia podatnika i przedsiębiorcy w prawidłowym wykonywaniu obowiązków podatkowych i celnych;
- 3) ewidencja podatników i płatników;
- 4) wykonywanie kontroli uproszczonej;
- 5) prowadzenie postępowania audytowego i monitorowania;
- 6) wykonywanie zadań wierzyciela należności w postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2014 r. poz. 1619, z późn. zm.);
- 7) współpraca w zakresie wymiany informacji podatkowych i finansowych z państwami członkowskimi Unii Europejskiej oraz z państwami spoza Unii Europejskiej określonych przepisami prawa międzynarodowego;
- 8) realizacja zadań związanych z udzielaniem oraz korzystaniem z pomocy państw członkowskich oraz państw trzecich przy dochodzeniu podatków, należności celnych i innych należności pieniężnych;
- 9) prowadzenie postępowań karnych skarbowych w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe, w zakresie określonym w Kodeksie karnym skarbowym oraz postępowań karnych w sprawach o przestępstwa określone w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości;
- 10) wykonywanie kar i środków karnych, w zakresie określonym w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny wykonawczy oraz w Kodeksie karnym skarbowym;
- 11) wykonywanie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych;
- 12) dysponowanie środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku bankowym obsługującego go urzędu;
- 13) podział i przekazywanie, na zasadach określonych w odrębnych przepisach, dochodów budżetowych między budżetem państwa i budżetami jednostek samorządu terytorialnego;
- 14) wykonywanie innych zadań określonych w odrębnych przepisach.

2. Naczelnik urzędu administracji skarbowej wykonuje swoje zadania przy pomocy urzędu administracji skarbowej.

Art. 34. 1. Naczelnik urzędu administracji skarbowej może powierzyć prowadzenie, w jego imieniu, niektórych spraw należących do właściwości tego organu, jednostce samorządu terytorialnego lub związkowi takich jednostek, jeżeli odrębne przepisy tak stanowią.

2. Powierzenie prowadzenia spraw następuje na podstawie porozumienia naczelnika urzędu administracji skarbowej z jednostką samorządu terytorialnego lub związkiem takich jednostek.

3. Do porozumienia stosuje się odpowiednio art. 8 ust. 2b-5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013 r. poz. 594, z późn. zm.⁵⁾).

4. Porozumienie może stanowić, że powierzenie prowadzenia spraw następuje bez przekazania środków finansowych na ich realizację.

Art. 35. Zastępcę naczelnika urzędu administracji skarbowej powołuje dyrektor izby administracji skarbowej na wniosek naczelnika urzędu administracji skarbowej. Przepis art. 28 ust. 2 i 5 stosuje się.

Art. 36. Naczelnika urzędu celno-skarbowego powołuje minister właściwy do spraw finansów publicznych na wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej spośród funkcjonariuszy. Przepisy art. 28 ust. 2-5 stosuje się.

Art. 37. 1. Do zakresu działania naczelnika urzędu celno-skarbowego należy:

- 1) wykonywanie kontroli;
- 2) prowadzenie urzędowego sprawdzenia;
- 3) obejmowanie towarów procedurami celnymi oraz wykonywanie innych czynności przewidzianych przepisami prawa celnego;
- 4) wymiar i pobór należności celnych i podatkowych i innych opłat związanych z przywozem i wywozem towarów;
- 5) prowadzenie czynności audytowych i monitorowania w zakresie prawa celnego;
- 6) rozpoznawanie, wykrywanie, zapobieganie i zwalczanie przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych i ściganie ich sprawców, w zakresie ustalonym w Kodeksie karnym skarbowym oraz rozpoznawanie, wykrywanie, zapobieganie i zwalczanie przestępstw i wykroczeń w zakresie określonym w art. 3 ust. 1 pkt 10 i 11 oraz ściganie ich sprawców;

- 7) wykonywanie zadań, o których mowa w art. 2 pkt 8 oraz art. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 2173/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia systemu zezwoleń na przywóz drewna do Wspólnoty Europejskiej FLEGT;
- 8) wykonywanie zadań, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a rozporządzenia Komisji (UE) nr 737/2010 z dnia 10 sierpnia 2010 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2009 w sprawie handlu produktami z fok;
- 9) wykonywanie innych zadań określonych w odrębnych przepisach.

2. Naczelnik urzędu celno-skarbowego może wykonywać czynności, o których mowa w art. 37;

3. Naczelnik urzędu administracji celno-skarbowej wykonuje swoje zadania przy pomocy urzędu administracji celno-skarbowej.

Art. 38. 1. Naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy dla portu morskiego:

- 1) informuje organ upoważniony na podstawie przepisów odrębnych do przeprowadzania kontroli towarów przywożonych z państw trzecich o przywozie na obszar celny UE towaru, który podlega obowiązkowi kontroli przeprowadzanej przez ten organ;
- 2) ustala termin, w tym godzinę, i miejsce kontroli towarów przywożonych z państw trzecich, w uzgodnieniu z operatorem portowym i dysponentem towaru, uwzględniając informację o planowanych kontrolach przekazaną przez organ, o którym mowa w pkt 1.

2. Z wyłączeniem przypadku gdy zachodzi konieczność przeprowadzenia badań laboratoryjnych lub poddania towaru kwarantannie lub - w przypadku żywych zwierząt - izolacji, czas trwania w portach morskich kontroli towarów przywożonych z państw trzecich, w tym kontroli wykonywanej przez organ, nie powinien przekraczać 24 godzin liczonych od chwili przedstawienia towaru do kontroli, złożenia kompletnego wniosku o dokonanie kontroli do właściwych organów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, oraz przekazania informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, do zwolnienia towaru do procedury celnej. Termin ten ulega wydłużeniu do 48 godzin w przypadkach uzasadnionych w szczególności względami bezpieczeństwa publicznego, ochroną życia lub zdrowia ludzi lub zwierząt lub ochroną środowiska.

3. Terminy, o których mowa w ust. 2, nie biegną, jeżeli przeprowadzenie kontroli towarów przywożonych z państw trzecich jest niemożliwe z przyczyn niezależnych od organów, o których mowa w ust. 1.

4. Terminy, o których mowa w ust. 2, nie biegną w soboty i dni ustawowo wolne od pracy.

5. Przepisów ust. 2-4 nie stosuje się, jeżeli przepisy Unii Europejskiej określają inne terminy dokonywania czynności kontroli towarów przywożonych z państw trzecich, w tym kontroli wykonywanej przez organ.

Art. 39. 1. Naczelnik urzędu celno-skarbowego sporządza i przedkłada Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska, w terminie do 15 dnia miesiąca następującego po upływie każdego kwartału, informację o podmiotach importujących drewno i produkty z drewna, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 z dnia 20 października 2010 r. ustanawiającego obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna (Dz. Urz. UE L 295 z 12.11.2010, str. 23).

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę oraz adres zamieszkania albo siedziby podmiotu importującego drewno i produkty z drewna;
- 2) rodzaj drewna i produktów z drewna (kod CN towaru) oraz ich ilość;
- 3) kraj pochodzenia drewna i produktów z drewna oraz kraj, z którego drewno i produkty z drewna są importowane, jeżeli jest on inny niż kraj pochodzenia drewna i produktów z drewna;
- 4) szacunkową wartość drewna i produktów z drewna.

Art. 40. Zastępcę naczelnika urzędu celno-skarbowego powołuje dyrektor izby administracji skarbowej na wniosek naczelnika urzędu celno-skarbowego spośród funkcjonariuszy. Przepisy art. 28 ust. 2 i 5 stosuje się.

Art. 41. 1. Organy KAS wykonują swoje zadania przy wykorzystaniu Centralnego Rejestru Danych Podatkowych, prowadzonego w systemie teleinformatycznym, zwanego dalej „CRDP”.

2. Administratorem danych zawartych w CRDP jest minister właściwy do spraw finansów publicznych.

3. CRDP służy do:

- 1) gromadzenia oraz przetwarzania danych wynikających w szczególności z:
 - a) deklaracji składanych przez podatników, płatników i ich następców prawnych,
 - b) decyzji, postanowień oraz innych dokumentów związanych z obowiązkami wynikającymi z przepisów prawa podatkowego,

- c) tytułów wykonawczych i innych dokumentów przekazanych naczelnikowi urzędu skarbowego w celu realizacji jego zadań;
- 2) przetwarzania danych zgromadzonych w Centralnym Rejestrze Podmiotów - Krajowej Ewidencji Podatników.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, dyrektor izby administracji skarbowej, naczelnik urzędu administracji skarbowego oraz naczelnik urzędu celno-skarbowego wprowadzają do CRDP dane zawarte w dokumentach, o których mowa w ust. 3 pkt 1.

DZIAŁ III

JEDNOSTKI ORGANIZACYJNE KRAJOWEJ ADMINISTRACJI SKARBOWEJ

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 42. 1. Jednostkami organizacyjnymi KAS są:

- 1) komórki organizacyjne urzędu;
- 2) Krajowa Informacja Skarbowa;
- 3) izby administracji skarbowej;
- 4) urzędy administracji skarbowej;
- 5) urzędy celno-skarbowe;
- 6) Krajowa Szkoła Skarbowości;
- 7) Centrum Informatyki Resortu Finansów.

2. W sprawach organizacyjno-finansowych izba administracji skarbowej wraz z podległymi urzędami administracji skarbowej oraz urzędami celno-skarbowymi, stanowi jednostkę organizacyjną, której kierownikiem jest dyrektor izby administracji skarbowej.

Art. 43. Jednostki organizacyjne KAS podlegają Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej.

Art. 44. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze zarządzenia, określa organizację izby administracji skarbowej, urzędu administracji skarbowej, urzędu celno-skarbowego oraz nadaje im statuty.

Art. 45. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze zarządzenia, określa organizację Krajowej Informacji Skarbowej oraz nadaje jej statut.

Art. 46. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, w celu prawidłowej realizacji zadań ustawowych może tworzyć laboratoria oraz określać ich organizację i zakres działania.

Rozdział 2

Krajowa Szkoła Skarbowości

Art. 47. 1. Tworzy się Krajową Szkołę Skarbowości, zwaną dalej „Szkołą”.

2. Szkoła jest państwową jednostką budżetową.

Art. 48. Celem Szkoły jest kształcenie i doskonalenie zawodowe w zakresie zadań KAS, w szczególności:

- 1) realizacja zadań szkoleniowych jednostek organizacyjnych KAS oraz innych jednostek podległych Ministrowi Finansów lub przez niego nadzorowanych, w tym urzędu obsługującego tego Ministra;
- 2) prowadzenie postępowania kwalifikacyjnego do zasobu kadrowego KAS, zwanego dalej „postępowaniem kwalifikacyjnym”;
- 3) prowadzenie działalności informacyjno-edukacyjnej w zakresie finansów publicznych, w szczególności w zakresie prawa podatkowego oraz celnego, w tym przepisów zapobiegających nieprawidłowemu wypełnianiu obowiązków podatkowych i celnych.

Art. 49. Działalnością Szkoły kieruje dyrektor, którego powołuje Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

Art. 50. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze zarządzenia, nadaje statut Szkole.

Rozdział 3

Centrum Informatyki Resortu Finansów

Art. 51. 1. Tworzy się Centrum Informatyki Resortu Finansów, zwane dalej „Centrum”, którego zadaniem jest dostarczanie usług informatycznych jednostkom organizacyjnym KAS oraz innym jednostkom podległym Ministrowi Finansów lub przez niego nadzorowanym, w tym urzędowi obsługującemu tego Ministra.

2. Centrum jest państwową jednostką budżetową.

Art. 52. Działalnością Centrum kieruje dyrektor, którego powołuje Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

Art. 53. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze zarządzenia, nadaje statut Centrum.

Rozdział 1

Kontrola

Art. 54. 1. Kontroli podlega przestrzeganie przepisów:

- 1) prawa podatkowego w rozumieniu art. 3 pkt 2 Ordynacji podatkowej;
- 2) prawa celnego oraz innych przepisów związanych z przywozem i wywozem towarów w obrocie między obszarem celnym Unii Europejskiej a państwami trzecimi, w szczególności przepisów dotyczących towarów objętych ograniczeniami lub zakazami;
- 3) regulujących urządzenie i prowadzenie gier hazardowych, o których mowa w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, oraz zgodność tej działalności z udzieloną koncesją lub zezwoleniem oraz zatwierdzonym regulaminem.

2. Kontroli podlega również:

- 1) rodzaj paliwa w zbiornikach pojazdów lub innych środków przewozowych;
- 2) przystosowanie zakładów produkcyjnych do rejestrowania i stosowania receptur zarejestrowanych we właściwej agencji płatniczej ustanowionej zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 30 lipca 2003 r. o uruchamianiu środków pochodzących z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (Dz. U. Nr 166, poz. 1611 oraz z 2004 r. Nr 42, poz. 386 i Nr 93, poz. 890);
- 3) stosowanie receptur, o których mowa w pkt 2, oraz prawidłowość deklaracji dotyczących surowców wykorzystywanych przy produkcji towarów wywożonych z refundacją wywozową;
- 4) działalność zakładów produkcyjnych i przetwórczych w zakresie prawidłowości deklaracji dotyczących surowców wykorzystywanych przy produkcji towarów wywożonych z wnioskiem o refundację wywozową;
- 5) prawidłowość wypłaty refundacji wywozowych przyznawanych w przypadku wywozu produktów rolnych do państw trzecich, realizowanych w ramach finansowania wspólnej polityki rolnej, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1306/2013 i na zasadach określonych w tytule V rozdziale III tego rozporządzenia;
- 7) ruch drogowy w trybie i przypadkach określonych w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.);
- 8) transport drogowy na zasadach określonych w przepisach odrębnych;

- 9) przestrzeganie przepisów z zakresu ochrony zdrowia zwierząt oraz bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego, ochrony roślin, środków ochrony roślin oraz jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, w zakresie należącym do właściwości Inspekcji Weterynaryjnej, Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, określonym w rozporządzeniu wydanym na podstawie ust. 5;
- 10) sprawdzenie stosowania uznanej przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych metody ustalania ceny transakcyjnej między podmiotami powiązanymi;
- 11) rzetelność składanych oświadczeń o stanie majątkowym urzędników KAS.

3. Kontrole, o których mowa w ust. 2 pkt 9, wykonywane są na przejściach granicznych oraz w oddziałach celnych wewnętrznych.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej i ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób i warunki wykonywania kontroli, o której mowa w ust. 2 pkt 1, w odniesieniu do okrętów wojennych i wojskowych statków powietrznych oraz wyposażenia i sprzętu jednostek wojskowych, a także wyposażenia i sprzętu jednostek organizacyjnych służb podległych lub nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, mając na uwadze uproszczenie czynności kontrolnych podejmowanych wobec tego rodzaju towarów oraz zapewnienie skuteczności kontroli.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa i ministrem właściwym do spraw rynków rolnych może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres kontroli, o których mowa w ust. 2 pkt 9, które będą wykonywane przez naczelników urzędów celno-skarbowych, uwzględniając ich możliwości techniczne i zakres wiedzy specjalistycznej funkcjonariuszy, a także potrzebę wykonywania sprawnej i efektywnej kontroli przy zapewnieniu płynności ruchu na przejściach granicznych dla ochrony bezpieczeństwa obszaru celnego Unii Europejskiej;
- 2) sposób i warunki wykonywania przez naczelników urzędów celno-skarbowych kontroli, o których mowa w ust. 2 pkt 9, uwzględniając specyfikę danego rodzaju kontroli oraz możliwości techniczne.

Art. 55. 1. Kontrola w zakresie przestrzegania przepisów prawa:

- 1) podatkowego w zakresie produkcji, przemieszczania i zużycia wyrobów akcyzowych, w szczególności ich wytwarzania, uszlachetniania, przerabiania, skażania, rozlewu,

przyjmowania, magazynowania, wydawania, przewozu i niszczenia oraz w zakresie stosowania i oznaczania tych wyrobów;

- 2) regulujących urządzenie i prowadzenie gier hazardowych, o których mowa w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, oraz zgodność tej działalności z udzieloną koncesją lub zezwoleniem oraz zatwierdzonym regulaminem

– może być wykonywana jako kontrola stała polegająca na wykonywaniu przez funkcjonariusza czynności kontrolnych w sposób ciągły w komórce organizacyjnej utworzonej przez naczelnika urzędu celno-skarbowego na terenie podmiotu podlegającego kontroli.

2. Czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1, podlegają kontroli do czasu uiszczenia od wyrobów akcyzowych należnego podatku akcyzowego. Ograniczenia określonego w zdaniu poprzednim nie stosuje się w przypadku czynności dotyczących wyrobów korzystających ze zwolnienia albo wyrobów opodatkowanych ze względu na przeznaczenie stawką podatku akcyzowego niższą od stawki maksymalnej dla danej grupy wyrobów oraz czynności dokonywanych przez podmioty dokonujące obrotu wyrobami akcyzowymi.

Art. 56. 1. Nie podlegają kontroli:

- 1) celowość i sposób wykorzystywania środków budżetowych oraz mienia państwowego,
- 2) wyroby akcyzowe

– przeznaczone na cele specjalne, o których mowa w ust. 2 w jednostkach podległych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej, Policji, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Granicznej, oraz w jednostkach organizacyjnych Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Biura Ochrony Rządu oraz Centralnego Biura Antykorupcyjnego.

2. Rada Ministrów określi cele, o których mowa w ust. 1, oraz organy, zasady i tryb przeprowadzania kontroli wykorzystania środków budżetowych i mienia państwowego na te cele.

Art. 57. Kontroli podlegają podmioty zobowiązane do przestrzegania przepisów prawa w zakresie, o którym mowa w art. 54 i 55, w tym osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, zwane dalej „kontrolowanymi”.

Art. 58. 1. Kontrolę przeprowadza się także po zakończeniu prowadzonej przez kontrolowanego działalności i wykreśleniu kontrolowanego lub jego działalności z właściwej ewidencji lub rejestru, prowadzonych na podstawie odrębnych przepisów.

2. Uprawnienia i obowiązki kontrolowanego w przypadku, o którym mowa w ust. 1 przysługują osobie, która ponosi odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe kontrolowanego na podstawie przepisów odrębnych.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 zawiadamia się osobę, o której mowa w ust. 2 o wszczętej kontroli.

Art. 59. 1. Kontrole przeprowadza się na podstawie analizy ryzyka mającej na celu rozpoznawanie i oszacowanie wielkości tego ryzyka oraz ustalenie środków niezbędnych do jego ograniczania.

2. Ryzyko, o którym mowa w ust. 1, oznacza prawdopodobieństwo wystąpienia naruszenia przepisów prawa.

3. Kontrole mogą być przeprowadzane niezależnie od rezultatów analizy ryzyka, o ile mają one charakter losowy lub obowiązek ich przeprowadzenia w określonym czasie wynika z przepisów prawa.

Art. 60. Czynności kontrolne mogą być wykonywane w siedzibie urzędu obsługującego naczelnika urzędu celno-skarbowego, w siedzibie kontrolowanego oraz w każdym innym miejscu związanym z prowadzoną przez kontrolowanego działalnością, w tym w lokalu mieszkalnym lub w miejscach, w których mogą się znajdować urządzenia, towary lub dokumenty dotyczące tych urządzeń, towarów lub czynności podlegające kontroli. Czynności kontrolne mogą być również prowadzone w siedzibie innych organów KAS.

Art. 61. 1. Wszczęcie kontroli następuje wyłącznie z urzędu, na podstawie upoważnienia udzielonego przez naczelnika urzędu celno-skarbowego lub osobę zastępującą naczelnika urzędu celno-skarbowego – funkcjonariuszom tego urzędu.

2. Na potrzeby wykonywania kontroli znosi się właściwość miejscową naczelników urzędów celno-skarbowych.

3. Datą wszczęcia kontroli jest dzień wystawienia upoważnienia do przeprowadzenia kontroli, które niezwłocznie doręcza się kontrolowanemu.

4. W przypadku podejrzenia, że nie są przestrzegane przepisy określone w art. 54 i okoliczności faktyczne uzasadniają niezwłoczne przeprowadzenie kontroli, jest ona wykonywana na podstawie legitymacji służbowej.

5. Kontrole:

- 1) na drogach publicznych lub drogach wewnętrznych, w morskich portach i przystaniach, na morskich wodach wewnętrznych, morzu terytorialnym, strefie przyległej lub wodach śródlądowych w miejscach innych niż określone w ust. 1, w przypadku kontroli:
 - a) prawa celnego oraz innych przepisów związanych z przywozem i wywozem towarów w obrocie między obszarem celnym Unii Europejskiej a państwami trzecimi, w szczególności przepisów dotyczących towarów objętych ograniczeniami lub zakazami,
 - b) prawa podatkowego w zakresie produkcji, przemieszczania i zużycia wyrobów akcyzowych, w szczególności ich wytwarzania, uszlachetniania, przerabiania, skazania, rozlewu, przyjmowania, magazynowania, wydawania, przewozu i niszczenia oraz w zakresie stosowania i oznaczania tych wyrobów znakami akcyzy,
 - c) regulujących urządzenie i prowadzenie gier hazardowych, o których mowa w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, oraz zgodność tej działalności z udzieloną koncesją lub zezwoleniem oraz zatwierdzonym regulaminem,
 - d) prawa podatkowego w zakresie wydobywania urunku rudy miedzi, produkcji koncentratu, wydobywania gazu ziemnego lub ropy naftowej, o których mowa w ustawie z dnia 2 marca 2012 r. o podatku od wydobywania niektórych kopalin (Dz. U. poz. 362 oraz z 2014 r. poz. 1215);
 - e) rodzaj paliwa w zbiornikach pojazdów lub innych środków przewozowych,
 - f) wywóz i przywóz na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej towarów podlegających ograniczeniom lub zakazom,
 - 2) dokonywane poza punktem stałej lokalizacji (sprzedaż obwoźna i obnośna na targowiskach - w rozumieniu art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 849 oraz z 2015 r. poz. 528 i 699),
 - 3) w podmiotach, w których przeprowadzono urzędowe sprawdzenie, o którym mowa w art. 116,
 - 4) w podmiotach innych niż określone w pkt 3 podlegających kontroli, w przypadku gdy czynności są przeprowadzane w oparciu o zgłoszenie dokonane na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 116 ust. 3 oraz w przypadku gdy obowiązek ich przeprowadzenia w określonym czasie wynika z przepisów prawa
- są wykonywane przez umundurowanego funkcjonariusza wyposażonego w znak identyfikacji osobistej na podstawie stałego upoważnienia do wykonywania kontroli.

6. Jeżeli kontrolowanym jest osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, upoważnienie doręcza się oraz okazuje się legitymację służbową członkowi zarządu, wspólnikowi albo innej osobie upoważnionej do reprezentowania kontrolowanego lub prowadzenia jego spraw.

7. Jeżeli kontrolowanym jest zakład podmiotu zagranicznego, upoważnienie doręcza się oraz okazuje się legitymację służbową osobie faktycznie kierującej, nadzorującej lub reprezentującej działalność prowadzoną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

8. Brak możliwości doręczenia upoważnienia nie powoduje nieważności dokonanych czynności kontrolnych. W razie niemożliwości doręczenia upoważnienia w przypadkach, o których mowa w ust. 3, 6 i 7, pismo pozostawia się w aktach kontroli ze skutkiem doręczenia.

9. Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli zawiera:

- 1) oznaczenie naczelnika urzędu celno-skarbowego;
- 2) datę i miejsce wystawienia;
- 3) wskazanie funkcjonariusza lub funkcjonariuszy przeprowadzających kontrolę;
- 4) oznaczenie kontrolowanego;
- 5) wskazanie zakresu kontroli i przewidywany termin zakończenia kontroli;
- 6) podpis osoby udzielającej upoważnienia z podaniem pełnionej funkcji;
- 7) pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanego.

10. Przepis ust. 9 stosuje się odpowiednio do stałych upoważnień, o których mowa w ust. 4 oraz w art. 55.

11. W uzasadnionych przypadkach naczelnik urzędu celno-skarbowego może dokonać zmiany upoważnienia o wszczęciu kontroli.

12. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 4, okazuje się niezwłocznie na żądanie osoby, która dysponuje towarem, środkiem transportu lub dokumentami podlegającymi sprawdzeniu w toku kontroli.

Art. 62. 1. Kontrola powinna być zakończona bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia jej wszczęcia.

2. O każdym przypadku niezakończenia kontroli w terminie zawiadamia się pisemnie kontrolowanego, podając przyczyny przedłużenia terminu zakończenia kontroli i wskazując nowy termin jej zakończenia.

3. Dokumenty zgromadzone po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1 i 2 nie stanowią dowodu w kontroli, postępowaniu podatkowym lub postępowaniu karnym skarbowym chyba, że został wskazany nowy termin zakończenia kontroli.

4. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania w przypadku gdy kontrola ma zostać wykonana na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów powszechnie obowiązującego prawa unijnego albo na podstawie ratyfikowanej umowy międzynarodowej.

Art. 63. 1. Bank jest obowiązany na żądanie naczelnika urzędu celno-skarbowego w związku z wszczętą kontrolą w zakresie, o którym mowa w art. 54 ust. 1 pkt 1, do sporządzania i przekazania także w formie elektronicznej wszelkich informacji objętych tajemnicą bankową, w szczególności:

- 1) posiadanych rachunków bankowych lub posiadanych pełnomocnictw do dysponowania rachunkami bankowymi, liczby, w tym numery tych rachunków, imion i nazwisk oraz adresów pełnomocników, obrotów i stanów wyciągów z tych rachunków, z podaniem wpływów, obciążeń rachunków i ich tytułów oraz odpowiednio dane identyfikujące ich nadawców i odbiorców;
- 2) posiadanych rachunków pieniężnych, rachunków papierów wartościowych lub posiadanych pełnomocnictw do dysponowania takimi rachunkami, liczby tych rachunków, a także obrotów i stanów tych rachunków;
- 3) zawartych umów kredytowych lub umów pożyczki, z podaniem wysokości zobowiązań wynikających z tych kredytów lub pożyczek, celów, na jakie zostały udzielone, i sposobu zabezpieczenia ich spłaty, a także umów depozytowych i umów udostępniania skrytek sejfowych;
- 4) nabytych za pośrednictwem banków akcji Skarbu Państwa lub obligacji Skarbu Państwa, a także obrotu tymi papierami wartościowymi;
- 5) obrotu wydawanymi przez banki certyfikatami depozytowymi lub innymi papierami wartościowymi.

2. Przepisy ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio do innych niż banki podmiotów prowadzących działalność maklerską.

3. Przepisy ust. 1 pkt 1 i 3 stosuje się odpowiednio do spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych.

4. Towarzystwo funduszy inwestycyjnych, na żądanie naczelnika urzędu celno-skarbowego, jest obowiązane do sporządzania i przekazywania także w formie elektronicznej informacji o dacie nabycia, liczbie, cenie i wartości nabytych jednostek uczestnictwa oraz o dacie odkupienia, liczbie i wartości odkupionych jednostek uczestnictwa, kwocie wypłaconej uczestnikowi funduszu za odkupione jednostki uczestnictwa, a także o dacie i kwocie

dochodów funduszu wypłaconych uczestnikowi. Przepis ust. 1, w części dotyczącej przesłanek wystąpienia z żądaniem, stosuje się odpowiednio.

5. Zakład ubezpieczeń, osoby i podmioty, przy pomocy których zakład ubezpieczeń wykonuje czynności ubezpieczeniowe, oraz towarzystwo emerytalne, na żądanie naczelnika urzędu celno-skarbowego, są obowiązane do sporządzenia i przekazania informacji o stronie umowy ubezpieczeniowej lub o osobie będącej członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz o wpłaconych i wypłaconych kwotach w związku z zawartymi umowami ubezpieczeniowymi oraz w związku z uczestnictwem w otwartym funduszu emerytalnym. Przepis ust. 1, w części dotyczącej przesłanek wystąpienia z żądaniem stosuje się odpowiednio.

6. Udzielenie informacji, o których mowa w ust. 1-5, następuje nieodpłatnie.

7. W żądaniach, o których mowa w ust. 1-5, naczelnik urzędu celno-skarbowego określa zakres informacji, formę oraz termin ich przekazania.

Art. 64. 1. Dostawcy usług płatniczych są obowiązani na żądanie naczelnika urzędu celno-skarbowego w związku z kontrolą, do sporządzania i przekazywania także w formie elektronicznej informacji o transakcjach płatniczych w rozumieniu ustawy o usługach płatniczych, dokonanych w okresie, do którego odnosi się żądanie.

2. Do żądania naczelnika urzędu celno-skarbowego dotyczącego udostępnienia informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów niniejszej ustawy oraz innych ustaw ograniczających dostęp do tych informacji.

Art. 65. Przedsiębiorcy świadczący usługi pocztowe, na podstawie ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2012 poz. 1529 z późn. zm), są obowiązani do udostępniania także w formie elektronicznej, na wniosek naczelnika urzędu celno-skarbowego w związku z kontrolą dane dotyczące osób korzystających z usług pocztowych oraz dane dotyczące faktu i okoliczności świadczenia lub korzystania z tych usług.

Art. 66. 1. Dostęp do informacji uzyskanych w trybie, o którym mowa w art. 63-65 przysługuje funkcjonariuszowi prowadzącemu kontrolę, jego przełożonemu a także właściwemu naczelnikowi urzędu celno-skarbowego lub innemu organowi KAS, któremu sprawa zostanie przekazana.

2. Informacje uzyskane w trybie, o którym mowa w art. 63-65 , należy przechowywać w pomieszczeniu zabezpieczonym zgodnie z przepisami o ochronie informacji niejawnych.

Art. 67. 1. W przypadku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, gdy kwota uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej przekracza pięćdziesięciokrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę określonego na podstawie przepisów szczególnych, można dokonać zajęcia wierzytelności z rachunku prowadzonego w banku lub w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, podmiotu będącego czynnym podatnikiem, w rozumieniu ustawy o podatku od towarów i usług.

2. Przez zajęcie wierzytelności z rachunku, o której mowa w ust. 1, rozumie się czasowe uniemożliwienie korzystania z całości lub części środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku.

3. Zajęcie wierzytelności następuje na podstawie postanowienia wydanego na okres nie dłuższy niż 30 dni od dnia jego doręczenia. W postanowieniu naczelnik urzędu celno-skarbowego określa wysokość zajętej wierzytelności, sposób jej zajęcia oraz termin.

4. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 3, przysługuje zażalenie do właściwego dyrektora izby administracji skarbowej, a w przypadku jego nieuwzględnienia odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie.

5. Instytucja, o której mowa w ust. 1 jest skuteczna niezwłocznie po otrzymaniu postanowienia, o którym mowa w ust. 4.

6. Do liczenia terminu, o którym mowa w ust. 3, nie wlicza się sobót, niedziel i dni ustawowo wolnych od pracy.

7. Zajęcie wierzytelności w trybie określonym w ust. 1 nie rodzi odpowiedzialności dyscyplinarnej, cywilnej, karnej, ani innej określonej odrębnymi przepisami podmiotu prowadzącego rachunek oraz osób działających w jego imieniu.

Art. 68. 1. Funkcjonariusze są w szczególności uprawnieni do:

- 1) żądania udostępniania akt, ksiąg i wszelkiego rodzaju dokumentów związanych z przedmiotem kontroli oraz do sporządzania z nich odpisów, kopii, wyciągów, notatek, wydruków i udokumentowanego pobierania danych w formie elektronicznej;
- 2) wstępu, przebywania i poruszania się na gruncie oraz w budynku, lokalu lub innym pomieszczeniu kontrolowanego;
- 3) dokonania oględzin;
- 4) legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości, jeżeli jest to niezbędne dla potrzeb kontroli;
- 5) przesłuchiwania kontrolowanego, za jego zgodą, lub świadków;

- 6) przeszukiwania pomieszczeń i rzeczy;
- 7) zasięgania opinii biegłych;
- 8) zabezpieczania zebranych dowodów;
- 9) żądania przeprowadzenia spisu z natury;
- 10) kopiowania, filmowania, fotografowania oraz dokonywania nagrań dźwiękowych;
- 11) zbierania innych niezbędnych materiałów w zakresie objętym kontrolą;

2. Funkcjonariusze są ponadto uprawnieni do:

- 1) przeprowadzania rewizji towarów, wyrobów i środków transportu, w tym z użyciem urządzeń technicznych i psów służbowych;
- 2) żądania powtórzenia, jeżeli to możliwe, każdej czynności, w wyniku której uzyskuje się dane o przyjmowanych, wydawanych lub wprowadzanych do procesu produkcyjnego surowcach, materiałach, produkcji w toku i półproduktach oraz uzyskanych produktach, wyrobach gotowych i wysokości strat produkcyjnych;
- 3) nakładania zamknięć urzędowych na urządzenia, pomieszczenia, naczynia oraz środki transportu;
- 4) przeprowadzania w uzasadnionych przypadkach, w drodze eksperymentu, doświadczenia lub odtworzenia możliwości gry na automacie lub gry na innym urządzeniu;
- 5) zatrzymywania i kontrolowania środków transportu w rozumieniu ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz statków w rozumieniu ustawy z dnia 18 września 2001 r. - Kodeks morski (Dz. U. z 2013 r. poz. 758 i 1014 oraz z 2014 r. poz. 1554) i ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1458).

3. Żądanie o którym mowa w ust. 1 pkt 1 może dotyczyć także akt, ksiąg i wszelkiego rodzaju dokumentów związanych z przedmiotem kontroli, za okres inny niż okres objęty kontrolą, jeżeli nie upłynął jeszcze termin ich przechowywania przewidziany w odrębnych przepisach.

4. Funkcjonariusze są uprawnieni do wstępu na teren kontrolowanego oraz poruszania się po tym terenie na podstawie legitymacji służbowej bez potrzeby uzyskiwania przepustki oraz nie podlegają rewizji osobistej przewidzianej w regulaminie wewnętrznym tej jednostki; podlegają natomiast przepisom o bezpieczeństwie i higienie pracy obowiązującym w kontrolowanej jednostce.

5. Funkcjonariusze są uprawnieni do wydawania osobom poleceń określonego zachowania się, w granicach niezbędnych do wykonania czynności, o których mowa w ust. 1

pkt 3, 4 i 6, albo w celu uniknięcia bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa osób lub mienia.

Art. 69. 1. Kontrolowany, pracownik oraz osoba współdziałająca z kontrolowanym, osoba wykonująca czynności podlegające kontroli są obowiązani:

- 1) umożliwić wgląd w dokumenty i ewidencje objęte zakresem kontroli w tym dokumenty handlowe, księgowe i finansowe, nawet jeżeli mają charakter poufny, w tym dokumenty elektroniczne;
- 2) udzielać niezbędnej pomocy technicznej, jeżeli dokumenty lub ewidencje będące przedmiotem kontroli zostały sporządzone z zastosowaniem technik elektronicznego przetwarzania danych;
- 3) umożliwić wgląd w korespondencję odbieraną za pośrednictwem skrzynki poczty elektronicznej i systemu operacyjnego wykorzystywanych do celów związanych z wykonywaną działalnością gospodarczą, w tym zapewnić możliwość wydruk jej zawartości;
- 4) przedstawiać na żądanie kontrolujących urzędowe tłumaczenie na język polski dokumentów mających znaczenie dla kontroli, sporządzonych w języku obcym;
- 5) udostępniać towary, urządzenia oraz środki transportu oraz zapewnić dostęp do pomieszczeń oraz innych miejsc będących przedmiotem kontroli;
- 6) wydawać za pokwitowaniem towary lub dokumenty, jeżeli kontrolujący uzna za niezbędne przeprowadzenie ich dalszej analizy lub dokładniejszej kontroli;
- 7) przeprowadzać na żądanie kontrolujących spis z natury w zakresie niezbędnym na potrzeby kontroli;
- 8) umożliwiać zbadanie towarów, surowców, półproduktów i wyrobów gotowych, w tym przez pobranie ich próbek;
- 9) udostępniać w niezbędnym zakresie środki łączności, a także inne urządzenia techniczne, jeżeli są one niezbędne do wykonania kontroli;
- 10) umożliwiać sporządzanie kopii, szkiców, filmowanie i fotografowanie oraz dokonywanie nagrań dźwiękowych;
- 11) zapewniać warunki do wykonywania czynności kontrolnych, w tym - w miarę posiadanych możliwości - samodzielne pomieszczenie odpowiednie do rodzaju wykonywanych czynności i liczby funkcjonariuszy je wykonujących i miejsce do przechowywania dokumentów, spełniające wymagania przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy.

2. Kontrolowany jest obowiązany zapewnić warunki i środki, o których mowa w ust. 1, niezwłocznie na wezwanie kontrolujących w terminie nie dłuższym jednak niż 3 dni robocze.

3. Osoba posiadająca towary podlegające kontroli jest obowiązana na jej koszt do wykonywania czynności umożliwiających przeprowadzenie kontroli, w szczególności do rozładowania, okazania oraz załadowania towaru po zakończeniu czynności kontrolnych.

Art. 70. 1. Funkcjonariusze, w zakresie objętym kontrolą, w celu stwierdzenia rzetelności dokumentów i ewidencji kontrolowanego, mogą przeprowadzić oględziny przedmiotu także, jeżeli znajduje się w posiadaniu innych podmiotów niż kontrolowany.

2. Podmiotowi, o którym mowa w ust. 1, okazuje się upoważnienie do przeprowadzenia kontroli.

3. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany do niezwłocznego okazania przedmiotu oględzin oraz udzielania funkcjonariuszom wyjaśnień dotyczących przedmiotu oględzin.

Art. 71. 1. Na potrzeby kontroli przestrzegania przepisów prawa podatkowego w zakresie produkcji, przemieszczania i zużycia wyrobów akcyzowych, w szczególności ich wytwarzania, uszlachetniania, przerabiania, skażania, rozlewu, przyjmowania, magazynowania, wydawania, przewozu i niszczenia oraz w zakresie stosowania i oznaczania tych wyrobów, podmioty wykonujące te czynności są obowiązane zapewnić warunki i środki do sprawnego przeprowadzania kontroli, w tym:

- 1) przesłać właściwemu naczelnikowi urzędu celno-skarbowego, przed rozpoczęciem działalności gospodarczej w tym zakresie, zgłoszenie oraz dokumentację dotyczącą działalności w tym zakresie, a w przypadku wznowienia działalności po przerwie trwającej dłużej niż 3 miesiące - zgłoszenie dotyczące wznowienia tej działalności,
- 2) przygotować i oznaczyć urządzenia, pomieszczenia i naczynia służące do tej działalności,
- 3) przechowywać w oddzielnych naczyniach i pomieszczeniach wyroby podlegające kontroli,
- 4) dostosować urządzenia, pomieszczenia i naczynia, o których mowa w lit. b, do nakładania zamknięć urzędowych, a ponadto dostarczyć potrzebną ilość materiałów do ich nałożenia,

- 5) zapewnić odczynniki i sprzęt techniczny oraz - w przypadkach przewidzianych przez przepisy odrębne - legalizowane przyrządy pomiarowe, niezbędne do kontroli ilości i jakości surowców, półproduktów i wyrobów gotowych,
- 6) informować właściwego naczelnika urzędu celno-skarbowego o terminach czynności podlegających kontroli,
- 7) przeprowadzać czynności podlegające kontroli w obecności funkcjonariusza,
- 8) prowadzić dokumentację związaną z działalnością podlegającą kontroli,
- 9) dokonać, na żądanie funkcjonariusza, zamknięcia prowadzonej w tym zakresie dokumentacji w celu umożliwienia porównania rzeczywistego stanu ze stanem ewidencyjnym,
- 10) zgłaszać niezwłocznie właściwemu naczelnikowi urzędu celno-skarbowego przypadki zniszczenia lub kradzieży wyrobów objętych kontrolą, a także zniszczenia znaków akcyzy,
- 11) zgłaszać właściwemu naczelnikowi urzędu celno-skarbowego zamiar zniszczenia wyrobów podlegających kontroli, nieprzydatnych do spożycia, dalszego przerobu lub zużycia, na co najmniej 3 dni przed zamierzonym terminem ich zniszczenia,
- 12) zgłaszać niezwłocznie właściwemu naczelnikowi urzędu celno-skarbowego przypadki zdarzeń związanych z działaniem lub stanem urządzeń, pomieszczeń i naczyń, o których mowa w lit. c, wskazujących na niebezpieczeństwo strat lub zniszczenia wyrobów akcyzowych objętych kontrolą;

2. Na potrzeby kontroli, podmioty urządzające i prowadzące gry lub zakłady wzajemne, na podstawie ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, są obowiązane zapewnić warunki i środki do sprawnego przeprowadzania kontroli, w tym:

- 1) przesłać właściwemu naczelnikowi urzędu celno-skarbowego, przed rozpoczęciem działalności w tym zakresie, zgłoszenie oraz dokumentację dotyczącą tej działalności, a w przypadku wznowienia działalności po przerwie trwającej dłużej niż 3 miesiące - zgłoszenie dotyczące wznowienia tej działalności,
- 2) przygotować i oznaczyć urządzenia służące do tej działalności,
- 3) dostosować urządzenia do nakładania zamknięć urzędowych, a ponadto dostarczyć potrzebne materiały do nałożenia zamknięć urzędowych,
- 4) przeprowadzać czynności podlegające kontroli również w obecności funkcjonariusza,
- 5) prowadzić dokumentację związaną z prowadzeniem działalności podlegającej kontroli,

- 6) informować właściwego naczelnika urzędu celno-skarbowego czynnościach podlegających kontroli,
- 7) zgłaszać niezwłocznie właściwemu naczelnikowi urzędu celno-skarbowego przypadki zdarzeń związanych z działaniem lub stanem urządzeń do gier objętych kontrolą mogących mieć wpływ na urządzenie gier,
- 8) zapewnić możliwość przeprowadzenia w uzasadnionych przypadkach, w drodze eksperymentu, doświadczenia lub odtworzenia możliwości gry na automacie lub gry na innym urządzeniu,;

3. Na potrzeby kontroli, podmioty zarządzające zakłady wzajemne przez sieć Internet na podstawie ustawy, o której mowa w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U z 2015 r., poz. 612) są obowiązane zapewnić dostęp do danych przechowywanych w urządzeniu archiwizującym:

- 1) w miejscu ich przechowywania albo
- 2) za pomocą systemów teleinformatycznych;

4. Na potrzeby kontroli prawa podatkowego w zakresie wydobycia urobku rudy miedzi, produkcji koncentratu, wydobycia gazu ziemnego lub ropy naftowej, o których mowa w ustawie z dnia 2 marca 2012 r. o podatku od wydobycia niektórych kopalin (Dz. U. poz. 362 oraz z 2014 r. poz. 1215), podmioty wykonujące te czynności, są obowiązane zapewnić warunki i środki do sprawnego przeprowadzania kontroli, w tym:

- 1) oznaczyć urządzenia i miejsca służące do tej działalności,
- 2) przechowywać osobno, w miejscu wydobywania urobku rudy miedzi oraz miejscu produkcji koncentratu, urobek rudy miedzi i koncentrat pochodzące z różnych źródeł,
- 3) prowadzić dokumentację związaną z działalnością podlegającą kontroli,
- 4) dokonać, na żądanie funkcjonariusza, zamknięcia prowadzonej w tym zakresie dokumentacji w celu umożliwienia porównania rzeczywistego stanu ze stanem ewidencyjnym.

5. Podmioty podlegające kontroli są odpowiedzialne za stan pomieszczeń, urządzeń i naczyń służących do wykonywania działalności w zakresie określonym w ust. 1 – 4 oraz w art. 55 , oraz za stan nałożonych na nie zamknięć urzędowych.

Art. 72. Koszty związane z realizacją obowiązków określonych w art. 69 ust. 1 i art. 71, z zastrzeżeniem kosztów sporządzania kopii dokumentów, udostępnionych w niezbędnym zakresie środków łączności a także inne urządzenia techniczne jeżeli były one niezbędne do wykonania obciążają podmioty podlegające kontroli.

Art. 73. Kontrolowany może w szczególności składać wszelkie wyjaśnienia, które uważa za istotne, jak również przedstawiać własne wnioski dowodowe oraz żądać uwzględnienia wskazanych dokumentów lub innych dowodów.

Art. 74. 1. Jeżeli czynności kontrolne okażą się bezskuteczne albo zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że będą nieskuteczne, funkcjonariusz może dokonać przeszukania lokali mieszkalnych, innych pomieszczeń i miejsc lub rzeczy w celu znalezienia dowodów mających istotne znaczenie dla prowadzonej kontroli, gdy istnieją uzasadnione podstawy do przypuszczenia, że znajdują się w miejscu przeszukania.

2. Protokół z przeszukania podlega zatwierdzeniu przez dyrektora izby administracji skarbowej, a w przypadku przeszukania lokalu mieszkalnego przez prokuratora.

3. W razie odmowy zatwierdzenia protokołu materiały i informacje zebrane w toku czynności nie stanowią dowodu w kontroli, postępowaniu podatkowym lub postępowaniu karnym skarbowym.

4. W przypadku, gdy nieruchomości lub ich części albo rzeczy znajdują się w posiadaniu osób trzecich, osoby te są obowiązane je udostępnić, w celu przeszukania, na żądanie naczelnika urzędu celno-skarbowego. Przepisy ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 75. 1. Przesłuchanie kontrolowanego lub świadka może nastąpić przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku. W czynności w miejscu przebywania świadka bierze udział funkcjonariusz zatrudniony w urzędzie, w którego właściwości miejscowej kontrolowany lub świadek przebywa.

2. Przesłuchanie utrwała się za pomocą urządzenia rejestrującego obraz i dźwięk, gdy przemawia za tym ekonomika kontroli.

3. Z przesłuchania sporządza się protokół, którego treść ograniczona jest do zapisu najbardziej istotnych oświadczeń osób biorących w niej udział. Zapis obrazu lub dźwięku, a także przekład zapisu dźwięku stają się załącznikami do protokołu.

4. Kontrolowany ma prawo otrzymać na swój koszt jedną kopię zapisu dźwięku lub obrazu.

5. Przepisy wydane na podstawie art. 147 § 5 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

Art. 76. 1. W toku kontroli naczelnik urzędu celno-skarbowego może, w drodze decyzji, dokonać zabezpieczenia zobowiązania podatkowego na majątku kontrolowanego.

Przepisy art. 33-33c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa stosuje się odpowiednio. Przepisów art. 165 § 2 i 4 nie stosuje się.

2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, wykonuje naczelnik urzędu administracji skarbowej właściwy dla kontrolowanego w dniu wydania decyzji.

Art. 77. 1. Z czynności kontrolnych mających istotne znaczenie dla sprawy, w szczególności z:

- 1) oględzin;
- 2) zabezpieczenia dowodów;
- 3) badania ksiąg w zakresie przewidzianym w art. 193 Ordynacji podatkowej;
- 4) przesłuchania kontrolowanego, świadka lub biegłego;
- 5) przeszukania pomieszczeń lub rzeczy;
- 6) kontroli dokumentów i ewidencji;
- 7) rewizji;
- 8) pobierania próbek towarów i wyrobów oraz ich badania,

– sporządza się protokół.

2. Protokoły, o których mowa w ust. 1, podpisują funkcjonariusze, którzy przeprowadzali czynności .

3. Protokoły z czynności kontrolnych wykonywanych w miejscach, o których mowa w art. 61 ust. 5 są sporządzane w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości lub na żądanie podmiotu podlegającego kontroli, chyba że czynności te zostały udokumentowane w sposób określony w przepisach odrębnych.

Art. 78. Przed wydaniem wyniku kontroli naczelnik urzędu celno-skarbowego wyznacza kontrolowanemu 7-dniowy termin do wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego.

Art. 79. Kontrola, o której mowa w art. 54, zostaje zakończona w dniu doręczenia wyniku kontroli z wyjątkiem kontroli wszczętej zgodnie z art. 61 ust. 5.

Art. 80. 1. Wynik kontroli powinien zawierać:

- 1) wskazanie funkcjonariusza lub funkcjonariuszy, upoważnionych do przeprowadzenia kontroli;
- 2) wskazanie kontrolowanego;
- 3) datę wydania;
- 4) zakres kontroli;

- 5) powołanie podstawy prawnej kontroli;
- 6) określenie miejsca i czasu przeprowadzenia kontroli;
- 7) zwięzły opis dokonanych ustaleń faktycznych;
- 8) wskazanie kwoty należności wraz ze zwięzłym opisem stwierdzonych nieprawidłowości;
- 9) podpis naczelnika urzędu celno-skarbowego.

2. Wynik kontroli może zawierać także ustalenia dotyczące badania ksiąg w zakresie przewidzianym w art. 193 Ordynacji podatkowej. W takim przypadku nie sporządza się protokołu z badania ksiąg.

3. Załącznik do wyniku kontroli stanowią protokoły czynności, o których mowa w art. 77.

Art. 81. Naczelnik urzędu celno-skarbowego, który przeprowadził kontrolę, ma prawo zwrócenia się do właściwego organu o wszczęcie postępowania administracyjnego oraz prawo udziału w każdym stadium postępowania w celu zapewnienia, aby postępowanie doprowadziło do usunięcia nieprawidłowości wskazanych w wyniku kontroli.

Art. 82. 1. Dla kontroli prowadzi się akta kontroli. Akta kontroli mogą być tworzone i przetwarzane także z wykorzystaniem technik informatycznych.

2. Akta kontroli obejmują w szczególności:

- 1) wykaz ich zawartości, z podaniem nazw dokumentów i numerów stron;
- 2) postanowienie o wszczęciu kontroli podatkowej lub celnej;
- 3) upoważnienie lub upoważnienia do przeprowadzenia kontroli;
- 4) dokumentu zgromadzone w toku kontroli;
- 5) protokoły z przeprowadzenia dowodów;
- 6) wynik kontroli.

Art. 83. Kontrolowany ma prawo do wglądu w akta kontroli. Przepis art. 178 i art. 179 Ordynacji podatkowej stosuje się odpowiednio.

Art. 84.1. Uprawnienie do skorygowania deklaracji ulega zawieszeniu na czas od dnia wszczęcia kontroli w zakresie objętym tą kontrolą.

2. Prawo do korekty deklaracji w zakresie objętym kontrolą przysługuje w terminie 14 dni od doręczenia wyniku kontroli. Przepisów rozdziału 10 Działu III Ordynacji podatkowej nie stosuje się.

3. Jeżeli korekta nie zostanie złożona, wynik kontroli wywiera ten sam skutek co decyzja ostateczna, chyba że w terminie określonym w ust. 2 złożony zostanie wniosek o wszczęcie postępowania podatkowego do naczelnika urzędu celno-skarbowego, który prowadził kontrolę. Organ ten przekazuje wynik kontroli do prowadzenia postępowania podatkowego do właściwego naczelnika urzędu administracji skarbowej.

Art. 85. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki wykonywania kontroli ze szczególnym uwzględnieniem rodzajów procedur celnych oraz kontrolowanych towarów,
- 2) rodzaje dokumentów mających znaczenie dla kontroli określonej w pkt 1, a także osoby obowiązane do ich przechowywania,
- 3) warunki użycia urządzeń technicznych i psów służbowych podczas kontroli określonej w pkt 1, sposób przeprowadzania przeszukania osoby, a także sposób i warunki przeprowadzania rewizji bagażu podróżnego

– mając na uwadze w szczególności, zapewnienie jednolitości procedur kontrolnych, miejsce wykonywania kontroli, zróżnicowanie form i sposobów wykonywania kontroli w zależności od rodzaju podmiotu oraz konieczność skutecznego wykrywania nieprawidłowości w stosowaniu przepisów prawa celnego.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób prowadzenia kontroli bagażu przewożonego drogą morską lub powietrzną, z uwzględnieniem rodzaju bagażu podmiotu podlegającego kontroli oraz wskazania miejsc właściwych do prowadzenia kontroli.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze zarządzenia:

- 1) przypadki, sposób i tryb prowadzenia przez organy Służby Celnej ewidencji towarów, którym nadano przeznaczenie celne;
- 2) wzory rejestrów, ksiąg, innych dokumentów ewidencyjnych oraz wzory formularzy używanych w toku sprawowania kontroli;
- 3) wzory pieczęci, zamknięć urzędowych, stempli i innych znaków stosowanych przy wykonywaniu kontroli;
- 4) warunki i sposób szkolenia przewodników psów służbowych oraz warunki nabywania, szkolenia, wykorzystywania, pielęgnacji, opieki i żywienia tych psów.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy zakres i sposób kontroli niektórych wyrobów akcyzowych;

- 2) tryb przekazywania oraz zakres informacji o terminach czynności podlegających kontroli;
- 3) tryb niszczenia wyrobów akcyzowych objętych kontrolą;
- 4) szczegółowe sposoby i warunki przyjmowania, magazynowania, wydawania i przewożenia wyrobów akcyzowych objętych kontrolą.

5. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw finansów publicznych uwzględni w szczególności:

- 1) wyroby akcyzowe o szczególnym znaczeniu dla budżetu państwa oraz wyroby podlegające obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy;
- 2) różnicowanie form i sposobów wykonywania kontroli oraz zakresu wymagań, które powinny zostać spełnione przez podmioty podlegające kontroli - w zależności od rodzaju podmiotu, rodzaju wykonywanej działalności oraz grupy wyrobów objętych tymi kontrolami;
- 3) zapewnienie skuteczności i sprawności wykonywania kontroli.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy sposób i tryb kontroli urządzania i prowadzenia gier hazardowych;
- 2) rodzaje dokumentów mających znaczenie dla kontroli określonej w pkt 1 oraz rodzaje prowadzonej dokumentacji, jej wzory, a także szczegółowy sposób jej przygotowania i prowadzenia;
- 3) tryb przekazywania i zakres zgłoszeń i informacji.

7. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 6, minister właściwy do spraw finansów publicznych uwzględni w szczególności:

- 1) różnicowanie form i sposobów wykonywania kontroli oraz zakresu wymagań, które powinny zostać spełnione przez podmioty podlegające kontroli - w zależności od rodzaju podmiotu i rodzaju wykonywanej działalności;
- 2) zapewnienie skuteczności i sprawności wykonywania kontroli.

8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, uwzględniając potrzebę zapewnienia skuteczności i sprawności wykonywania kontroli, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) formę i sposób wykonywania kontroli;
- 2) rodzaje prowadzonej dokumentacji, jej wzory, a także sposób jej prowadzenia.

Art. 86. Do kontroli nie stosuje się przepisów rozdziału 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Art. 87. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale przepisy art. 12, art. 143, art. 193a oraz rozdziałów 2 i 3a, 5, 6, 9, z wyłączeniem art. 171a, rozdziałów 11 i 23 działu IV Ordynacji podatkowej stosuje się odpowiednio.

Rozdział 2

Kontrola uproszczona

Art. 88. 1. Kontroli uproszczonej podlega przestrzeganie przepisów prawa podatkowego, która obejmuje w szczególności:

- 1) sprawdzenie prawidłowości:
 - a) deklaracji, o których mowa w art. 3 pkt 5 Ordynacja podatkowa,
 - b) zgłoszeń identyfikacyjnych, aktualizacyjnych oraz zgłoszeń w zakresie danych uzupełniających, o których mowa w ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników; (publikator)
 - c) wpłacania podatków, opłat oraz niepodatkowych należności budżetowych jak również innych należności na podstawie odrębnych przepisów;
- 2) ustalenie stanu faktycznego w zakresie niezbędnym do stwierdzenia zgodności z przedstawionymi dokumentami;
- 3) ujawnianie przychodów lub dochodów podlegających opodatkowaniu;
- 4) weryfikację danych i dokumentów przedstawionych przez podatników;

2. Kontrola uproszczona obejmuje również wykonywanie czynności, o których mowa w art. 48 Unijnego Kodeksu Celnego.

3. Kontrola uproszczona prowadzona jest wobec podatników, płatników, inkasentów oraz następców prawnych, zwanych dalej „kontrolowanymi”.

Art. 89.1. Kontrolę uproszczoną podejmuje się z urzędu.

2. Kontrola uproszczona jest wykonywana na podstawie stałego upoważnienia.

Art. 90. Minister właściwy do spraw finansów publicznych lub organ KAS upoważniony przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w zakresie wymiany z Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej informacji o podatku od towarów i usług, dokonują kontroli uproszczonej odnoszącej się do dokumentów składanych do tego organu.

Art. 91. 1. Naczelnik urzędu administracji skarbowej może zażądać od kontrolowanego złożenia wyjaśnień:

- 1) w sprawie przyczyn niezłożenia deklaracji, zgłoszeń, o których mowa w art. 88 ust. 1 pkt 1 lit. a,
- 2) w razie wątpliwości, co do prawidłowości złożonej deklaracji, zgłoszenia, o których mowa w art. 88 ust. 1 pkt 1 lit. b.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 naczelnik urzędu administracji skarbowej może żądać od kontrolowanego :

- 1) przekazania ksiąg podatkowych, dowodów księgowych i innych dokumentów innych dokumentów związanych z przedmiotem kontroli, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub na informatycznym nośniku danych,
- 2) przekazanie za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub na informatycznym nośniku danych, wyciągu z ksiąg podatkowych i dowodów księgowych zapisanego w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej, o której mowa w art. 193a § 2 Ordynacji podatkowej, jeżeli kontrahent podatnika prowadzi księgi podatkowe przy użyciu programów komputerowych; przepis art. 168 § 3a pkt 1 Ordynacji podatkowej stosuje się odpowiednio

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, naczelnik urzędu administracji skarbowej może żądać od kontrolowanego uzupełnienia, wskazując przyczyny podania w wątpliwość rzetelności danych w niej zawartych

3. Przepis ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w przypadku braku wpłaty podatku, o którym mowa w art. 3 pkt 3 Ordynacji podatkowej.

4. W treści wezwania naczelnik urzędu administracji skarbowej poucza o możliwości nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 118.

Art. 92. 1. W kontroli uproszczonej można wystąpić do kontrahentów podatnika o:

- 1) udostępnienia dokumentów, w zakresie objętym kontrolą uproszczoną u podatnika, w celu sprawdzenia ich prawidłowości i rzetelności;
- 2) przekazanie, za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub na informatycznym nośniku danych, wyciągu z ksiąg podatkowych i dowodów księgowych zapisanego w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej, o której mowa w art. 193a § 2 Ordynacji podatkowej, jeżeli kontrahent podatnika prowadzi księgi podatkowe przy użyciu programów komputerowych; przepis art. 168 § 3a pkt 1 Ordynacji podatkowej stosuje się odpowiednio.

2. Za kontrahentów podatnika uważa się także wszystkie podmioty prowadzące działalność gospodarczą uczestniczące w dostawie tego samego towaru lub usługi będące

zarówno dostawcami, jak i nabywcami biorącymi udział pośrednio lub bezpośrednio w dostawie towaru lub usługi. W takim przypadku żądanie, o którym mowa w ust. 1, może dotyczyć wyłącznie dokumentów związanych z tą dostawą towaru lub usługi.

3. Z czynności, o których mowa ust. 1 pkt 1 sporządza się protokół.

4. Czynności określone w ust. 1 kontrahent podatnika jest obowiązany wykonać na własny koszt.

5. Jeżeli miejsce zamieszkania, siedziba lub miejsce wykonywania działalności kontrahenta kontrolowanego znajdują się poza obszarem działania naczelnik urzędu administracji skarbowej prowadzącego kontrolę uproszczoną, czynności, o których mowa w ust. 1, na zlecenie tego organu może wykonać także właściwy naczelnik urzędu administracji skarbowej ze względu na miejsce zamieszkania, siedzibę lub miejsce wykonywania działalności kontrahenta.

Art. 93. Jeżeli nie jest możliwe określenie kwoty zobowiązania podatkowego, kwoty nadpłaty, kwoty zwrotu podatku albo kwoty nadwyżki podatku do przeniesienia, wysokości dochodu lub straty, naczelnik urzędu administracji skarbowej, zawiadamiając jednocześnie kontrolowanego, występuje do banku z żądaniem przekazania informacji w zakresie:

- 1) posiadanych rachunków bankowych lub posiadanych pełnomocnictw do dysponowania rachunkami bankowymi, liczby, w tym numery tych rachunków, imion i nazwisk oraz adresów pełnomocników, obrotów i stanów wyciągów z tych rachunków, z podaniem wpływów, obciążeń rachunków i ich tytułów oraz odpowiednio dane identyfikujące ich nadawców i odbiorców;
- 2) posiadanych rachunków pieniężnych lub rachunków papierów wartościowych, liczby tych rachunków, a także obrotów i stanów tych rachunków;
- 3) zawartych umów kredytowych lub umów pożyczek pieniężnych, a także umów depozytowych;
- 4) nabytych za pośrednictwem banków akcji Skarbu Państwa lub obligacji Skarbu Państwa, a także obrotu tymi papierami wartościowymi;
- 5) obrotu wydawanymi przez banki certyfikatami depozytowymi lub innymi papierami wartościowymi.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do informacji z zakładów ubezpieczeń, funduszy inwestycyjnych, dobrowolnych funduszy emerytalnych i banków prowadzących działalność maklerską, w zakresie prowadzonych indywidualnych kont emerytalnych oraz

indywidualnych kont zabezpieczenia emerytalnego, a także do domów maklerskich oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych.

Art. 94. 1. Kontrolujący może dokonać oględzin.

2. Kontrolujący, w porozumieniu z kontrolowanym, jego kontrahentem albo innym podmiotem, w posiadaniu którego znajduje się przedmiot oględzin, może ustalić termin dokonania oględzin.

3. W razie nieudostępnienia przedmiotu oględzin w uzgodnionym terminie kontrolujący może wyznaczyć nowy termin przeprowadzenia oględzin.

4. Kontrolujący sporządza protokół z przeprowadzonych oględzin.

5. Przed przystąpieniem do oględzin kontrolujący okazuje legitymację służbową, a na żądanie także stałe upoważnienie.

6. W toku oględzin kontrolujący może sporządzać kopie lub fotografować.

Art. 95. 1. Naczelnik urzędu administracji skarbowej zawiadamia o miejscu i terminie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków lub opinii biegłych przynajmniej na 3 dni przed terminem ich przeprowadzenia, a dowodu z oględzin nie później niż bezpośrednio przed podjęciem tych czynności.

2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli kontrolowany jest nieobecny, a okoliczności sprawy uzasadniają natychmiastowe przeprowadzenie dowodu.

Art. 96. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie wysokości podstawy opodatkowania, zobowiązania podatkowego, podatku, kwoty nadpłaty lub zwrotu podatku albo kwoty nadwyżki podatku do przeniesienia, wysokości dochodu lub straty naczelnik urzędu administracji skarbowej kończy kontrolę uproszczoną poprzez doręczenie kontrolowanemu informacji o:

- 1) zakresie przeprowadzonej kontroli uproszczonej i stwierdzonych nieprawidłowościach;
- 2) możliwości złożenia deklaracji albo dokonania korekty deklaracji.

Art. 97. Przepisy art. 89 – 95 stosuje się odpowiednio w przypadku, wniosku w sprawie zwrotu podatku lub wniosku o stwierdzenie nadpłaty.

Art. 98. W przypadku wyłączenia naczelnik urzędu administracji skarbowej od dokonywania kontroli uproszczonej, deklaracja jest składana do naczelnika urzędu administracji skarbowej wyznaczonego do prowadzenia kontroli uproszczonej.

Art. 99. 1. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale przepisy art. 55 ust. pkt 2, art. 57, art. 59, art. 60 ust. 6 – 12, art. 67 ust. 1, art. 68, art. 72, art. 74, art. 75, art. 81, art. 82, art. 83, art. 85 stosuje się odpowiednio.

2. Do kontroli uproszczonej przepisy art. 12, art. 143, art. 193a oraz rozdziałów 2 i 3a, 5, 6, 9, z wyłączeniem art. 171a, rozdziałów 11 i 23 działu IV Ordynacji podatkowej stosuje się odpowiednio.

Rozdział 3

Audyt, postępowanie audytowe i monitorowanie

Art. 100. 1. Audyt obejmuje ocenę:

- 1) gospodarowania środkami pochodzącymi z budżetu Unii Europejskiej oraz niepodlegającymi zwrotowi środkami z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA);
- 2) gospodarowania środkami publicznymi innymi niż określone w pkt 1;
- 3) wywiązywania się z warunków finansowania pomocy ze środków, o których mowa w pkt 1 i 2;
- 4) wykorzystania i rozporządzania mieniem państwowym;
- 5) wykorzystania mienia otrzymanego od Skarbu Państwa w celu realizacji zadań publicznych oraz prawidłowości prywatyzacji mienia Skarbu Państwa;
- 6) wypełniania zobowiązań wynikających z udzielonych przez Skarb Państwa poręczeń i gwarancji, w tym wykorzystania środków, których spłatę poręczył lub gwarantował Skarb Państwa, z ich przeznaczeniem;

2. Audyt, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, dotyczy w szczególności:

- 1) skuteczności funkcjonowania systemów zarządzania i kontroli;
- 2) prawidłowości rachunków;
- 3) prawidłowości i zgodności z prawem wydatków;
- 4) wywiązywania się z warunków finansowania pomocy.

2. Audyt, o którym mowa w ust. 1 pkt 2-6, obejmuje ocenę w szczególności oszczędności, skuteczności i efektywności.

3. Audytowi, o którym mowa w ust. 1 podlegają:

- 1) instytucje zarządzające, certyfikujące, pośredniczące, wdrażające, podmioty zaangażowane w realizację wspólnych programów finansowanych ze środków

pochodzących z budżetu Unii Europejskiej oraz agencje płatnicze, o których mowa w odrębnych przepisach;

- 2) podmioty i jednostki organizacyjne wydatkujące, przekazujące i otrzymujące środki, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1 i 2;
- 3) podmioty i jednostki obowiązane do wywiązywania się z warunków, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1 i 2;
- 4) władający i zarządzający mieniem państwowym;
- 5) spółki z udziałem Skarbu Państwa, podmioty wykorzystujące mienie przekazane przez Skarb Państwa oraz sprywatyzowane mienie Skarbu Państwa;
- 6) beneficjenci poręczeń i gwarancji udzielonych przez Skarb Państwa oraz podmioty, za które Skarb Państwa poręczył lub gwarantował

– zwane dalej audytowanymi.

Art. 101. 1. Audyt, o którym mowa w art. 100 ust. 1 pkt 1 wykonuje Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

2. Audyt, o którym mowa w art. 100 ust. 1 pkt 2-6 wykonuje dyrektor izby administracji skarbowej.

3. Czynności w zakresie audytu, o którym mowa w ust. 1 wykonują urzędnicy skarbowi na podstawie upoważnienia wydanego przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

4. Audyt może być dokonany w siedzibie organu chyba, że konieczne jest przeprowadzenie czynności w siedzibie audytowanego oraz w miejscach wykonywania przez ten podmiot działalności gospodarczej.

5. Urzędnik skarbowy, w związku z wykonywanymi czynnościami w zakresie audytu jest uprawniony do żądania od audytowanych i ich kontrahentów przedstawienia dokumentów i dokonywania oględzin, w tym we wszystkich miejscach realizacji projektu finansowanego ze środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej.

6. W przypadku prowadzenia przez audytowanego lub jego kontrahenta dokumentacji przy użyciu programów komputerowych, urzędnik skarbowy, w związku z prowadzonym audytem, może żądać przekazania całości lub części tych dokumentów za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub na informatycznych nośnikach danych, w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej, o której mowa w art. 193 a § 2 Ordynacji podatkowej, wskazując rodzaj dokumentów oraz okres, którego dotyczą.

Art. 102. 1. Z przeprowadzonego audytu właściwy organ sporządza:

- 1) sprawozdanie;

- 2) opinię,
- 3) zalecenia

– które doręcza się audytowanemu.

2. Sprawozdanie, opinie, zalecenia wraz z dokumentacją z audytu mogą być przekazywane:

- 1) podmiotom sprawującym nadzór lub kontrolę nad działalnością audytowanego; organom Unii Europejskiej;
- 2) osobom uprawnionym na podstawie zawartych przez Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych;
- 3) przedstawicielom innych państw w zakresie realizacji wspólnych programów finansowanych ze środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej.

Art. 103. 1. Postępowanie audytowe ma na celu ustalanie czy podmiot występujący z wnioskiem o wydanie pozwolenia, świadectwa, zezwolenia lub innej decyzji, zwanych w niniejszym rozdziale „zezwoleniem”, spełnia warunki lub kryteria wymagane do jego wydania;

2. Postępowanie, o którym mowa w ust. 1, dotyczy w szczególności:

- 1) prawidłowości przedstawionych przez wnioskodawcę informacji, dokumentów oraz danych dotyczących jego funkcjonowania w zakresie zgodności z warunkami i kryteriami wymaganymi do uzyskania zezwolenia, a w razie potrzeby, weryfikacji jej autentyczności;
- 2) wypłacalności wnioskodawcy;
- 3) bezpieczeństwa systemów teleinformatycznych, w tym oprogramowania, pod względem możliwości prowadzenia kontroli danych zawartych w tych systemach.

Art. 104. 1. Postępowanie audytowe jest prowadzone w przypadku, gdy przepisy prawa celnego uzależniają uzyskanie zezwolenia od stwierdzenia spełnienia wszystkich lub części warunków lub kryteriów określonych w art. 14g-14k rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, inne niż określone w ust. 1 przypadki, w których zezwolenia, określone przepisami prawa celnego lub ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U.

z 2014 r. poz. 752, z późn. zm.) będą wydawane w trybie postępowania audytowego uwzględniając:

- 1) określone w odrębnych przepisach warunki lub kryteria niezbędne do wydania danego rodzaju zezwolenia, w tym konieczność ich weryfikacji w ramach czynności przeprowadzanych w siedzibie lub miejscach wykonywania działalności gospodarczej przez podmiot występujący z wnioskiem o wydanie zezwolenia;
- 2) rodzaj udzielanego zezwolenia;
- 3) konieczność zapewnienia sprawności prowadzenia postępowania audytowego.

Art. 105. 1. W toku postępowania audytowego można przeprowadzać czynności audytowe również w siedzibie i miejscach wykonywania przez wnioskodawcę działalności gospodarczej.

2. Termin wykonywania czynności audytowych w siedzibie lub miejscach wykonywania przez wnioskodawcę działalności gospodarczej uzgadnia się z wnioskodawcą.

3. Naczelnik urzędu administracji skarbowej prowadzący postępowanie jest obowiązany poinformować wnioskodawcę o stwierdzeniu w toku tego postępowania niespełniania przez wnioskodawcę danego warunku lub kryterium, oraz zalecić podjęcie przez wnioskodawcę określonych działań w celu zapewnienia spełnienia warunku lub kryterium.

4. Zalecenia, o których mowa w ust. 3, naczelnik urzędu administracji skarbowej wydaje w formie postanowienia, w którym wyznacza podmiotowi termin na poinformowanie o podjęciu lub zamiarze podjęcia działań, a po upływie tego terminu wyznacza termin na wykonanie zaleceń, po upływie którego sprawdza ich wykonanie.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres i rodzaj wykonywanych czynności audytowych w zależności od warunków i kryteriów podlegających weryfikacji,
- 2) sposób przeprowadzania czynności audytowych, w tym metody dokonywania oceny wypłacalności wnioskodawcy

– uwzględniając potrzebę ujednolicenia postępowania organów, skuteczność dokonywanych czynności, ograniczenie ich czasochłonności oraz zapewnienie rzetelności procedury pozyskiwania danych.

Art. 106. 1. Przeprowadzone czynności audytowe dokumentuje się w formie pisemnej. Dokumentację sporządza się tak, aby z niej wynikały informacje o spełnieniu lub niespełnieniu przez wnioskodawcę danego warunku lub kryterium, jak również zalecenia

dotyczące konieczności podjęcia przez wnioskodawcę określonych działań w celu zapewnienia spełniania warunku lub kryterium.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób dokumentowania czynności audytowych i wzory dokumentów stosowanych w postępowaniu audytowym, uwzględniając potrzebę ujednolicenia postępowania organów, ograniczenie ilości dokumentów stosowanych przez te organy, konieczność udokumentowania stanowiska wnioskodawcy dotyczącego przeprowadzanej czynności oraz zasady prowadzenia dokumentacji nałożone na wnioskodawcę przez przepisy odrębne.

Art. 107. Nieudostępnienie przez wnioskodawcę żądanych dokumentów, danych lub informacji lub utrudnienie lub uniemożliwienie przeprowadzenia postępowania audytowego uważa się za niespełnienie warunku lub kryterium, o których mowa w art. 104 ust. 1.

Art. 108. W przypadku gdy z przeprowadzonego postępowania audytowego wynika, że wnioskodawca nie spełnia warunków lub kryteriów, o których mowa w art. 104 ust. 1, organ informuje wnioskodawcę o wynikach tego postępowania i wyznacza termin 30 dni do zajęcia stanowiska przez wnioskodawcę.

Art. 109. 1. Monitorowanie polega na badaniu procesu zarządzania ryzykiem związanym z działalnością gospodarczą prowadzoną przez posiadacza zezwolenia w zakresie określonym przepisami prawa celnego i przeprowadzaniu oceny, czy posiadacz zezwolenia nadal spełnia warunki i kryteria, określone w art. 14g-14k rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, uznane przez naczelnika urzędu administracji skarbowej za spełnione w postępowaniu audytowym lub określone w zezwoleniu.

2. Monitorowanie obejmuje w szczególności:

- 1) weryfikację zidentyfikowanych ryzyk i ich poziomów;
- 2) identyfikację nowych ryzyk w działalności gospodarczej posiadacza zezwolenia mogących mieć wpływ na udzielone zezwolenie;
- 3) informowanie posiadacza zezwolenia o stwierdzonych lub podejrzewanych zagrożeniach mogących mieć wpływ na udzielone mu zezwolenie;
- 4) występowaniu do posiadacza zezwolenia o informacje dotyczące sposobu zarządzania ryzykiem działalności gospodarczej objętej zezwoleniem.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, inne niż określone w ust. 4 przypadki, w których zezwolenia, określone przepisami prawa celnego lub ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 752, z późn. zm.) będą wydawane w trybie postępowania audytowego uwzględniając:

- 1) określone w odrębnych przepisach warunki lub kryteria niezbędne do wydania danego rodzaju zezwolenia, w tym konieczność ich weryfikacji w ramach czynności przeprowadzanych w siedzibie lub miejscach wykonywania działalności gospodarczej przez podmiot występujący z wnioskiem o wydanie zezwolenia;
- 2) rodzaj udzielanego zezwolenia;
- 3) konieczność zapewnienia sprawności prowadzenia audytu.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób przeprowadzania czynności monitorowania,
- 2) rodzaj i wzory dokumentów stosowanych w toku monitorowania

– uwzględniając potrzebę ujednolicenia monitorowania przez organy, zapewnienia rzetelności informacji gromadzonych w toku monitorowania oraz ujednolicenia dokumentów stosowanych przez organy KAS.

Art. 110. 1. Organem właściwym do monitorowania jest naczelnik urzędu administracji skarbowej, właściwy ze względu na siedzibę posiadacza zezwolenia.

2. Jeżeli w następstwie przeprowadzenia analizy ryzyka naczelnik urzędu administracji skarbowej stwierdzi, że posiadacz zezwolenia może nie spełniać warunków lub kryteriów wymaganych podczas korzystania z zezwolenia, których spełnienie zostało stwierdzone w postępowaniu audytowym, lub określonych w zezwoleniu, organ ten może przeprowadzić czynności monitorowania w siedzibie i w miejscach wykonywania działalności gospodarczej przez posiadacza zezwolenia.

3. Czynności, o których mowa w ust. 2, mogą być wykonywane na wniosek posiadacza zezwolenia w przypadku dokonania przez niego oceny ryzyka w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej objętej zezwoleniem, z której wynika możliwość niespełniania warunków lub kryteriów wymaganych do wydania zezwolenia, oraz gdy organ uzna ich przeprowadzenie za zasadne.

4. Naczelnik urzędu administracji skarbowej jest obowiązany do:

- 1) współpracy z posiadaczem zezwolenia lub osobą przez niego wskazaną;

- 2) informowania posiadacza zezwolenia o osobie odpowiedzialnej za prowadzenie monitorowania;
- 3) informowania posiadacza zezwolenia o obowiązku przekazywania informacji mogących mieć wpływ na udzielone zezwolenie.

Art. 111. 1. Posiadacz zezwolenia jest obowiązany do:

- 1) zarządzania ryzykiem związanym z działalnością gospodarczą objętą zezwoleniem w sposób zapewniający spełnianie warunków lub kryteriów uznanych przez organ za spełnione w postępowaniu audytowym lub określonych w zezwoleniu;
- 2) przedstawiania, w terminach określonych przez organ, informacji dotyczących sposobu zarządzania ryzykiem działalności gospodarczej objętej zezwoleniem;
- 3) udostępniania dokumentacji związanej z działalnością gospodarczą objętą zezwoleniem.

2. Posiadacz zezwolenia jest uprawniony do zgłaszania uwag do wyników monitorowania przeprowadzonego przez organ.

3. W przypadku niewykonania przez posiadacza zezwolenia zaleceń, o których mowa w art. 110 ust. 3, organ wszczyna postępowanie audytowe.

Art. 112. Czynności monitorowania dokumentuje się w formie pisemnej. Dokumentacja obejmuje informacje o spełnieniu lub niespełnieniu danego warunku lub kryterium przez posiadacza zezwolenia, jak również zalecenia dotyczące konieczności podjęcia przez niego działań w celu zapewnienia ich spełnienia oraz informacje o niewykonaniu zaleceń.

Art. 113. 1. Przepisy art. 105 - 108 i art. 114 stosuje się odpowiednio w przypadku wszczęcia przez właściwy organ, na wniosek podmiotu lub z urzędu, postępowania audytowego po wydaniu zezwolenia.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, postępowanie audytowe kończy się wydaniem:

- 1) rozstrzygnięcia przewidzianego w przepisach odrębnych - w przypadku niespełnienia warunku lub kryterium albo
- 2) postanowienia o spełnianiu warunków i kryteriów.

Art. 114. Izby gospodarcze, organy samorządu zawodowego oraz inne instytucje zrzeszające przedsiębiorców, są obowiązane, w związku z prowadzonym postępowaniem audytowym, przekazywać nieodpłatnie, na pisemne żądanie i w określonych w tym żądaniu terminach, posiadane dane i informacje o zrzeszonych w nich podmiotach.

Art. 115. 1. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy art. 12, art. 143, art. 193a oraz rozdziałów 2 i 3a, 5, 6, 9, z wyłączeniem art. 171a, rozdziałów 11 i 23 działu IV Ordynacji podatkowej.

Rozdział 4

Urzędowe sprawdzenie

Art. 116. 1. W podmiotach prowadzących działalność gospodarczą podlegającą kontroli właściwy naczelnik urzędu celno-skarbowego przeprowadza urzędowe sprawdzenie, które polega na wykonaniu czynności w celu ustalenia, czy są zapewnione warunki i środki, o których mowa w art. 68 ust. 1 i art. 70 ust. 1. W ramach urzędowego sprawdzenia przeprowadzanego przed wydaniem lub zmianą zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego lub zezwolenia na nabywanie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany odbiorca, z wyłączeniem zezwolenia na jednorazowe nabycie wyrobów akcyzowych jako zarejestrowany odbiorca, właściwy naczelnik urzędu celno-skarbowego wykonuje również czynności w celu ustalenia, czy miejsce prowadzenia składu podatkowego lub miejsce odbioru wyrobów akcyzowych przez zarejestrowanego odbiorcę spełnia warunki określone w przepisach o podatku akcyzowym.

2. Urzędowe sprawdzenie przeprowadza się:

- 1) przed rozpoczęciem działalności, o której mowa w art. 53 ust. 1 pkt 2 i art. 54 oraz po przerwie w prowadzeniu działalności, o której mowa w art. 54 ust. 1 pkt 2, dłuższej niż 3 miesiące, z zastrzeżeniem pkt 2;
- 2) w przypadkach gdy przepisy prawa celnego lub podatkowego w zakresie podatku akcyzowego uzależniają wydanie określonej decyzji od stwierdzenia możliwości sprawowania dozoru celnego lub zapewnienia właściwej kontroli;
- 3) w celu ustalenia spełniania warunków, o których mowa w ust. 1.

3. Podmiot przed rozpoczęciem działalności przesyła właściwemu organowi zgłoszenie oraz dokumentację dotyczącą tej działalności, a w przypadku wznowienia działalności, o której mowa w art. 53 ust. 1 pkt 2 i art. 54, po przerwie dłuższej niż 3 miesiące - zgłoszenie dotyczące wznowienia tej działalności.

4. W przypadkach, gdy urzędowe sprawdzenie jest przeprowadzane:

- 1) przed wydaniem zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie podatku akcyzowego - złożony wniosek o wydanie zezwolenia oraz załączone do tego wniosku dokumenty stanowią zgłoszenie oraz dokumentację, o których mowa w ust. 3;

2) przed zmianą zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie podatku akcyzowego - złożony wniosek o zmianę zezwolenia oraz załączone do tego wniosku dokumenty stanowią zgłoszenie oraz dokumentację, o których mowa w ust. 3.

5. Z urzędowego sprawdzenia sporządza się protokół, który wraz ze zgłoszeniem oraz dokumentacją, o których mowa w ust. 3 i 4, stanowi akta weryfikacyjne, które zatwierdza się:

- 1) decyzją naczelnika urzędu celno-skarbowego - w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1;
- 2) postanowieniem właściwego organu - w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 2.

6. W przypadku gdy nie są zapewnione warunki i środki określone w ust. 1, właściwy organ wyznacza termin do ich spełnienia, a po upływie terminu przeprowadza powtórne urzędowe sprawdzenie.

7. W przypadku stwierdzenia w wyniku powtórnego urzędowego sprawdzenia, że nie są zapewnione warunki i środki, o których mowa w ust. 1, organ wydaje:

- 1) decyzję o odmowie zatwierdzenia akt weryfikacyjnych - w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1;
- 2) postanowienie o odmowie zatwierdzenia akt weryfikacyjnych - w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 2.

8. W przypadku urzędowego sprawdzenia, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, wydaje się postanowienie, na które przysługuje zażalenie.

9. W przypadku gdy organ przeprowadza postępowanie audytowe, urzędowe sprawdzenie przeprowadza się w toku tego postępowania.

10. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wykaz rodzajów podmiotów zwolnionych z obowiązku przeprowadzenia urzędowego sprawdzenia,
- 2) tryb dokonywania oraz zakres zgłoszeń, o których mowa w ust. 3,
- 3) zakres i sposób przeprowadzenia urzędowego sprawdzenia, w tym sporządzenia akt weryfikacyjnych

–uwzględniając konieczność zapewnienia sprawnej kontroli oraz zakres prowadzonej działalności.

Art.117. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do wykonywania czynności urzędowego sprawdzenia stosuje się odpowiednio przepisy art. 12, art. 143, art.

193a oraz rozdziałów 2 i 3a, 5, 6, 9, z wyłączeniem art. 171a, rozdziałów 11 i 23 działu IV Ordynacji podatkowej.

Rozdział 5

Kara pieniężna

Art. 118. 1. Naczelnik Urzędu Celno-Skarbowego lub naczelnik urzędu administracji skarbowej może, w drodze decyzji, nałożyć na podmiot, karę pieniężną w wysokości do 10.000 zł, który pomimo prawidłowego wezwania:

- a) nie stawia się osobiście bez uzasadnionej przyczyny, mimo że był do tego zobowiązany, lub
- b) bezzasadnie odmówi lub nie dokonana w terminie wyznaczonym w wezwaniu złożenia wyjaśnień, zeznań, wydania opinii, okazania przedmiotu oględzin, przedłożenia tłumaczenia dokumentacji obcojęzycznej lub udziału w innej czynności, lub,
- c) bezzasadnie odmówili okazania lub nie przedstawili w wyznaczonym terminie dokumentów, których obowiązek posiadania wynika z przepisów prawa, ksiąg podatkowych, dowodów księgowych będących podstawą zapisów w tych księgach, lub
- d) bez zezwolenia tego organu opuści miejsce przeprowadzenia czynności przed jej zakończeniem.

2. W przypadku osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, Naczelnik Urzędu Celno-Skarbowego lub naczelnik urzędu administracji skarbowej może ukarać karą pieniężną osobę, która według przepisów dotyczących ustroju danej osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej jest jej ustawowym reprezentantem, członkiem organu uprawnionego do jej reprezentowania lub jest upoważniona do prowadzenia jej spraw.

3. Przepis ust. 1 stosuje się również do:

- 1) osób trzecich, które bezzasadnie odmawiają okazania przedmiotu oględzin;
- 2) osób, którym podatnik zlecił prowadzenie lub przechowanie ksiąg podatkowych lub dokumentów będących podstawą zapisów w tych księgach (biura rachunkowe), jeżeli osoby te bezzasadnie odmówią okazania lub nie przedstawią w wyznaczonym terminie ksiąg rachunkowych lub dokumentów będących podstawą zapisów w tych księgach.

4. Kary pieniężnej nie stosuje się, jeżeli dokonanie czynności jest uzależnione od wyrażenia zgody przez stronę lub innego uczestnika czynności, a zgoda taka nie została wyrażona.

5. Karę pieniężną nakłada się w toku wykonywania zadań, o których mowa w art. 3.

6. Termin płatności kary pieniężnej wynosi 14 dni od dnia doręczenia decyzji, o której mowa w ust. 1.

7. Ukazanie karą pieniężną nie wyklucza możliwości zastosowania wobec opornego świadka lub biegłego środków przymusu przewidzianych w przepisach szczególnych.

8. Przepisy art. 68 § 1 i art. 70 stosuje się odpowiednio do kar pieniężnych.

9. Naczelnik Urzędu Celno-Skarbowego lub naczelnik urzędu administracji skarbowej, który nałożył karę pieniężną, może, na wniosek ukaranego, złożony w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji o nałożeniu kary pieniężnej, uznać za usprawiedliwione niestawiennictwo lub niewykonanie innych obowiązków, o których mowa w ust. 1 i uchylić decyzję nakładającą karę.

10. Do postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej przepisy rozdziału 22 Działu IV Ordynacji podatkowej stosuje się odpowiednio.

11. Kara pieniężna podlega ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 6

Czynności operacyjno - rozpoznawcze

Art. 119. 1. W celu wykonywania zadań, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1, 3, 9-12, oraz ścigania przestępstw na podstawie umów międzynarodowych właściwe organy KAS, z zachowaniem ograniczeń wynikających z art. 120 – 134, mogą uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać i wykorzystywać dane, o których mowa w art. 121 ust. 1 i 2 oraz w art. 123 ust. 1 oraz informacje o dochodach, obrotach, rzeczach i prawach majątkowych podmiotów podlegających kontroli oraz podmiotów co do których zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa albo przestępstwa skarbowego.

2. Czynności, o których mowa w ust. 1, przeprowadzają wyłącznie funkcjonariusze pełniący służbę w wyodrębnionych komórkach organizacyjnych urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych i urzędu obsługującego dyrektora izby administracji skarbowej. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze

rozporządzenia, wykaz wyodrębnionych komórek organizacyjnych uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej realizacji zadań, o których mowa w ust. 1.

3. Czynności, o których mowa w ust. 1, mogą być prowadzone w formie czynności operacyjno – rozpoznawczych, w tym umożliwiających uzyskiwanie informacji oraz utrwalanie śladów i dowodów w sposób niejawnny.

Art. 120. 1. W ramach czynności operacyjno-rozpoznawczych funkcjonariusze pełniący służbę w wyodrębnionych komórkach organizacyjnych, o których mowa w art. 119 ust. 2, mają prawo do obserwowania i rejestrowania przy użyciu środków technicznych obrazu zdarzeń w miejscach publicznych oraz dźwięku towarzyszącego tym zdarzeniom - wyłącznie w toku czynności podejmowanych w celu ustalenia sprawców oraz uzyskania i utrwalenia dowodów przestępstw skarbowych lub przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 9-13 oraz przestępstw ściganych na podstawie umów międzynarodowych.

2. Czynności, o których mowa w ust. 1, powinny być wykonywane w sposób możliwie najmniej naruszający dobra osoby, wobec której zostały podjęte.

3. Na sposób prowadzenia czynności, o których mowa w ust. 1, osobie, wobec której były one stosowane, przysługuje, w ciągu 7 dni od dnia powzięcia wiadomości o ich stosowaniu, zażalenie do Prokuratora Generalnego.

Art. 121. 1. W celu rozpoznawania, zapobiegania, zwalczania, wykrywania albo uzyskania i utrwalenia dowodów przestępstw skarbowych lub przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 10 – 13, funkcjonariusze pełniący służbę w wyodrębnionych komórkach organizacyjnych, o których mowa w art. 119 ust. 2, mogą uzyskiwać dane:

- 1) określone w art. 180c i 180d ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 r. poz. 243, 817 i 1198), zwane dalej „danymi telekomunikacyjnymi”,
- 2) określone w art. 82 ust. 1 ustawy z dnia 23 listopada 2012 Prawo pocztowe (Dz. U. poz. 1529 z późn. zm.) zwane dalej „danymi pocztowymi”,
- 3) określone w art. 18 ust. 1-5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422, z późn. zm.), zwane dalej „danymi internetowymi”

- oraz mogą je przetwarzać bez wiedzy i zgody osoby, której dotyczą.

2. W celu rozpoznawania, zapobiegania, zwalczania, wykrywania albo uzyskania i utrwalenia dowodów przestępstw skarbowych lub przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 9, funkcjonariusze pełniący służbę w wyodrębnionych komórkach organizacyjnych, o

których mowa w art.119 ust.2, mogą uzyskiwać dane pocztowe oraz mogą je przetwarzać bez wiedzy i zgody osoby, której dotyczą.

3. Przedsiębiorca telekomunikacyjny, operator pocztowy lub usługodawca świadczący usługi drogą elektroniczną udostępnia nieodpłatnie dane, o których mowa w ust. 1 i ust 2:

- 1) na pisemny wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej albo dyrektora izby administracji skarbowej
- 2) na pisemny wniosek funkcjonariusza posiadającego pisemne upoważnienie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej albo dyrektora izby administracji skarbowej do występowania w jego imieniu o udostępnienie danych, o których mowa w ust. 1 i 2;
- 3) za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej funkcjonariuszowi posiadającemu pisemne upoważnienie, o którym mowa w pkt 2.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, udostępnianie danych, o których mowa w ust. 1 i 2, odbywa się bez udziału pracowników przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, operatora pocztowego lub usługodawcy świadczącego usługi drogą elektroniczną lub przy niezbędnym ich udziale, jeżeli możliwość taką przewiduje porozumienie zawarte pomiędzy Szefem Krajowej Administracji Skarbowej a tym podmiotem.

5. Udostępnienie danych, o których mowa w ust. 1 i 2, może nastąpić za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej, jeżeli sieć ta zapewnia:

- 1) możliwość ustalenia funkcjonariusza uzyskującego dane, ich rodzaju oraz czasu, w którym zostały uzyskane;
- 2) zabezpieczenie techniczne i organizacyjne uniemożliwiające osobie nieuprawnionej dostęp do danych.

6. Udostępnianie danych, o których mowa w ust. 1 i 2, następuje na koszt przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, operatora pocztowego lub usługodawcy świadczącego usługi drogą elektroniczną.

7. Szef Krajowej Administracji Skarbowej i dyrektor izby administracji skarbowej prowadzi rejestr wystąpień o uzyskanie danych telekomunikacyjnych, pocztowych i internetowych zawierający informacje identyfikujące jednostkę organizacyjną i funkcjonariusza uzyskującego te dane, ich rodzaj, cel uzyskania oraz czas, w którym zostały uzyskane. Rejestr prowadzi się w formie elektronicznej, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych.

Art. 122. 1. Kontrolę nad uzyskiwaniem danych telekomunikacyjnych, pocztowych lub internetowych sprawuje sąd okręgowy właściwy dla siedziby organu KAS, któremu udostępniono te dane.

2. Organ KAS, o którym mowa w ust. 1 przekazuje, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych sądowi okręgowemu, o którym mowa w ust.1, w okresach półrocznych, sprawozdanie obejmujące:

- 1) liczbę przypadków pozyskania w okresie sprawozdawczym danych telekomunikacyjnych, pocztowych lub internetowych oraz rodzaj tych danych;
- 2) kwalifikacje prawne czynów, w związku z zaistnieniem których wystąpiono o dane telekomunikacyjne, pocztowe lub internetowe.

3. W ramach kontroli, o której mowa w ust. 1, sąd okręgowy może zapoznać się z materiałami uzasadniającymi udostępnienie danych telekomunikacyjnych, pocztowych lub internetowych.

4. Sąd okręgowy informuje organ KAS o wyniku kontroli w terminie 30 dni od jej zakończenia.

5. Kontroli, o której mowa w ust. 1, nie podlega uzyskiwanie danych na podstawie art. 123 ust. 1.

Art. 123. 1. W celu rozpoznawania, zapobiegania, zwalczania, wykrywania albo uzyskania i utrwalenia dowodów przestępstw skarbowych lub przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 9-13, funkcjonariusze pełniący służbę w wyodrębnionych komórkach organizacyjnych, o których mowa w art.119 ust. 2, mogą uzyskiwać dane:

- 1) z wykazu, o których mowa w art. 179 ust. 9 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne;
- 2) o których mowa w art. 161 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne;
- 3) w przypadku użytkownika, który nie jest osobą fizyczną numer zakończenia sieci oraz siedzibę lub miejsce wykonywania działalności gospodarczej, firmę lub nazwę i formę organizacyjną tego użytkownika;
- 4) w przypadku stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej - także nazwę miejscowości oraz ulicy, przy której znajduje się zakończenie sieci udostępnione użytkownikowi

- oraz może je przetwarzać bez wiedzy i zgody osoby, której dotyczą.

2. Do udostępniania i przetwarzania danych, o których mowa w ust. 1, art. 121 ust. 3-4 i ust. 6-7 stosuje się.

Art. 124. 1. W ramach czynności operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych przez funkcjonariuszy pełniących służbę w wyodrębnionych komórkach organizacyjnych, o których mowa w art.119 ust.2, w celu wykrycia, ustalenia sprawców oraz uzyskania i utrwalenia dowodów przestępstw:

- 1) skarbowych, jeżeli wartość przedmiotu czynu lub uszczuplenie należności publicznoprawnej przekracza w dacie popełnienia czynu zabronionego pięćdziesięciokrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę określonego na podstawie odrębnych przepisów,
 - 2) skarbowych, o których mowa w art. 107 § 1 Kodeksu karnego skarbowego,
 - 3) przeciwko obrotowi gospodarczemu, powodujących szkodę majątkową, jeżeli wysokość szkody przekracza w dacie popełnienia czynu zabronionego pięćdziesięciokrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę określonego na podstawie odrębnych przepisów,
 - 4) przeciwko mieniu, jeżeli wartość mienia przekracza w dacie popełnienia czynu zabronionego pięćdziesięciokrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę określonego na podstawie odrębnych przepisów,
 - 5) określonych w przepisach art. 258, art. 270, art. 271, art. 273 Kodeksu karnego w związku z którymi nastąpiło uszczuplenie lub narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnej przekracza pięćdziesięciokrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę określonego na podstawie odrębnych przepisów,
 - 6) przyjmowania lub wręczania korzyści majątkowej w związku z pełnioną funkcją publiczną lub funkcją związaną ze szczególną odpowiedzialnością,
 - 7) ściganych na mocy umów międzynarodowych ratyfikowanych za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, określonych w polskiej ustawie karnej
- jeżeli inne środki okazały się bezskuteczne albo będą nieprzydatne, Sąd Okręgowy w Warszawie, zwany dalej „Sądem”, na pisemny wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną, o.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, przedstawia się wraz z materiałami uzasadniającymi potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej.

3. W przypadkach niecierpiących zwłoki, gdy zachodzi obawa utraty informacji lub zatarcia albo zniszczenia dowodów przestępstwa, Szef Krajowej Administracji Skarbowej może zarządzić, po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego kontrolę operacyjną,

zwracając się jednocześnie do Sądu z wnioskiem o wydanie postanowienia w tej sprawie. W razie nieudzielenia przez sąd zgody w terminie 5 dni od dnia zarządzenia kontroli operacyjnej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej wstrzymuje kontrolę operacyjną oraz zarządza protokolarne, komisyjne zniszczenie materiałów zgromadzonych podczas jej stosowania.

4. Kontrola operacyjna prowadzona jest niejawnie i polega na:

- 1) uzyskiwaniu i utrwalaniu treści rozmów prowadzonych przy użyciu środków technicznych, w tym za pomocą sieci telekomunikacyjnych;
- 2) uzyskiwaniu i utrwalaniu obrazu lub dźwięku osób z pomieszczeń, środków transportu lub miejsc innych niż miejsca publiczne;
- 3) uzyskiwaniu i utrwalaniu treści korespondencji, w tym korespondencji prowadzonej za pomocą środków komunikacji elektronicznej;
- 4) uzyskiwaniu i utrwalaniu danych zawartych w informatycznych nośnikach danych, telekomunikacyjnych urządzeniach końcowych, systemach informatycznych i teleinformatycznych;
- 5) uzyskiwaniu dostępu i kontroli zawartości przesyłek.

5. Kontroli operacyjnej nie stanowią czynności, o których mowa w ust. 4 pkt 4, polegające na uzyskiwaniu danych w trybie art. 121. Realizacja tych czynności nie wymaga zgody Sądu.

6. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać w szczególności:

- 1) numer sprawy i jej kryptonim, jeżeli został jej nadany;
- 2) opis przestępstwa z podaniem, w miarę możliwości, jego kwalifikacji prawnej;
- 3) okoliczności uzasadniające potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej, w tym stwierdzonej bezskuteczności lub nieprzydatności innych środków;
- 4) dane osoby lub inne dane, pozwalające na jednoznaczne określenie podmiotu lub przedmiotu, wobec którego stosowana będzie kontrola operacyjna, ze wskazaniem miejsca lub sposobu jej stosowania;
- 5) cel, czas i zakres kontroli operacyjnej.

7. Kontrolę operacyjną zarządza się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące. Sąd może, na pisemny wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego wydać postanowienie o jednorazowym przedłużeniu kontroli operacyjnej, na okres nie dłuższy niż kolejne 3 miesiące, jeżeli nie ustały przyczyny zarządzenia tej kontroli, z zastrzeżeniem ust. 8.

8. W uzasadnionych przypadkach, gdy podczas stosowania kontroli operacyjnej pojawiają się nowe okoliczności istotne dla wykrycia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów takich przestępstw, Sąd może, na pisemny wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, może również po upływie okresów, o których mowa w ust. 7, wydawać kolejne postanowienie o przedłużeniu kontroli operacyjnej na następujące po sobie okresy, których łączna długość nie może przekraczać 12 miesięcy.

9. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może upoważnić swojego zastępcę do składania wniosków, o których mowa w ust. 1, 7 i 8 lub do zarządzenia kontroli operacyjnej w trybie ust. 3.

10. Do wniosków, o których mowa w ust. 3, 7 i 8, stosuje się odpowiednio ust. 2 i 6. Sąd przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, 3, 7 lub 8, zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi wniosek, w szczególności zgromadzonymi podczas stosowania kontroli operacyjnej zarządzonej w tej sprawie.

11. Wnioski, o których mowa w ust. 1, 3, 7 i 8, Sąd rozpoznaje na posiedzeniu, jednoosobowo, przy czym czynności sądu związane z rozpoznawaniem tych wniosków są wykonywane w warunkach przewidzianych dla przekazywania, przechowywania i udostępniania informacji niejawnych oraz z odpowiednim zastosowaniem przepisów wydanych na podstawie art. 181 § 2 Kodeksu postępowania karnego. W posiedzeniu Sądu może wziąć udział wyłącznie Prokurator Generalny lub upoważniony przez niego prokurator oraz przedstawiciel Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

12. Przedsiębiorca telekomunikacyjny, operator pocztowy oraz usługodawca świadczący usługi drogą elektroniczną są obowiązani do zapewnienia na własny koszt warunków technicznych i organizacyjnych umożliwiających prowadzenie kontroli operacyjnej.

13. Kontrola operacyjna powinna być zakończona niezwłocznie po ustaniu przyczyn jej zarządzenia, najpóźniej jednak z upływem okresu, na który została wprowadzona.

14. Szef Krajowej Administracji Skarbowej informuje Prokuratora Generalnego o wynikach kontroli operacyjnej po jej zakończeniu, a na jego żądanie również o przebiegu tej kontroli, przedstawiając zebrane w jej toku materiały.

15. Osobie, w stosunku do której była stosowana kontrola operacyjna, nie udostępnia się materiałów zgromadzonych podczas stosowania kontroli operacyjnej. Przepis nie narusza uprawnień wynikających z art. 321 Kodeksu postępowania karnego.

16. Sąd, Prokurator Generalny, Szef Krajowej Administracji Skarbowej prowadzą odpowiednio rejestry postanowień, pisemnych zgód, zarządzeń i wniosków dotyczących kontroli operacyjnej. Rejestry prowadzi się w formie elektronicznej, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych.

17. Na postanowienia sądu, o których mowa:

- 1) w ust. 1, 3, 7 i 8 - przysługuje zażalenie Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej ;
- 2) ust. 3 - przysługuje zażalenie Prokuratorowi Generalnemu.

18. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

19. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości oraz ministrem właściwym do spraw łączności określi, w drodze rozporządzenia, sposób dokumentowania kontroli operacyjnej oraz przechowywania i przekazywania wniosków i postanowień, a także przechowywania, przekazywania oraz przetwarzania i niszczenia materiałów uzyskanych podczas stosowania tej kontroli oraz wzory stosowanych druków i rejestrów, uwzględniając potrzebę zapewnienia niejawnego charakteru podejmowanych czynności i uzyskanych materiałów.

Art. 125. 1. W ramach czynności operacyjno-rozpoznawczych, w celu wykrycia, ustalenia sprawców oraz uzyskania i utrwalenia dowodów przestępstw, o których mowa w art. 124 ust. 1, Szef Krajowej Administracji Skarbowej albo dyrektor izby administracji skarbowej może zarządzić niejawne nadzorowanie wytwarzania, przemieszczania i przechowywania przedmiotów przestępstwa oraz obrotu nimi, jeżeli nie stworzy to zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzkiego.

2. O zarządzeniu, o którym mowa w ust. 1, organ KAS zawiadamia niezwłocznie, odpowiednio Prokuratora Generalnego albo prokuratora okręgowego właściwego ze względu na siedzibę dyrektora izby administracji skarbowej, który może nakazać zaniechanie tych czynności w każdym czasie.

3. Organ KAS, o którym mowa w ust. 1, na bieżąco informuje właściwego prokuratora o wynikach przeprowadzonych czynności.

4. Stosownie do zarządzenia, o którym mowa w ust. 1, organy i instytucje publiczne oraz przedsiębiorcy są obowiązani dopuścić do dalszego przewozu przesyłki zawierające przedmioty przestępstwa w stanie nienaruszonym lub po ich usunięciu albo zastąpieniu w całości lub w części.

5. Szef Krajowej Administracji Skarbowej oraz dyrektor izby administracji skarbowej prowadzą rejestry zarządzeń. Rejestry prowadzi się w formie elektronicznej, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób przeprowadzania i dokumentowania czynności, o których mowa w ust. 1, oraz wzory stosowanych druków i rejestrów, uwzględniając potrzebę zapewnienia niejawnego charakteru podejmowanych czynności i uzyskanych materiałów.

Art. 126. 1. W sprawach o przestępstwa, o których mowa w art. 124 ust. 1, czynności operacyjno-rozpoznawcze zmierzające do sprawdzenia uzyskanych wcześniej wiarygodnych informacji o przestępstwie oraz wykrycia sprawców i uzyskania dowodów mogą polegać na dokonaniu w sposób niejawni nabycia, zbycia lub przejęcia przedmiotów pochodzących z przestępstwa, ulegających przepadkowi, albo których wytwarzanie, posiadanie, przewożenie lub którymi obrót są zabronione, a także przyjęciu lub wręczeniu korzyści majątkowej.

2. Czynności określone w ust. 1 mogą polegać na złożeniu propozycji nabycia, zbycia lub przejęcia przedmiotów pochodzących z przestępstwa, ulegających przepadkowi, albo których wytwarzanie, posiadanie, przewożenie lub którymi obrót są zabronione, a także złożeniu propozycji przyjęcia lub wręczenia korzyści majątkowej.

3. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może zarządzić, czynności wymienione w ust. 1, po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, którego niezwłocznie informuje o przebiegu tych czynności i ich wyniku. Prokurator Generalny może zarządzić zaniechanie czynności w każdym czasie.

4. Czynności, o których mowa w ust. 1 i 2 zarządza się na czas nie dłuższy niż 3 miesiące. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może jednorazowo przedłużyć stosowanie czynności o których mowa w ust. 1, za pisemną zgodą Prokuratora Generalnego, na kolejne 3 miesiące jeżeli nie ustały przyczyny ich zarządzenia

5. Szef Krajowej Administracji Skarbowej i Prokurator Generalny, prowadzą odpowiednio rejestry zarządzeń i pisemnych zgód. Rejestry prowadzi się w formie elektronicznej, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych.

6. Przed wydaniem pisemnej zgody Prokurator Generalny zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi potrzebę przeprowadzenia czynności, o których mowa w ust. 1 i ust. 2.

7. Czynności określone w ust. 1 i ust. 2 nie mogą polegać na kierowaniu działaniami wyczerpującymi znamiona czynu zabronionego pod groźbą kary.

8. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób przeprowadzania i dokumentowania czynności, o których mowa w ust. 1 i ust. 2. Rozporządzenie powinno, uwzględniając niejawną charakter czynności, ustalać sposób przechowywania, przekazywania i niszczenia materiałów i dokumentów uzyskanych lub wytworzonych w związku z realizacją czynności, o których mowa w ust. 1 i ust. 2, a także określać wzory stosowanych druków i rejestrów.

Art. 127. Nie popełnia przestępstwa, kto, będąc do tego uprawnionym, wykonuje czynności określone w art. 125 ust. 1 oraz w art. 126 ust. 1 i ust. 2.

Art. 128. 1. Dane, o których mowa w art. 121 ust. 1 i ust. 2, art. 123 ust. 1 oraz materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej, niejawnego nabycia, zbycia lub przejęcia przedmiotów pochodzących z przestępstwa, ulegających przypadkowi albo których wytwarzanie, posiadanie, przewożenie lub którymi obrót są zabronione, a także przyjęcia lub wręczenia korzyści majątkowej oraz niejawnego nadzorowania wytwarzania, przemieszczania, przechowywania i obrotu przedmiotami przestępstwa, które:

- 1) zawierają informacje mające znaczenie dla kontroli, postępowania podatkowego lub postępowania w sprawach celnych, są przekazywane właściwemu organowi KAS, w razie potrzeby z wnioskiem o wszczęcie kontroli, chyba że zostanie wyznaczony inny organ do prowadzenia kontroli przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej;
- 2) zawierają dowody pozwalające na wszczęcie albo mające znaczenie dla postępowania w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, odpowiednio Szef Krajowej Administracji Skarbowej albo dyrektor izby administracji skarbowej przekazuje Prokuratorowi Generalnemu albo prokuratorowi okręgowemu właściwemu miejscowo, ze względu na siedzibę dyrektora izby;

2. Wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas stosowania kontroli operacyjnej jest dopuszczalne wyłącznie w:

- 1) postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego jest dopuszczalne stosowanie takiej kontroli przez jakikolwiek uprawniony podmiot, prowadzonym w stosunku do osoby, wobec której zarządzono kontrolę operacyjną, lub
- 2) w kontroli lub w postępowaniu podatkowym, w postępowaniu w sprawach celnych, prowadzonym w stosunku do:
 - a) osoby wobec której stosowano kontrolę operacyjną, lub

b) podmiotu, z którego działalnością jest związane:

- przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w związku z podejrzeniem popełnienia którego była stosowana kontrola operacyjna, lub
- przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, którego dotyczy zgoda, o której mowa w ust. 4.

3. Prokurator podejmuje decyzję o zakresie i sposobie wykorzystania materiałów przekazanych na podstawie ust. 1 pkt 2. Art. 238 § 3-5 oraz art. 239 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

4. Jeżeli w wyniku stosowania kontroli operacyjnej uzyskano dowód popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której stosowano kontrolę operacyjną, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej albo popełnionego przez inną osobę, o zgodzie na jego wykorzystanie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe orzeka postanowieniem Sąd, na wniosek Prokuratora Generalnego

5. Na postanowienie Sądu, o którym mowa w ust.4, przysługuje zażalenie Prokuratorowi Generalnemu. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

6. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, Prokurator Generalny kieruje do Sądu nie później niż w ciągu miesiąca od dnia otrzymania materiałów zgromadzonych podczas stosowania kontroli operacyjnej, przekazanych mu przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia tej kontroli.

7. Sąd wydaje postanowienie, o którym mowa w ust. 4, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku przez Prokuratora Generalnego.

8. W przypadku, gdy zachodzi przypuszczenie, że materiały uzyskane w toku kontroli operacyjnej mogą zawierać informacje:

- 1) o których mowa w art. 178 Kodeksu postępowania karnego;
 - 2) o których mowa w art. 178a i art. 180 § 3 Kodeksu postępowania karnego, z wyłączeniem informacji o przestępstwach, o których mowa w art. 240 § 1 Kodeksu karnego;
 - 3) stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego
- Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazuje te materiały Prokuratorowi Generalnemu.

9. W przypadku, o którym mowa w ust. 8, Prokurator Generalny niezwłocznie po otrzymaniu materiałów, kieruje je do Sądu, wraz z wnioskiem o:

- 1) stwierdzenie, które z przekazanych materiałów zawierają informacje, o których mowa w ust. 8.;
- 2) dopuszczenie do wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów zawierających informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego nieobjęte zakazami, określonymi w art. 178, art. 178a i art. 180 § 3 Kodeksu postępowania karnego, z wyłączeniem informacji o przestępstwach, o których mowa w art. 240 § 1 Kodeksu karnego.

10. Sąd, niezwłocznie po złożeniu wniosku przez Prokuratora Generalnego, wydaje postanowienie o dopuszczalności wykorzystania w postępowaniu w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe materiałów mogących zawierać informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego, gdy jest to niezbędne dla dobra wymiaru sprawiedliwości, a okoliczność nie może być ustalona na podstawie innego dowodu, a także zarządza niezwłoczne zniszczenie materiałów, których wykorzystanie w postępowaniu karnym jest niedopuszczalne.

11. Na postanowienie Sądu w przedmiocie dopuszczalności wykorzystania w postępowaniu karnym mogących zawierać informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego, Prokuratorowi Generalnemu przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

12. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do materiałów zgromadzonych podczas stosowania kontroli operacyjnej lub niejawnego nabycia lub przejęcia przedmiotów pochodzących z przestępstwa, ulegających przepadkowi albo których wytwarzanie, posiadanie, przewożenie lub którymi obrót są zabronione, a także przyjęciu lub wręczeniu korzyści majątkowej oraz niejawnego nadzorowania wytwarzania, przemieszczania i przechowywania przedmiotów przestępstwa oraz obrotu nimi, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.

Art. 129. 1. Dane, o których mowa w art. 121 ust. 1 i 2, art. 123 ust. 1 oraz materiały uzyskane na podstawie art. 120 ust. 1, art. 124 ust. 1 i 3 lub art. 125 ust. 1, art. 126 ust. 1 i ust. 2, niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania w sprawie o

przestępstwo lub przestępstwo skarbowe albo nie mające znaczenia dla kontroli, postępowania podatkowego lub postępowania w sprawach celnych, a także materiały uzyskane w wyniku kontroli operacyjnej, o których mowa w art. 128 ust. 10, których zniszczenie zarządził Sąd, podlegają niezwłocznemu, komisijnemu i protokolarnemu zniszczeniu.

2. Zniszczenie, o którym mowa w ust. 14, zarządza:

- 1) w odniesieniu do danych, o których mowa w art. 121 ust. 1 i 2, art. 123 ust. 1 oraz materiałów uzyskanych na podstawie art. 120 ust. 1 i art. 125 ust. 1, odpowiednio Szef Krajowej Administracji Skarbowej albo dyrektor izby administracji skarbowej -;
- 2) w odniesieniu do materiałów uzyskanych na podstawie art. 124 ust. 1 i 3 lub art. 126 ust. 1 i ust. 2 Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

3. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia danych, o których mowa w art. 121 ust. 1 i 2, art. 123 ust. 1 oraz materiałów uzyskanych na podstawie, art. 124 ust. 1 i 2 lub art. 125 ust. 1, art. 126 ust. 1 i ust. 2, a także materiałów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej, o których mowa w art. 128 ust. 10, których zniszczenie zarządził sąd, odpowiednio Szef Krajowej Administracji Skarbowej albo dyrektor izby administracji skarbowej niezwłocznie informuje Prokuratora Generalnego albo prokuratora okręgowego właściwego ze względu na siedzibę dyrektora izby administracji skarbowej.

Art. 130. 1. Informacje uzyskane w czasie prowadzenia czynności operacyjno-rozpoznawczych oraz dane, o których mowa w art. 121 ust. 1 i 2 oraz 123 ust. 1 mogą być wykorzystywane przez organy KAS dla celów kontroli, postępowania podatkowego oraz postępowania w sprawach celnych prowadzonych w stosunku do:

- 1) osoby, wobec której prowadzono te czynności lub której dotyczą pozyskane dane;
- 2) podmiotu, z którego działalnością związane były te czynności lub którego dotyczą pozyskane dane.

2. Informacje i dane, o których mowa w ust. 1, udostępnia się organom, służbom i instytucjom państwowym uprawnionym do wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych.

Art. 131. Informacje i dane, o których mowa w art. 130 ust. 1, mogą być udostępniane, także za pomocą informatycznych nośników danych, przez organy KAS, na zasadzie wzajemności, zagranicznym instytucjom lub międzynarodowym organizacjom zajmującym się zadaniami tożsamymi z zadaniami realizowanymi w ramach czynności określonych w

niniejszym rozdziale. Przekazywanie informacji i danych następuje w trybie określonym w porozumieniach zawartych z instytucjami zagranicznymi lub międzynarodowymi organizacjami przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

Art. 132. Szef Krajowej Administracji Skarbowej oraz dyrektor izby administracji skarbowej w zakresie realizacji ustawowych zadań, współdziałają z organami, służbami i instytucjami państwowymi uprawnionymi do wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych oraz właściwymi organami i instytucjami państw członkowskich Unii Europejskiej, a także, w przypadkach i na zasadach określonych w odrębnych ustawach, z innymi organami.

Art. 133. 1. W zakresie niezbędnym do realizacji zadań, o których mowa w art. 119 ust.1, Szef Krajowej Administracji Skarbowej oraz dyrektor izby administracji skarbowej mogą:

- 1) uzyskiwać informacje i dane, w tym także niejawnie, gromadzić je, sprawdzać i przetwarzać, w tym dane osobowe, bez wiedzy i zgody osoby, której te dane dotyczą;
- 2) nieodpłatnie uzyskiwać, gromadzić i przetwarzać dane ze zbiorów danych, w tym zbiorów danych osobowych, prowadzonych przez organy władzy publicznej oraz państwowe lub samorządowe jednostki organizacyjne.

2. Administrator danych, o których mowa w ust. 2 pkt 2, jest obowiązany udostępnić dane funkcjonariuszowi na podstawie imiennego upoważnienia, organu o którym mowa w ust. 1., Informacja o udostępnieniu tych danych podlega ochronie na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych.

3. Administrator zbioru danych, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, może, w drodze decyzji, wyrazić zgodę na udostępnianie za pomocą urządzeń telekomunikacyjnych informacji zgromadzonych w tych zbiorach organowi KAS, o którym mowa w ust. 1, bez konieczności składania wymaganych odrębnymi przepisami wniosków lub zapytań, jeżeli organ ten posiada:

- 1) urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał;
- 2) zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania.

4. Przepisy ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio do danych osobowych i innych informacji uzyskiwanych w wyniku wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych przez uprawnione do tego organy, służby i instytucje państwowe.

5. Prezes Rady Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, wzór upoważnienia, o którym mowa w ust. 32 uwzględniając niezbędne dane funkcjonariusza wykonującego czynności, o których mowa w art.119 ust.2 oraz oznaczenie administratora danych, o którym mowa w ust. 3 oraz zakres, warunki i tryb przekazywania informacji.

Art. 134. 1. W ramach czynności, o których mowa w art.119 ust.1, Szef Krajowej Administracji Skarbowej może korzystać z przetwarzanych przez banki informacji stanowiących tajemnicę bankową oraz informacji dotyczących umów o rachunek papierów wartościowych, umów o rachunek pieniężny, umów ubezpieczenia lub innych umów dotyczących obrotu instrumentami finansowymi, a w szczególności z przetwarzanych przez uprawnione podmioty danych osób, które zawarły takie umowy.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do:

- 1) spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych;
- 2) podmiotów wykonujących działalność na podstawie ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 197);
- 3) podmiotów wykonujących działalność ubezpieczeniową;
- 4) funduszy inwestycyjnych;
- 5) podmiotów wykonujących działalność w zakresie obrotu papierami wartościowymi i innymi instrumentami finansowymi na podstawie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

3. Informacje i dane, o których mowa w ust. 1, oraz informacje związane z przekazywaniem tych informacji i danych podlegają ochronie przewidzianej w przepisach o ochronie informacji niejawnych i mogą być udostępniane jedynie funkcjonariuszom prowadzącym czynności w danej sprawie i ich przełożonym, uprawnionym do sprawowania nadzoru nad prowadzonymi przez nich w tej sprawie czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi. Akta zawierające te informacje i dane udostępnia się ponadto wyłącznie sądom i prokuratorom, jeżeli następuje to w celu ścigania karnego.

4. Informacje i dane, o których mowa w ust. 1, udostępnia się na podstawie postanowienia wydanego przez Sąd na pisemny wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera:

- 1) numer sprawy i jej kryptonim, jeżeli został jej nadany;
- 2) opis przestępstwa z podaniem jego kwalifikacji prawnej;
- 3) okoliczności uzasadniające potrzebę udostępnienia informacji i danych;
- 4) wskazanie podmiotu, którego informacje i dane dotyczą;
- 5) podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji i danych;
- 6) rodzaj i zakres informacji i danych.

6. Po rozpatrzeniu wniosku Sąd, w drodze postanowienia, wyraża zgodę na udostępnienie informacji i danych wskazanego podmiotu, określając ich rodzaj, zakres oraz podmiot zobowiązany do ich udostępnienia albo odmawia udzielenia zgody na udostępnienie informacji i danych. Art. 124 ust. 11 stosuje się odpowiednio.

7. Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej na postanowienie Sądu, o którym mowa w ust. 6, przysługuje zażalenie.

8. W przypadku wyrażenia przez Sąd zgody na udostępnienie informacji Szef Krajowej Administracji Skarbowej pisemnie informuje podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji i danych o rodzaju i zakresie informacji i danych, które mają być udostępnione, podmiocie, którego informacje i dane dotyczą, oraz o osobie funkcjonariusza upoważnionego do ich odbioru.

9. W terminie 120 dni od dnia przekazania informacji i danych, o których mowa w ust. 1, Szef Krajowej Administracji Skarbowej z zastrzeżeniem ust. 10 i 11, informuje podmiot, o którym mowa w ust. 5 pkt 4, o postanowieniu Sądu wyrażającym zgodę na udostępnienie informacji i danych.

10. Sąd, na wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, może odroczyć, w drodze postanowienia, na czas oznaczony, z możliwością dalszego przedłużania, obowiązek, o którym mowa w ust. 9, jeżeli zostanie uprawdopodobnione, że poinformowanie podmiotu, o którym mowa w ust. 5 pkt 4, może zaszkodzić wynikom podjętych czynności operacyjno-rozpoznawczych. Art. 124 ust. 11 stosuje się odpowiednio.

11. Jeżeli w okresie, o którym mowa w ust. 9 lub 10, zostało wszczęte postępowanie przygotowawcze, podmiot wskazany w ust. 5 pkt 4 jest powiadamiany o postanowieniu Sądu o udostępnieniu informacji i danych przez prokuratora lub, na jego polecenie, przez KAS przed zamknięciem postępowania przygotowawczego albo niezwłocznie po jego umorzeniu.

12. Jeżeli informacje i dane, o których mowa w ust. 1, nie dostarczyły podstaw do wszczęcia postępowania przygotowawczego Szef Krajowej Administracji Skarbowej, niezwłocznie pisemnie zawiadamia o tym podmiot, który informacje i dane przekazał.

13. Materiały zgromadzone w trybie, o którym mowa w ust. 1-10, niestanowiące informacji potwierdzających zaistnienie przestępstwa, podlegają niezwłocznemu, protokolarnemu, komisijnemu zniszczeniu. Zniszczenie materiałów zarządza Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

14. Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkody wyrządzone naruszeniem przepisów ust. 3 na zasadach określonych w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r. poz. 121 i 827).

15. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, sposoby przetwarzania danych i informacji, o których mowa w ust. 1, w zbiorach danych, oraz wzory dokumentów obowiązujących przy przetwarzaniu danych, uwzględniając potrzebę ochrony danych przed nieuprawnionym dostępem.

Art. 135. 1. Funkcjonariusz przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych może korzystać z pomocy innych osób. Zabronione jest ujawnianie danych o osobie udzielającej pomocy funkcjonariuszowi w zakresie czynności operacyjno-rozpoznawczych.

2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej jest obowiązany ujawnić dane o osobie, o której mowa w ust. 1, na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w przypadku wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo przeciwko pokojowi, ludzkości oraz przestępstwo wojenne, o zbrodni przeciwko życiu lub o występki przeciwko życiu lub zdrowiu, gdy jego następstwem była śmierć człowieka, a także w przypadku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez tę osobę przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego w związku z uczestnictwem w czynnościach operacyjno-rozpoznawczych.

3. Osobom udzielającym pomocy funkcjonariuszom w wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych może być przyznane wynagrodzenie. Jeżeli w czasie udzielania pomocy lub w związku z jej udzieleniem osoby udzielające pomocy poniosły uszczerbek na zdrowiu osobom tym przysługuje odszkodowanie na zasadach kodeksu cywilnego.

4. Jeżeli w czasie udzielania pomocy lub w związku z jej udzieleniem osoby udzielające pomocy utraciły życie spadkobiercom tych osób przysługuje odszkodowanie na zasadach określonych w kodeksie cywilnym

Art. 136. 1. Udostępnianie informacji o osobie, uzyskanych w czasie wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych oraz danych, o których mowa w art. 121 ust. 1 i 2, art.

123 ust. 1, 132 ust. 5, jest dozwolone wyłącznie na żądanie sądu lub prokuratora, zgłoszone w celu ścigania karnego za przestępstwo, którego skutkiem jest śmierć człowieka, uszczerbek na zdrowiu lub szkoda w mieniu.

2. Zakaz określony w ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli ustawa nakłada obowiązek lub umożliwia udzielenie takich informacji określonemu organowi albo obowiązek taki wynika z umów lub porozumień międzynarodowych, a także w przypadkach, gdy zatajenie takiej informacji prowadziłoby do zagrożenia życia lub zdrowia innych osób.

Art. 137. Szef Krajowej Administracji Skarbowej przedstawia corocznie Sejmowi i Senatowi informację o działalności określonej w art. 119-128.

Art. 138. 1. Koszty podejmowanych czynności operacyjno-rozpoznawczych oraz szkoleń specjalistycznych, w zakresie których, ze względu na ochronę określoną w art. 139 ust. 1, nie stosuje się przepisów o zamówieniach publicznych, finansach publicznych i rachunkowości, a także odszkodowania oraz wynagrodzenia, o których mowa w art. 135 ust. 3 i 4, są pokrywane z tworzonego na ten cel funduszu operacyjnego, którym dysponuje Szef Krajowej Administracji Skarbowej. Środki na ten fundusz są corocznie zapewniane w budżecie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej określa, w drodze zarządzenia, sposób dysponowania funduszem operacyjnym, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając przepisy o ochronie informacji niejawnych. Zarządzenie nie podlega ogłoszeniu.

Art. 139. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej zapewnia ochronę form i metod wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych, własnych obiektów i danych identyfikujących funkcjonariuszy pełniących służbę w wyodrębnionych komórkach organizacyjnych, o których mowa w art. 119 ust. 2. Udzielenie informacji dotyczących czynności operacyjno-rozpoznawczych może nastąpić wyłącznie na żądanie sądu lub prokuratora, skierowane z powodu uzasadnionego podejrzenia popełnienia, w związku z prowadzonymi czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi, przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, z zastrzeżeniem zachowania zasad określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych.

2. Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych funkcjonariusze mogą posługiwać się dokumentami, które uniemożliwiają ustalenie danych ich identyfikujących oraz środków, którymi posługują się przy wykonywaniu zadań służbowych.

3. Nie popełnia przestępstwa:

- 1) kto poleca sporządzenie lub kieruje sporządzeniem dokumentów, o których mowa w ust. 2;
- 2) kto sporządza dokumenty, o których mowa w ust. 2;
- 3) kto udziela pomocy w sporządzeniu dokumentów, o których mowa w ust. 2;
- 4) funkcjonariusz, posługujący się przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych dokumentami, o których mowa w ust. 2.

4. Organy administracji publicznej są obowiązane w granicach swojej właściwości do udzielania właściwym organom KAS niezbędnej pomocy w zakresie wydawania i zabezpieczania dokumentów, o których mowa w ust. 2.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje, tryb wydawania i sposób posługiwania się i przechowywania dokumentów, o których mowa w ust. 2 i 3 z uwzględnieniem wymogów dotyczących ochrony informacji niejawnych

Rozdział 7

Szczególne uprawnienia funkcjonariuszy KAS

Art. 140. 1. Funkcjonariusze mają prawo do:

- 1) legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości;
- 2) zatrzymywania i przeszukiwania osób oraz przeszukiwania pomieszczeń, bagażu i ładunku w trybie i przypadkach określonych w przepisach Kodeksu postępowania karnego i Kodeksu karnego skarbowego;
- 3) zatrzymywania pojazdów i innych środków przewozowych w celu przeprowadzenia kontroli przewożonych towarów lub dokumentów przewozowych dotyczących tych towarów, a także badania towarów i pobierania ich próbek, oraz przeprowadzenia kontroli rodzaju używanego paliwa przez pobranie próbek paliwa ze zbiornika pojazdu mechanicznego;
- 4) przeprowadzania doprowadzenia, o którym mowa w art. 4 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628, z późn. zm.), lub konwoju, o którym mowa w art. 4 pkt 3 tej ustawy;
- 5) zwracania się o niezbędną pomoc do innych jednostek organizacyjnych, przedsiębiorców i organizacji społecznych, jak również zwracania się w nagłych wypadkach do każdej osoby o udzielenie doraźnej pomocy, w ramach obowiązujących przepisów prawa;

- 6) dokonywania transakcji celowej;
- 7) nakładania zamknięć urzędowych;
- 8) konwoju i strzeżenia towarów;
- 9) zatrzymywania statków;
- 10 kontroli przesyłek pocztowych.

2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, przysługują funkcjonariuszom wyłącznie w związku z realizacją zadań ustawowych określonych w art. 3 ust. 1 pkt 9 – 13.

3. Jeżeli przy dokonywaniu czynności służbowych zaistniała konieczność zdjęcia nałożonych uprzednio zamknięć celnych, funkcjonariusze mają obowiązek ponownego nałożenia zamknięć celnych i odnotowania tego faktu w treści odpowiedniego dokumentu.

4. Osoba posiadająca towary jest zobowiązana, na jej koszt, do wykonywania czynności, o której mowa w ust. 1 pkt 3, a w szczególności do rozładowania, okazania oraz załadowania towaru po zakończeniu czynności.

5. Osobie przysługuje zażalenie do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej na zasadność lub sposób dokonania czynności, o której mowa w ust. 4.

6. Funkcjonariusze wykonujący zadania w zakresie przeprowadzania doprowadzenia lub konwoju, jeżeli jest to niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa tego doprowadzenia lub konwoju, mają prawo wydawania poleceń określonego zachowania się.

Art. 141. 1. Jeżeli nie można w inny sposób stwierdzić, czy osoba przewozi towary, co do których nie zostały spełnione wymogi przewidziane przepisami prawa, w szczególności towary nie zostały przedstawione lub zgłoszone zgodnie z wymogami wynikającymi z przepisów prawa celnego, funkcjonariusz może przeszukać tę osobę.

2. Przeszukanie nie powinno naruszać godności osobistej osoby przeszukiwanej oraz powinno być przeprowadzone przez osobę tej samej płci, w warunkach wykluczających obecność osób postronnych.

3. W przypadku uzasadnionego podejrzenia, że osoba ukrywa towary w swoim organizmie, można skierować tę osobę na specjalistyczne badania lekarskie.

4. Z przeprowadzonego przeszukania osoby sporządza się protokół, a w przypadku wykonania badań, o których mowa w ust. 3, na wniosek osoby, która została poddana tym badaniom, organ wydaje zaświadczenie o terminie i miejscu ich przeprowadzenia.

Art. 142. 1. W toku wykonywania czynności służbowych funkcjonariusze są zobowiązani do poszanowania godności człowieka oraz respektowania innych praw i wolności obywatelskich.

2. Funkcjonariusze są zobowiązani do wykonywania czynności służbowych w sposób możliwie najmniej naruszający dobra osobiste i majątkowe osób i przedsiębiorców, których te czynności dotyczą.

3. Zatrzymanie osoby może być zastosowane tylko wówczas, gdy inne środki pozostające w dyspozycji organów KAS i funkcjonariuszy są bezcelowe lub okazały się nieskuteczne.

4. W razie uzasadnionej potrzeby zatrzymaną osobę należy niezwłocznie poddać badaniu lekarskiemu lub udzielić jej pierwszej pomocy medycznej.

5. Zatrzymanie pojazdów mechanicznych i innych środków przewozowych może być dokonywane tylko przez umundurowanych funkcjonariuszy, znajdujących się w pobliżu pojazdu służbowego.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór i sposób oznakowania pojazdów służbowych, uwzględniając w szczególności zapewnienie jednoznacznej identyfikacji pojazdów.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określa, w drodze rozporządzenia, tryb przeprowadzania badań lekarskich, o których mowa w ust. 4, przypadki uzasadniające potrzebę niezwłocznego udzielenia osobie zatrzymanej pierwszej pomocy medycznej lub potrzebę poddania jej niezbędnym badaniom lekarskim, a także czas i organizację tych badań oraz sposób ich dokumentowania, mając na celu ochronę zdrowia osoby zatrzymanej.

Art. 143. 1. Funkcjonariusz może dokonywać nabycia towarów i usług o wartości do 500 zł w celu zbadania wywiązywania się z obowiązku rejestrowania sprzedaży przy użyciu kas rejestrujących oraz ujawnienia transakcji w księgach podatkowych (transakcja celowa).

2. Po zakończeniu transakcji celowej funkcjonariusz sporządza niezwłocznie jednak nie później niż w terminie 3 dni od dnia przeprowadzenia transakcji celowej, protokół.

3. Po przeprowadzeniu transakcji celowej można bez zbędnej zwłoki dokonać zwrotu zakupu przeprowadzonego w ramach transakcji celowej. Dokonanie zwrotu następuje pod warunkiem, że:

1) towary znajdują się w stanie niepogorszonym oraz;

- 2) zwrot nie wiąże się z poniesieniem kosztów przez osobę, w stosunku do której przeprowadzano transakcję celową. Nie stanowią kosztów, kwoty będące równowartością ceny zwróconych towarów.

4. Kwoty należne z tytułu dokonanego zwrotu, o którym mowa w ust. 6 stanowią niepodatkową należność budżetu państwa, a w przypadku, gdy zwrotu zakupu nie można dokonać, towary mogą zostać sprzedane w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Wszelkie prawa nabyte w wyniku przeprowadzenia transakcji celowej przechodzą na rzecz Skarbu Państwa.

5. Czynności o których mowa w ust.1 mogą być wykonywane bez umundurowania.

Art. 144. 1. Zamknięcia urzędowe są nakładane w szczególności, gdy jest to niezbędne do:

- 1) zapewnienia przestrzegania warunków procedury celnej, do której towar został zgłoszony;
- 2) zabezpieczenia urządzeń, pomieszczeń i naczyń wykorzystywanych do prowadzenia działalności podlegającej kontroli;
- 3) zabezpieczenia dokumentacji związanej z urządzeniami, wyrobami i towarami lub czynnościami podlegającymi kontroli;
- 4) zapewnienia tożsamości wyrobów w procedurze zawieszenia poboru podatku akcyzowego.

2. Zamknięcia urzędowe mogą zostać usunięte lub zniszczone wyłącznie przez organ kontroli lub za jego zgodą, z zastrzeżeniem ust. 4 chyba, że w następstwie niedających się przewidzieć okoliczności ich usunięcie lub zniszczenie okaże się niezbędne do zapewnienia ochrony towarów, urządzeń, środków transportu lub jest to konieczne ze względu na ryzyko awarii lub bezpieczeństwo osób i mienia.

3. Każda osoba będąca w posiadaniu wyrobu, towaru, urządzenia, środka transportu lub osoba odpowiedzialna za wykonanie obowiązków podlegających kontroli jest obowiązana do niezwłocznego zawiadomienia naczelnika urzędu celno-skarbowego o stwierdzeniu naruszenia, usunięcia lub zniszczenia zamknięć urzędowych bez zgody organu kontroli.

4. Zamknięcia urzędowe mogą być nakładane i zdejmowane przez podmioty upoważnione przez naczelnika urzędu celno-skarbowego .

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres i tryb nakładania i zdejmowania zamknięć urzędowych, rodzaje lub formy tych zamknięć oraz rodzaje podmiotów, o których mowa w ust. 4, i warunki które te

podmioty muszą spełniać, uwzględniając potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa obrotu, tożsamości towaru, urządzenia oraz uniemożliwienie usunięcia zamknięcia bez jego zniszczenia, jak również konieczność identyfikacji zamknięć urzędowych nakładanych przez upoważnione podmioty.

Art. 145. 1. Naczelnik urzędu celno-skarbowego, w drodze decyzji, może zarządzić na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej konwój towarów w przypadku, gdy:

- 1) niemożliwe jest nałożenie zamknięć urzędowych, a zachowanie tożsamości towaru jest niezbędne do przestrzegania warunków procedury celnej, procedury zawieszenia poboru podatku akcyzowego lub istnieje uzasadnione podejrzenie, że towar może zostać usunięty spod dozoru celnego, o którym mowa we wspólnotowych przepisach celnych;
- 2) istnieje uzasadnione podejrzenie, że towary nie zostaną dostarczone do urzędu celno-skarbowego albo miejsca uznanego lub wyznaczonego przez organ KAS;
- 3) istnieje uzasadnione podejrzenie, że towary nie zostaną dostarczone do miejsca wskazanego w dokumencie towarzyszącym przesyłce;
- 4) kwota należności publicznoprawnych mogących powstać w związku z przewozem towarów podlegających kontroli jest wyższa niż kwota zabezpieczenia;
- 5) przewożone są towary, których przewóz jest związany ze zwiększonym ryzykiem.

2. Naczelnik urzędu celno-skarbowego może zobowiązać osobę odpowiedzialną za wykonywanie czynności przewidzianych przepisami prawa celnego lub podatkowego w zakresie przemieszczania niektórych wyrobów akcyzowych, aby określone czynności w ramach konwoju wykonywały wyspecjalizowane jednostki działające w zakresie ochrony osób lub mienia.

3. Koszty konwoju ponosi osoba odpowiedzialna za wykonywanie obowiązków przewidzianych przepisami prawa celnego lub podatkowego w zakresie przemieszczania niektórych wyrobów akcyzowych.

Art. 146. 1. Naczelnik urzędu celno-skarbowego, w drodze decyzji, może zarządzić strzeżenie przez funkcjonariuszy towarów, w przypadku gdy:

- 1) towar wprowadzony na obszar celny Unii Europejskiej na skutek nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej nie zostanie dostarczony do urzędu celno-skarbowego albo miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organ KAS;
- 2) towar wprowadzony na obszar celny Unii Europejskiej wymaga przeladunku;

- 3) towar czasowo składowany nie może zostać przekazany do depozytu lub do magazynu czasowego składowania;
- 4) istnieje potrzeba przeładunku towaru przemieszczanego w procedurze zawieszenia poboru podatku akcyzowego.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 145 ust. 1 pkt 1, naczelnik urzędu celno-skarbowego zamiast konwoju może zarządzić strzeżenie towaru.

3. Koszty strzeżenia towaru ponosi osoba odpowiedzialna za wykonywanie obowiązków przewidzianych przepisami prawa celnego lub podatkowego w zakresie przemieszczania niektórych wyrobów akcyzowych.

Art. 147. 1. Przy wykonywania czynności o których mowa w art. 140 ust. 1 pkt 3 stosuje się przepisy rozdziału 1 działu V ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym.

2. W zakresie nieuregulowanym w przepisach, o których mowa w ust. 1, zatrzymanie środków transportu może być dokonane tylko przez umundurowanych funkcjonariuszy znajdujących się w pojeździe służbowym będącym w ruchu albo w pobliżu pojazdu służbowego

3. Po zatrzymaniu środka transportu funkcjonariusz może:

- 1) kontrolować dokumenty i dane dotyczące środka transportu oraz osoby kierującej środkiem transportu, jak i innych osób korzystających ze środka transportu;
- 2) kontrolować dokumenty dotyczące przewożonych towarów;
- 3) sprawdzać zamknięcia urzędowe, jeżeli z dokumentów wynika, że zostały one nałożone;
- 4) przeprowadzać rewizję bagażu przewożonego przez kierującego środkiem transportu i pasażerów;
- 5) dokonać kontroli rodzaju paliwa przez pobranie próbek paliwa ze zbiornika pojazdu lub innego środka przewozowego;
- 6) dokonywać kontroli transportu drogowego na zasadach określonych w odrębnych przepisach;
- 7) wykonywać inne czynności określone w art.

4. Zatrzymywanie środków transportu innych niż środki transportu przemieszczające się po drodze publicznej lub wewnętrznej odbywa się przy udziale innych służb lub instytucji, w szczególności:

- 1) Policji;
- 2) Straży Granicznej;

- 3) służb lotniczych;
- 4) Straży Ochrony Kolei.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór i sposób oznakowania pojazdów służbowych KAS, uwzględniając w szczególności zapewnienie jednoznacznej identyfikacji pojazdów.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób oraz tryb przeprowadzania kontroli, o której mowa w ust. 3 pkt 5, uwzględniając konieczność stosowania skutecznych metod technicznych w tym zakresie.

Art. 148. 1. Zatrzymywanie statków przemieszczających się po morskich wodach wewnętrznych, morzu terytorialnym lub wodach śródlądowych może być dokonane tylko przez pełniące służbę, oznakowane jednostki pływające KAS, zwane dalej „jednostkami pływającymi”.

2. Zatrzymanie statku w strefie przyległej przez jednostki pływające może nastąpić jedynie w celu zapobiegania naruszaniu przepisów celnych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Dowódca jednostki pływającej na morskich wodach wewnętrznych, morzu terytorialnym, strefie przyległej i śródlądowych drogach wodnych ma prawo:

- 1) wezwać statek do zmniejszenia prędkości przepływu, zatrzymania się do kontroli oraz zastosowania się do wskazanego kursu przepływu;
- 2) zatrzymać statek, wejść na jego pokład, sprawdzić dokumenty dotyczące statku i ładunku, wylegitymować załogę statku oraz znajdujących się na nim pasażerów, zbadać ładunek i przeszukać pomieszczenia statku, a także zatrzymać osobę podejrzaną o popełnienie przestępstwa;
- 3) zmusić statek do zawinięcia do wskazanego portu, jeżeli kapitan nie stosuje się do wydanych poleceń.

4. Dowódca jednostki pływającej ma prawo do podejmowania działań, o których mowa w ust. 3, w szczególności, gdy statek:

- 1) przyjmuje na pokład lub wysadza osoby wbrew obowiązującym przepisom lub dokonuje załadunku lub wyładunku towarów poza miejscami do tego wyznaczonymi;
- 2) opuszcza port bez kontroli;
- 3) zachodzi obawa, że nawiązuje łączność z wybrzeżem w celach sprzecznych z przepisami prawa karnego;
- 4) zakotwicza poza miejscem do tego przeznaczonym.

5. W celu zatrzymania statku dowódca jednostki pływającej, z odległości umożliwiającej odebranie sygnału, przekazuje wizualny i dźwiękowy sygnał polecający zatrzymanie się statku.

6. Jednostki pływające, w celu zatrzymywania statków, stosują sygnały międzynarodowego kodu sygnałowego, zapalając światło niebieskie błyskowe widoczne dookoła widnokregu.

7. W przypadku gdy mimo wezwania do zatrzymania, o którym mowa w ust. 4, statek nie zatrzyma się, dowódca jednostki pływającej wzywa jednostkę pływającą Straży Granicznej w celu udzielenia pomocy przy zatrzymaniu statku.

8. Jeżeli przed podjęciem czynności kontrolnych uzyskano wiarygodne informacje wskazujące na możliwość niezatrzymania się statku lub możliwość ostrzelania lub wystąpienia zagrożenia przejęcia jednostki pływającej, właściwy naczelnik urzędu celno-skarbowego może wystąpić z wnioskiem o przydzielenie jednostce pływającej asysty jednostki pływającej Straży Granicznej.

9. Przepisów ust. 1-8 nie stosuje się do jednostek pływających określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2013 r. poz. 934 i 1014) oraz w przypadku czynności wykonywanych przez naczelnika urzędu celno-skarbowego, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 10.

10. Jednostki pływające w czasie wykonywania zadań podnoszą jako banderę flagę państwową z godłem Rzeczypospolitej Polskiej oraz, w celu identyfikacji, flagę naczelnika urzędu celno-skarbowego określoną w odrębnych przepisach.

11. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób oznakowania jednostek pływających, uwzględniając zapewnienie ich szybkiej identyfikacji.

12. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb współdziałania organu i Straży Granicznej w zakresie zadań wykonywanych na podstawie ust. 7 i 8, uwzględniając konieczność zapewnienia bezpieczeństwa i zdrowia funkcjonariuszy, przestrzegania przepisów prawa oraz sprawnego wykonywania kontroli.

Art. 149. 1. Kontroli podlegają przesyłki pocztowe w rozumieniu art. 3 pkt 21 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. poz. 1529). W tym zakresie naczelnik urzędu celno-skarbowego może w szczególności kontrolować dokumenty dotyczące

przesyłek pocztowych oraz sprawdzać liczbę przywożonych lub wywożonych przesyłek pocztowych z liczbą wskazaną w wykazie zdawczym.

2. Rewizję przesyłek pocztowych i pobieranie próbek towarów w nich przesyłanych przeprowadza się w obecności pracownika placówki pocztowej w rozumieniu art 3 pkt 15. ust z dn 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe. Przy czynnościach tych mogą być obecni również zgłaszający, nadawca lub odbiorca przesyłki pocztowej.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw łączności określi, w drodze rozporządzenia, sposób wykonywania kontroli przesyłek pocztowych, o których mowa w ust 1, uwzględniając konieczność zapewnienia możliwości sprawowania kontroli oraz sprawne wykonywanie działalności przez operatorów pocztowych.

Art. 150. 1. Na sposób prowadzenia czynności, o których mowa w art. 140 ust. 1 pkt 1 i 3, przysługuje zażalenie do właściwego miejscowo dyrektora izby administracyjno-skarbowej.

2. Z czynności wymienionych w art. 140 ust. 1 pkt 2-4 sporządza się protokół, a z czynności wymienionej w art. 140 ust. 1 pkt 1 - notatkę służbową.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki, sposób i szczegółowy tryb wykonywania czynności, o których mowa w art. 140 ust. 1 pkt 1-3 i ust. 2,
- 2) sposób i tryb współpracy z Policją w zakresie wykonywanych czynności,
- 3) wzory dokumentów stosowanych w sprawach zatrzymania osoby i kontroli rodzaju paliwa używanego do napędu pojazdu mechanicznego

– biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia sprawności i skuteczności wykonywanych czynności oraz zasady zatrzymywania pojazdów obowiązujące w Policji.

Art. 151. Komórki organizacyjne KAS oraz funkcjonariusze otrzymują uzbrojenie oraz wyposażenie w tym wyposażenie specjalne niezbędne do wykonywania przez funkcjonariuszy czynności służbowych.

Art. 152. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628, z późn. zm.), funkcjonariusze mogą użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, 2, 5, 7, 9, 11, pkt 12 lit. a, pkt 13, 17 i 18 tej ustawy, lub wykorzystać te środki,

oraz środków przeznaczonych do pokonywania zamknięć budowlanych i innych przeszkód, z wyłączeniem materiałów wybuchowych, lub wykorzystać te środki.

2. Na użycie lub wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego przysługuje zażalenie do prokuratora rejonowego właściwego dla miejsca zdarzenia.

3. Funkcjonariusze mogą użyć broni palnej lub ją wykorzystać:

- 1) w przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a, b, e i pkt 2 oraz art. 47 pkt 1, pkt 2 lit. a i pkt 3-6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej;
- 2) w bezpośrednim pościgu za osobą, wobec której użycie broni palnej było dopuszczalne w przypadkach określonych w art. 45 pkt 1 lit. a, b, c i pkt 2 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej;
- 3) w celu ujęcia lub udaremnienia ucieczki osoby zatrzymanej, jeżeli ucieczka tej osoby stwarza zagrożenie życia lub zdrowia funkcjonariusza lub innej osoby lub istnieje uzasadnione podejrzenie, że osoba zatrzymana może użyć materiałów wybuchowych, broni palnej lub innego niebezpiecznego przedmiotu.

4. W broń palną może być wyposażony, przeszkolony w zakresie związanym z jej używaniem, funkcjonariusz zatrudniony w wyodrębnionej komórce, o której mowa w art. 153 ust. 1

5. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

Art. 153. 1. Uprawnienia, o których mowa w art. 140 ust. 1 pkt 1-4 oraz art. 152 ust. 1 i 3, przysługują funkcjonariuszom zatrudnionym w wyodrębnionych komórkach organizacyjnych. Funkcjonariuszom tym przysługuje umundurowanie służbowe i broń służbowa. Art. 152 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

2. W urzędzie obsługującym Szefa Krajowej Administracji Skarbowej działa komórka organizacyjna właściwa do prowadzenia działań na całym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

3. Naczelnik urzędu celno-skarbowego może realizować zadania wykonywane przez komórki organizacyjne, o których mowa w ust. 1, poza obszarem swojego działania za zgodą Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) uzbrojenie przysługujące funkcjonariuszom, o których mowa w ust. 1;

- 2) kryteria i tryb przydziału broni palnej i normy uzbrojenia oraz sposób jej magazynowania, przechowywania i zapewniania właściwego stanu technicznego, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia bezpieczeństwa i uniemożliwienie użycia broni palnej przez osobę nieuprawnioną.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzory, kolory oraz rodzaje umundurowania,
- 2) wzory, kolory oraz rodzaje oznaczeń stopni służbowych i znaków identyfikacji osobistej funkcjonariuszy,
- 3) przypisanie składnikom umundurowania liczby punktów przeliczeniowych,
- 4) tryb przydziału składników umundurowania,
- 5) wykaz składników umundurowania, za które przysługuje równoważnik pieniężny, oraz wysokość tego równoważnika,
- 6) warunki przyznawania równoważnika pieniężnego w zamian za składniki umundurowania oraz za okresowe czyszczenie umundurowania,
- 7) sposób noszenia poszczególnych rodzajów umundurowania, oznaczeń stopni służbowych oraz znaków identyfikacji osobistej funkcjonariuszy,
- 8) normy umundurowania, uwzględniając okres używalności jego składników;
- 9) normy wyposażenia niezbędnego do wykonywania czynności służbowych, zasady jego przyznawania i użytkowania
- 10) przypadki, w których funkcjonariusz może zostać zwolniony z obowiązku wykonywania obowiązków służbowych w umundurowaniu,
- 11) wartość punktu przeliczeniowego

– uwzględniając we wzorach umundurowania wizerunek orła białego ustalony dla godła państwowego oraz biorąc pod uwagę zastosowanie określonego rodzaju umundurowania funkcjonariusza do realizowanych przez niego zadań.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określa, w drodze zarządzenia, wykaz komórek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, oraz liczbę zatrudnionych w nich funkcjonariuszy.

Art. 154. 1. Funkcjonariusz, w celu realizacji zadań, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 9-13 ustawy o KAS oprócz uprawnień określonych w art. 68 ust. 1, ustawy o KAS ma prawo do:

- 1) zatrzymywania osób wskutek pościgu, o którym mowa w artykule 20 Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie

wzajemnej pomocy i współpracy między administracjami celnymi, sporządzonej w Brukseli dnia 18 grudnia 1997 r. (Dz. U. z 2008 r. Nr 6, poz. 31), w celu niezwłocznego przekazania ich funkcjonariuszom administracji celnej właściwego państwa członkowskiego;

- 2) zatrzymywania osób i przedmiotów, których dane wprowadzone zostały do systemów, o których mowa w ustawie z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1203), w celu podjęcia wnioskowanych we wpisie działań albo do bezzwłocznego przekazania osoby lub przedmiotu uprawnionemu organowi;
- 3) nakładania grzywien w drodze mandatu karnego za wykroczenia i wykroczenia skarbowe, na zasadach określonych w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia i Kodeksie karnym skarbowym;
- 4) zwracania się o niezbędną pomoc do jednostek gospodarczych i organizacji społecznych, jak również zwracania się w nagłych wypadkach do każdej osoby o udzielenie doraźnej pomocy, w ramach obowiązujących przepisów prawa.

2. Osobie zatrzymanej lub osobie, wobec której dokonano przeszukania, przysługują uprawnienia odpowiednio osoby zatrzymanej lub osoby, której prawa zostały naruszone, przewidziane w Kodeksie postępowania karnego.

3. Zatrzymanie osoby może być zastosowane tylko wówczas, gdy inne środki okazały się bezcelowe lub nieskuteczne. Osobę zatrzymaną po wykonaniu niezbędnych czynności procesowych należy niezwłocznie doprowadzić do najbliższej jednostki Policji lub Straży Granicznej lub zwolnić po ustaniu przyczyn zatrzymania.

4. Czynności, o których mowa w ust. 1, powinny być wykonywane w sposób możliwie najmniej naruszający dobra osobiste i prawa majątkowe osoby, wobec której zostały podjęte.

5. W przypadku uzasadnionej potrzeby lub na prośbę osoby zatrzymanej, osobę tę należy niezwłocznie poddać badaniu lekarskiemu lub udzielić jej pierwszej pomocy medycznej.

6. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 i ust. 3 oraz tryb i zakres współpracy organów KAS z Policją i Strażą Graniczną, uwzględniając potrzebę zapewnienia odpowiedniej skuteczności podejmowanych przez funkcjonariuszy czynności, a także potrzebę ochrony dóbr osobistych i praw majątkowych osoby, wobec której zostały podjęte.

Art. 155. Na sposób przeprowadzenia czynności, o których mowa w art. 141 ust. 1 pkt 1 i 3, w terminie 7 dni od dnia ich dokonania, przysługuje zażalenie do prokuratora właściwego ze względu na miejsce przeprowadzenia czynności. Do zażalenia stosuje się przepisy Kodeksu postępowania karnego w zakresie dotyczącym postępowania odwoławczego.

Art. 156. 1. Dane dotyczące osób korzystających z usług pocztowych oraz dane dotyczące faktu i okoliczności świadczenia lub korzystania z tych usług mogą być ujawnione organom KAS i przez nie przetwarzane wyłącznie w celu realizacji zadań, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 9-13.

2. Ujawnianie danych, o których mowa w ust. 1, następuje na:

- 1) pisemny wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej lub dyrektora Izby Administracji Skarbowej.
- 2) żądanie funkcjonariusza mającego pisemne upoważnienie osób, o których mowa w pkt

3. Przedsiębiorcy świadczący usługi pocztowe na podstawie ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe są obowiązani do udostępniania danych określonych w ust. 1 funkcjonariuszowi wskazanemu we wniosku organu KAS.

DZIAŁ V

ŚLUŻBA I PRACA W KRAJOWEJ ADMINISTRACJI SKARBOWEJ

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 157. W sprawach z zakresu służby i pracy w KAS izba administracji skarbowej wraz z podległymi urzędami administracji skarbowej oraz urzędami celno – skarbowymi stanowi jednostkę organizacyjną, której kierownikiem jest dyrektor izby administracji skarbowej.

Art. 158. Zadania kierownika jednostki organizacyjnej wobec funkcjonariuszy pełniących służbę w komórkach organizacyjnych urzędu wykonuje Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

Art. 159. Małżonkowie oraz osoby pozostające ze sobą w stosunku pokrewieństwa do drugiego stopnia włącznie albo powinowactwa pierwszego stopnia, a także osoby prowadzące

wspólne gospodarstwo domowe nie mogą pełnić służby albo być zatrudnione w jednostkach organizacyjnych KAS, jeżeli powstałby między tymi osobami stosunek podległości służbowej.

Art. 160. 1. Funkcjonariusze oraz członkowie korpusu służby cywilnej i pracownicy odpowiednio pełniący służbę albo zatrudnieni w jednostkach organizacyjnych KAS są obowiązani do złożenia kierownikowi jednostki organizacyjnej pisemnej informacji o zaistnieniu przesłanek określonych w art. 159.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać w szczególności imię i nazwisko składającego informację, imię i nazwisko funkcjonariusza, członka korpusu służby cywilnej albo pracownika będącego jego małżonkiem, osobą pozostającą z nim w stosunku pokrewieństwa, powinowactwa albo osobą prowadzącą z nim wspólne gospodarstwo domowe.

3. Informację, o której mowa w ust. 1, należy złożyć bezzwłocznie po zaistnieniu przesłanek powodujących powstanie obowiązku złożenia tej informacji albo uzyskaniu wiedzy uzasadniającej złożenie takiej informacji.

4. Do informacji, o której mowa w ust. 1, przepisy art. 219 ust. 4, 5 i 7 stosuje się odpowiednio.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór informacji, o której mowa w ust. 1, wraz z objaśnieniami, uwzględniając zakres danych objętych informacją.

Art. 161. 1. Funkcjonariusze oraz członkowie korpusu służby cywilnej i pracownicy odpowiednio pełniący służbę albo zatrudnieni w jednostkach organizacyjnych KAS na stanowisku kierowniczym otrzymują dodatek funkcyjny.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, warunki otrzymywania dodatku funkcyjnego, jego wysokość, uwzględniając okoliczności uzasadniające przyznanie dodatku.

Rozdział 2

Praca w Krajowej Administracji Skarbowej

Art. 162. 1. Członkowie korpusu służby cywilnej zatrudnieni w izbie administracji skarbowej, realizujący w urzędach administracji skarbowej zadania w zakresie określonym w art. 33 ust. 1 podlegają naczelnikowi tego urzędu.

2. Dyrektor izby administracji skarbowej nie może wydawać poleceń członkom korpusu służby cywilnej tej izby w indywidualnych sprawach w zakresie realizowanych zadań określonych w art. 33 ust. 1.

3. W sprawach z zakresu prawa pracy, w odniesieniu do członków korpusu służby cywilnej zatrudnionych w izbie administracji skarbowej wykonujących zadania określone w art. 33 ust. 1, jest wymagane uzyskanie stanowiska naczelnika urzędu administracji skarbowej, któremu on podlega, w przypadku:

1) zmiany warunków pracy i płacy;

2) rozwiązania stosunku pracy;

3) przeniesienia do innego urzędu w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2014 r. poz. 1111, z późn. zm.10)) oraz do Najwyższej Izby Kontroli w rozumieniu ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz.U. z 2015 r. poz. 1096).

4. Stanowisko naczelnika urzędu administracji skarbowej, o którym mowa w ust. 3, jest wiążące dla dyrektora izby administracji skarbowej.

Art. 163. 1. Oceny okresowej, o której mowa w art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, w przypadku zastępcy naczelnika urzędu administracji skarbowej dokonuje naczelnik urzędu administracji skarbowej.

2. Sprawy dyscyplinarne członków korpusu służby cywilnej zajmujących stanowiska dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej i dyrektora izby administracji skarbowej, rozpatruje w pierwszej instancji komisja dyscyplinarna powołana przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej spośród członków korpusu służby cywilnej zatrudnionych w komórkach organizacyjnych urzędu.

3. Rzecznika dyscyplinarnego do spraw dyscyplinarnych członków korpusu służby cywilnej zajmujących stanowiska dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej i dyrektora izby

administracji skarbowej, powołuje Szef Krajowej Administracji Skarbowej spośród podległych ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych członków korpusu służby cywilnej.

Art. 164. W odniesieniu do dyrektora izby administracji skarbowej i dyrektora Krajowej Informacji Podatkowej, jako pracowników zarządzających w imieniu pracodawcy zakładem pracy, nie ewidencjonuje się godzin pracy.

Art. 165. 1. Członkowie korpusu służby cywilnej, wykonując czynności służbowe, posługują się legitymacją służbową.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej, mając na względzie potrzebę zapewnienia możliwości identyfikacji członków korpusu służby cywilnej wykonującego czynności służbowe.

Art. 166. 1. Członkowi korpusu służby cywilnej przysługuje dodatek specjalny do wynagrodzenia za wykonywanie zadań, określonych w art. 33 ust. 1 pkt 4 w wysokości do 50% wynagrodzenia zasadniczego.

2. Kierownikowi komórki organizacyjnej, wykonującej zadania, o których mowa w art. 33 ust. 1 pkt 4, który dokonuje osobiście czynności kontrolnych, czynności przygotowawczych do kontroli, opracowuje dokumentację prowadzonych kontroli lub dokonuje weryfikacji dokumentacji przeprowadzonych kontroli w zakresie jej zgodności z prawem, przysługuje dodatek specjalny w wysokości do 20% wynagrodzenia zasadniczego.

3. Kierownikowi komórki organizacyjnej, wykonującej zadania, o których mowa w art. przysługuje dodatek specjalny, jeżeli dokonuje czynności, o których mowa w ust. 2, w wymiarze co najmniej 20% czasu pracy.

4. Dodatek specjalny jest przyznawany według stawek określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 14, na okres roku kalendarzowego.

5. Wysokość stawki dodatku specjalnego jest uzależniona od wyników oceny, o której mowa w ust. 7 albo 8.

6. Członkowi korpusu służby cywilnej, który nabywa uprawnienie do dodatku specjalnego po raz pierwszy, dodatek specjalny jest przyznawany według najniższej stawki wynikającej z przepisów wydanych na podstawie ust. 14.

7. Oceny członka korpusu służby cywilnej, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się, biorąc pod uwagę:

- 1) znajomość procedury i poprawność zastosowania przepisów prawa podatkowego w ustaleniach kontroli;
- 2) stopień trudności i złożoności kontroli;
- 3) kwalifikacje i doświadczenie w przeprowadzaniu kontroli;
- 4) umiejętność rozwiązywania problemów i inicjatywę.

8. Oceny kierownika komórki organizacyjnej, realizującej zadania, o których mowa w art. 33 ust. 1 pkt 4 dokonuje się biorąc pod uwagę stopień realizacji zadań tej komórki i wyznaczonych celów.

9. Ocena, o której mowa w ust. 7 i 8, jest dokonywana kwartalnie, według skali: bardzo dobra, dobra, zadowalająca i niezadowalająca.

10. Wysokość stawki dodatku specjalnego może być zmieniona, jeżeli członek korpusu służby cywilnej w ocenianym okresie uzyskał ocenę, o której mowa w ust. 7 albo 8, bardzo dobrą albo niezadowalającą.

11. Wysokość stawki dodatku specjalnego może być zmieniona również jeżeli członek korpusu służby cywilnej w ocenianym okresie był nieobecny w pracy dłużej niż miesiąc, z innych przyczyn niż urlop wypoczynkowy.

12. Członek korpusu służby cywilnej traci uprawnienie do dodatku specjalnego, jeżeli:

- 1) przestanie spełniać warunki określone w ust. 1 albo ust. 2 i 3;
- 2) jego nieobecność w pracy przekracza 3 miesiące.

13. Utrata dodatku albo zmiana jego stawki następuje z końcem miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiło zdarzenie, o którym mowa w ust. 10, 11 lub 12.

14. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, stawki dodatku specjalnego, tryb przyznawania, wypłaty, zmiany oraz utraty dodatku specjalnego, a także sposób i tryb dokonywania oceny, o której mowa w ust. 7 i 8, uwzględniając potrzebę zwiększenia skuteczności kontroli przez zapewnienie motywacji członkowi korpusu służby cywilnej do jej sprawnego wykonywania oraz rzetelność dokonywania oceny.

Art. 167. 1. Członkowie korpusu służby cywilnej zatrudnieni w Krajowej Informacji Skarbowej oraz izbie administracji skarbowej są obowiązani corocznie, w terminie do dnia 31 marca, składać oświadczenia o swoim stanie majątkowym.

2. Oświadczenie składa się kierownikowi jednostki organizacyjnej, w której członek korpusu służby cywilnej jest zatrudniony, z zastrzeżeniem ust. 4.

3. Do dokonywania analizy oświadczeń składanych przez członków korpusu służby cywilnej zatrudnionych w Krajowej Informacji Skarbowej i izbie administracji skarbowej w uprawnieni są kierownicy tych jednostek oraz komórka organizacyjna urzędu realizująca zadania w zakresie oświadczeń o stanie majątkowym.

4. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej i dyrektor izby administracji skarbowej, ich zastępcy oraz naczelnik urzędu administracji skarbowej i jego zastępca oświadczenia o stanie majątkowym składają Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej.

5. Do dokonywania analizy oświadczeń członków korpusu służby cywilnej, o których mowa w ust. 4, jest uprawniona komórka organizacyjna urzędu realizująca zadania w zakresie oświadczeń o stanie majątkowym.

6. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do oświadczeń majątkowych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz.U. z 2006 r. Nr 216, poz. 1584, z późn. zm.11).

Rozdział 3

Przebieg służby w Służbie Celno-Skarbowej

Art. 168. 1. W Służbie Celno-Skarbowej może pełnić służbę osoba, która:

- 1) jest obywatelem polskim;
- 2) korzysta z pełni praw publicznych;
- 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione umyślnie lub umyślnie przestępstwo skarbowe;
- 4) ma co najmniej średnie wykształcenie;
- 5) ma nieposzlakowaną opinię;
- 6) ma stan zdrowia pozwalający na pełnienie służby na określonym stanowisku.

2. Funkcjonariuszem realizującym zadania, o których mowa w art. 3 ust. 4 pkt 5 może być osoba, która dodatkowo:

- 1) posiada wyłącznie obywatelstwo polskie;
- 2) nie została skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe;
- 3) posiada zdolność fizyczną i psychiczną do służby w formacjach uzbrojonych, podległych szczególnej dyscyplinie służbowej, której gotowa jest się podporządkować;
- 4) daje rękojmię zachowania tajemnicy stosownie do wymogów określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych.

Art. 169. 1. Każdy obywatel ma prawo do informacji o wolnych stanowiskach służbowych w Służbie Celno-Skarbowej.

2. Informacje o wolnych stanowiskach w Służbie Celno-Skarbowej, na których są realizowane zadania określone w art. 3 ust. 4 pkt 5 oraz o kandydatach zgłaszających się na te stanowiska a także o nawiązaniu stosunku służbowego w wyniku naboru nie podlegają upowszechnianiu i udostępnianiu.

Art. 170. 1. Przyjęcie kandydata do służby w Służbie Celno-Skarbowej następuje po przeprowadzeniu postępowania kwalifikacyjnego, na które składa się:

1) złożenie podania o przyjęcie do służby, kwestionariusza osobowego, a także dokumentów stwierdzających wymagane wykształcenie i kwalifikacje zawodowe oraz zawierających dane o uprzednim zatrudnieniu;

2) sprawdzenie w ewidencjach, rejestrach i kartotekach prawdziwości danych zawartych w kwestionariuszu osobowym kandydata do służby;

3) test wiedzy;

4) przeprowadzenie rozmowy kwalifikacyjnej;

5) egzamin sprawności fizycznej;

6) test psychologiczny i kompetencyjny do służby w Służbie Celno-Skarbowej;

7) ustalenie zdolności fizycznej i psychicznej do służby;

8) przeprowadzenie postępowania sprawdzającego określonego w przepisach o ochronie informacji niejawnych.

2. W przypadku kandydata na funkcjonariusza w Służbie Celno-Skarbowej, który realizuje zadania określone w art. 3 ust. 4 pkt 5 postępowanie rekrutacyjne obejmuje dodatkowo badanie psychofizjologiczne.

3. Zdolność fizyczną i psychiczną, o której mowa w ust. 1 pkt 6, ustalają komisje lekarskie podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, w trybie i na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Szef Krajowej Administracji Skarbowej może zwolnić kandydata do służby z testu wiedzy lub egzaminu sprawności fizycznej.

5. Informacje o wyniku postępowania kwalifikacyjnego stanowią informację publiczną w zakresie objętym wymaganiami określonymi w ogłoszeniu o postępowaniu kwalifikacyjnym.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy zakres informacji, o których mowa w ust. 1, sposób podawania ich do wiadomości;

2) kryteria i szczegółowy tryb postępowania kwalifikacyjnego do Służby Celno-Skarbowej oraz zakres tematyczny testu wiedzy;

3) zakres egzaminu sprawności fizycznej;

4) wzór kwestionariusza osobowego, o którym mowa w ust. 2 pkt 1.

7. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 6, minister właściwy do spraw finansów publicznych uwzględni powszechność dostępu do informacji, zakres zadań wykonywanych na poszczególnych stanowiskach służbowych i wymagań związanych z tymi stanowiskami oraz zasadność ujednolicenia formularzy stosowanych w trakcie postępowania kwalifikacyjnego.

Art. 171. 1. Stosunek służbowy funkcjonariusza powstaje w drodze mianowania, na podstawie zgłoszenia się do służby.

2. Osoba mianowana funkcjonariuszem służby przygotowawczej otrzymuje stopień służbowy aplikanta celnego.

3. Służba przygotowawcza trwa 2 lata.

Art. 172. 1. W okresie służby przygotowawczej funkcjonariusz jest obowiązany:

- 1) odbyć szkolenie praktyczne;
- 2) potwierdzić egzaminem ukończenie zasadniczego kursu zawodowego albo złożyć egzamin zawodowy;
- 3) potwierdzić egzaminem znajomość języka obcego lub przedłożyć dokument potwierdzający znajomość języka obcego w zakresie umożliwiającym wykonywanie obowiązków służbowych.

Art. 173. 1. W okresie służby przygotowawczej funkcjonariusz podlega okresowemu opiniowaniu służbowemu, nie rzadziej niż co 6 miesięcy. Opinię wydaje bezpośredni przełożony w porozumieniu z opiekunem funkcjonariusza.

2. Funkcjonariusz zapoznaje się z opinią okresową w terminie 14 dni od dnia jej sporządzenia. Funkcjonariusz może, w terminie 14 dni od dnia zapoznania się z opinią, wnieść odwołanie do kierownika jednostki organizacyjnej.

3. W przypadku gdy opinię wydaje dyrektor izby administracji skarbowej albo Szef Krajowej Administracji Skarbowej, funkcjonariusz może złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia zapoznania się z opinią.

4. Szef Krajowej Administracji Skarbowej w przypadkach uzasadnionych kwalifikacjami funkcjonariusza może:

- 1) zwolnić funkcjonariusza z obowiązku odbycia służby przygotowawczej;
- 2) skrócić okres służby przygotowawczej;
- 3) zwolnić funkcjonariusza z poszczególnych obowiązków określonych w art. 172.

5. Szef Krajowej Administracji Skarbowej, na pisemny wniosek funkcjonariusza, w przypadkach wskazanych w tym wniosku lub uzasadnionych potrzebami służby, może przedłużyć okres służby przygotowawczej.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, program przebiegu służby przygotowawczej, tryb opiniowania, tryb rozpatrywania odwołań od opinii okresowych, szczegółowe warunki i tryb egzaminów, o których mowa w art. 172 pkt 2 i 3, oraz wykaz dokumentów potwierdzających znajomość języka obcego w zakresie umożliwiającym wykonywanie obowiązków służbowych. Program przebiegu służby przygotowawczej powinien uwzględniać zakres zadań wykonywanych przez funkcjonariuszy.

Art. 174. Po zakończeniu służby przygotowawczej, z zastrzeżeniem art. 173 ust. 4 pkt 1, i po spełnieniu warunków określonych w art. 172 oraz po uzyskaniu opinii okresowej stwierdzającej przydatność do służby, funkcjonariusz zostaje mianowany do służby stałej.

Art. 175. 1. Mianowania funkcjonariusza służby przygotowawczej albo stałej dokonuje kierownik jednostki organizacyjnej.

2. Akt mianowania zawiera:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) datę mianowania;
- 3) rodzaj służby.

3. Dokonując mianowania, kierownik jednostki organizacyjnej wskazuje jednostkę organizacyjną, w którym funkcjonariusz będzie pełnił służbę.

4. Funkcjonariusz mianowany otrzymuje legitymację służbową i znak identyfikacyjny.

5. Kierownik jednostki organizacyjnej, w którym funkcjonariusz pełni służbę, w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia mianowania, mianuje funkcjonariusza na stopień służbowy oraz określa, w formie pisemnej, stanowisko służbowe, uposażenie oraz miejsce pełnienia służby. Przepis art. 211 ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej i znaku identyfikacyjnego, organy właściwe do ich wydawania, sposób ich wydawania, wymiany, składania do depozytu i zwrotu oraz posługiwania się nimi oraz uwzględniając zapewnienie właściwej ich ochrony oraz potrzebę zapewnienia czytelności danych w niej zawartych.

Art. 176. 1. Przed podjęciem służby funkcjonariusz składa pisemne ślubowanie następującej treści:

"Świadomy podejmowanych obowiązków funkcjonariusza ślubuję wiernie służyć Rzeczypospolitej Polskiej, przestrzegać zasad Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i obowiązującego porządku prawnego, rzetelnie wykonywać powierzone mi zadania oraz strzec dobrego imienia służby, honoru i godności funkcjonariusza, a także przestrzegać zasad etyki funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej."

2. Do treści ślubowania, o którym mowa w ust. 1, funkcjonariusz może dodać słowa: "Tak mi dopomóż Bóg".

Art. 177. 1. Kierownik jednostki organizacyjnej prowadzi dokumentację przebiegu służby funkcjonariusza i gromadzi ją w aktach osobowych.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia dokumentacji, o której mowa w ust. 1, mając na uwadze zapewnienie prawidłowego udokumentowania przebiegu służby oraz ochrony danych identyfikujących funkcjonariuszy realizujących zadania operacyjno-rozpoznawcze.

Art. 178. Funkcjonariuszowi służby stałej, w związku z mianowaniem do tej służby, przysługują środki na zagospodarowanie w wysokości jednomiesięcznego uposażenia należnego w dniu tego mianowania.

Art. 179. 1. Jeżeli wymagają tego potrzeby Służby Celno-Skarbowej, funkcjonariuszowi można powierzyć pełnienie obowiązków służbowych na innym stanowisku na okres do 6 miesięcy, zgodnie z jego kwalifikacjami. W szczególnie uzasadnionych przypadkach powierzenie obowiązków może zostać przedłużone do 12 miesięcy.

2. Jeżeli wymagają tego potrzeby Służby Celno-Skarbowej, funkcjonariusza można przenieść na takie samo lub równorzędne stanowisko do innej jednostki organizacyjnej w tej samej lub innej miejscowości.

3. Przeniesienia, o którym mowa w ust. 2, można dokonać również na pisemny wniosek funkcjonariusza, jeżeli potrzeby Służby Celno-Skarbowej nie stanowią przeszkody.

4. Funkcjonariuszowi, w związku z przeniesieniem do służby w innej miejscowości, przysługuje jednorazowe świadczenie pieniężne na zagospodarowanie w wysokości jednomiesięcznego uposażenia, w przypadku gdy łączy się z tym zmiana miejsca zamieszkania. Przepisu tego nie stosuje się w przypadku, o którym mowa w ust. 3.

5. Jeżeli wymagają tego potrzeby Służby Celno-Skarbowej funkcjonariusza można przenieść czasowo, na okres do 6 miesięcy w roku kalendarzowym, do innej jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej w tej samej lub innej miejscowości. W okresie 2 lat od przeniesienia do pełnienia służby stałej w innej miejscowości, funkcjonariusz może być, po raz kolejny, przeniesiony do pełnienia służby w następnej miejscowości, jeżeli dojazd do miejsca zamieszkania z tej następnej miejscowości jest znacznie utrudniony - tylko za pisemną zgodą funkcjonariusza.

6. W przypadkach określonych w ust. 1, 2 i 5 funkcjonariuszowi przysługuje uposażenie stosownie do wykonywanych obowiązków służbowych, lecz nie niższe od dotychczas otrzymywanego.

7. Przeniesień, o których mowa w ust. 2, 3 i 5, dokonuje kierownik jednostki organizacyjnej, a w sytuacji, gdy łączą się one z przeniesieniem do innego urzędu, przeniesień tych dokonuje Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

Art. 180. 1. Funkcjonariusza można, za jego pisemną zgodą, oddelegować do wykonywania pracy poza Służbą Celno-Skarbową.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) warunki i tryb oddelegowania, przyznawania uposażenia oraz innych świadczeń przysługujących funkcjonariuszowi w czasie oddelegowania;

2) tryb postępowania w przypadku zmiany warunków oddelegowania, w tym w zakresie ustalania i wypłaty uposażenia oraz prawa do urlopu;

3) tryb odwołania funkcjonariusza z oddelegowania;

4) podmioty uprawnione do występowania z wnioskiem o oddelegowanie funkcjonariusza

- uwzględniając charakter zadań wykonywanych poza Służbą Celno-Skarbową, do wykonywania których funkcjonariusz może być oddelegowany.

Art. 181. 1. Funkcjonariusz służby stałej, po uzyskaniu pisemnej zgody kierownika jednostki organizacyjnej, może ubiegać się o pracę w instytucjach Unii Europejskiej, jednostkach utworzonych przez Unię Europejską lub organizacjach międzynarodowych.

2. Funkcjonariusza, którego kandydatura została zaakceptowana przez instytucję Unii Europejskiej, jednostkę utworzoną przez Unię Europejską lub organizację międzynarodową, kierownik jednostki organizacyjnej oddelegowuje do pracy w tej instytucji, jednostce lub organizacji. Oddelegowanie funkcjonariusza następuje po uzyskaniu pisemnej informacji o zaakceptowaniu jego kandydatury przez instytucję Unii Europejskiej, jednostkę utworzoną przez Unię Europejską lub organizację międzynarodową.

3. Oddelegowanie następuje na czas wykonywania pracy. W trakcie oddelegowania funkcjonariuszowi przysługują świadczenia wynikające z ustawy, z wyjątkiem prawa do urlopów określonych w art. 236, chyba że instytucja Unii Europejskiej, jednostka utworzona

przez Unię Europejską lub organizacja międzynarodowa nie zapewniła oddelegowanemu funkcjonariuszowi prawa do urlopu wypoczynkowego.

4. Wzajemne prawa i obowiązki funkcjonariusza i instytucji Unii Europejskiej lub jednostki utworzonej przez Unię Europejską lub organizacji międzynarodowej, do której funkcjonariusz został oddelegowany, określają przepisy obowiązujące w tej instytucji, jednostce lub organizacji.

5. Okres oddelegowania funkcjonariusza wlicza się do okresu służby w Służbie Celno-Skarbowej.

Art. 182. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może udzielić pisemnej zgody na oddelegowanie funkcjonariusza służby stałej do pełnienia funkcji przedstawiciela Służby Celno-Skarbowej przy polskich placówkach dyplomatycznych. Art. 181 ust. 3 i 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 183. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw finansów publicznych, może oddelegować funkcjonariusza, na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy, do pełnienia służby na terytorium innego państwa w celu wykonania określonych zadań zleconych przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej. Przepis art. 185 stosuje się odpowiednio.

2. Funkcjonariuszowi oddelegowanemu do pełnienia służby na terytorium innego państwa w trakcie oddelegowania przysługują świadczenia wynikające z ustawy oraz:

1) związane z rozpoczęciem i zakończeniem służby na terytorium innego państwa, w drodze do kraju lub innego państwa w celu załatwienia spraw służbowych:

- a) diety na pokrycie kosztów wyżywienia,
- b) zwrot kosztów przejazdu,
- c) zwrot kosztów noclegu,
- d) zwrot kosztów przewozu bagażu;

2) ryczałt na pokrycie kosztów wyżywienia i zakwaterowania w miejscu pełnienia służby na terytorium innego państwa;

3) zwrot udokumentowanych kosztów niezbędnego leczenia poniesionych na terytorium innego państwa, z wyłączeniem kosztów zakupu leków, których nabycie za

granicą nie było konieczne, kosztów zabiegów chirurgii plastycznej i kosmetycznych oraz kosztów nabycia protez ortopedycznych, dentystycznych lub okularów, z zastrzeżeniem ust. 4;

4) zwrot kosztów rozmów telefonicznych.

3. Do należności, o których mowa w ust. 2 pkt 1, stosuje się odpowiednio przepisy w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

4. Zwrot kosztów leczenia, o których mowa w ust. 2 pkt 3, nie przysługuje, jeżeli funkcjonariusz jest uprawniony, na podstawie odrębnych przepisów, do leczenia za granicą lub gdy koszty jego leczenia są finansowane ze środków Narodowego Funduszu Zdrowia.

5. W razie śmierci funkcjonariusza oddelegowanego na terytorium innego państwa koszt transportu jego zwłok do kraju pokrywa Służba Celno-Skarbowa.

Art. 184. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość przyznawanych świadczeń, o których mowa w art. 183, uwzględniając koszty związane z pełnieniem służby przez funkcjonariusza na terytorium innego państwa.

Art. 185. Nie można bez zgody zainteresowanego przenieść do pełnienia służby w innej miejscowości:

1) funkcjonariusza-kobiety w ciąży;

2) funkcjonariusza samodzielnie sprawującego opiekę nad dzieckiem do lat 18;

3) funkcjonariusza, któremu brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli okres służby umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku.

Art. 186. 1. Przeniesienie funkcjonariusza do innej miejscowości, z której dojazd do miejsca zamieszkania jest znacznie utrudniony, wymaga zapewnienia funkcjonariuszowi odpowiednich warunków mieszkaniowych, z uwzględnieniem jego sytuacji rodzinnej.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 funkcjonariuszowi przysługuje zwrot kosztów przeniesienia, w tym zwrot kosztów podróży.

3. Dojazd uznany będzie za znacznie utrudniony, jeżeli czas dojazdu publicznymi środkami transportu zbiorowego, przewidziany w rozkładzie jazdy od stacji (przystanku) zlokalizowanej najbliżej miejsca zamieszkania do stacji (przystanku) zlokalizowanej najbliżej miejsca pełnienia służby łącznie z przesiadkami, przekracza w obie strony 2 godziny.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki przyznawania świadczeń, o których mowa w ust. 1 i 2, ich wysokość oraz sposób udokumentowania przez funkcjonariusza poniesionych kosztów przeniesienia, w tym kosztów podróży, uwzględniając prawidłowość przyznawania tych świadczeń oraz ochronę interesów Skarbu Państwa.

Art. 187. W przypadku, o którym mowa w art. 186 ust. 1, jeżeli zapewnienie funkcjonariuszowi odpowiednich warunków mieszkaniowych jest niemożliwe lub utrudnione oraz jeżeli on sam lub jego małżonek nie posiadają lokalu mieszkalnego w miejscu pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej, funkcjonariuszowi przysługuje zwrot udokumentowanych kosztów przeniesienia lub równoważnik pieniężny.

2. Miejscowością pobliską jest miejscowość, od której granic administracyjnych najkrótsza odległość drogą publiczną do granic administracyjnych miejscowości pełnienia służby nie przekracza 30 km.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) wysokość oraz warunki przyznawania i zwracania równoważnika pieniężnego, o którym mowa w ust. 1;

2) wzory wymaganych dokumentów, niezbędnych do otrzymania równoważnika pieniężnego

- mając na względzie terminowe przyznawanie równoważnika pieniężnego oraz prawidłowość zwracania tego równoważnika.

Art. 188. Przepisów art. 186 i 187 nie stosuje się w przypadku przeniesienia funkcjonariusza na jego wniosek.

Art. 189. W przypadku reorganizacji jednostki organizacyjnej KAS, funkcjonariusza można przenieść na inne lub równorzędne stanowisko służbowe, odpowiadające jego kwalifikacjom, jeżeli nie jest możliwe pełnienie służby na dotychczasowym stanowisku.

2. Po przeniesieniu funkcjonariuszowi przysługuje przez okres 6 miesięcy uposażenie nie niższe od dotychczasowego.

Art. 190. 1. W przypadku zniesienia jednostki organizacyjnej KAS kierownik jednostki organizacyjnej wstępujący w prawa i obowiązki kierownika znoszonej jednostki staje się stroną w dotychczasowych stosunkach służbowych.

2. W terminie 30 dni od dnia zniesienia jednostki organizacyjnej KAS kierownik jednostki organizacyjnej, o którym mowa w ust. 1, proponuje funkcjonariuszowi warunki pełnienia służby, uwzględniające jego kwalifikacje i doświadczenie, oraz wskazuje termin - nie krótszy niż 14 dni - do którego funkcjonariusz może złożyć oświadczenie o przyjęciu bądź odmowie przyjęcia proponowanych warunków.

3. Niezłożenie oświadczenia, o którym mowa w ust. 2, we wskazanym terminie jest równoznaczne z odmową przyjęcia proponowanych warunków.

4. W przypadku odmowy przyjęcia proponowanych warunków funkcjonariusza zwalnia się ze służby po upływie:

- 1) 2 tygodni - w przypadku funkcjonariuszy w służbie przygotowawczej;
 - 2) 3 miesięcy - w przypadku funkcjonariuszy w służbie stałej
- od dnia złożenia oświadczenia o odmowie przyjęcia proponowanych warunków.

5. W przypadku złożenia oświadczenia o przyjęciu proponowanych warunków, w terminie 30 dni od dnia złożenia tego oświadczenia, kierownik jednostki organizacyjnej wydaje decyzję określającą warunki pełnienia służby, z tym że przez okres 6 miesięcy od dnia wydania decyzji funkcjonariuszowi przysługuje uposażenie nie niższe od dotychczasowego.

Art. 191. Funkcjonariusza można przenieść na niższe stanowisko służbowe w przypadku:

- 1) trwałej utraty zdolności do służby na zajmowanym stanowisku służbowym, stwierdzonej orzeczeniem lekarskim, z zastrzeżeniem, że przez okres 6 miesięcy funkcjonariusz zachowuje prawo do dotychczasowego uposażenia; w przypadku poddania funkcjonariusza rehabilitacji zdrowotnej lub przygotowaniu do innych obowiązków służbowych, zachowuje on prawo do dotychczasowego uposażenia przez okres rehabilitacji lub przygotowywania nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy;

2) likwidacji zajmowanego stanowiska służbowego, jeżeli nie ma możliwości przeniesienia funkcjonariusza na inne równorzędne stanowisko w tej samej jednostce organizacyjnej;

3) pisemnego wniosku funkcjonariusza.

Art. 192. 1. Funkcjonariusz może otrzymać propozycję przeniesienia do służby cywilnej w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych albo w jednostce organizacyjnej KAS.

2. Z wnioskiem o przeniesienie, o którym mowa w ust. 1, może wystąpić także funkcjonariusz.

3. Propozycję, o której mowa w ust. 1, przedstawia dyrektor generalny lub kierownik jednostki organizacyjnej wykonujący jego zadania.

4. Propozycja, o której mowa w ust. 1, powinna określać:

- 1) datę przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy;
- 2) miejsce pracy;
- 3) rodzaj umowy o pracę;
- 4) stanowisko pracy;
- 5) wynagrodzenie.

5. Funkcjonariusz w terminie 7 dni od dnia otrzymania propozycji, o której mowa w ust. 1, składa pisemne oświadczenie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia propozycji.

6. Przeniesienie, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić za zgodą kierownika jednostki organizacyjnej, w którym funkcjonariusz pełni służbę.

7. Dotychczasowy stosunek służbowy funkcjonariusza, który przyjął propozycję, o której mowa w ust. 1, przekształca się w stosunek pracy na podstawie umowy o pracę.

8. Funkcjonariuszowi, który stał się członkiem korpusu służby cywilnej, okres służby w Służbie Celno-Skarbowej wlicza się do stażu pracy w służbie cywilnej.

9. Stosunek służbowy funkcjonariusza, który odmówił przyjęcia złożonej propozycji nie ulega zmianie.

Art. 193. 1. Członek korpusu służby cywilnej zatrudniony w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych albo w jednostce organizacyjnej KAS, może otrzymać propozycję pełnienia służby w Służbie Celno-Skarbowej.

2. Z wnioskiem o pełnienie służby w Służbie Celno-Skarbowej, może wystąpić także członek korpusu służby cywilnej.

3. Propozycję, o której mowa w ust. 1, przedstawia kierownik jednostki organizacyjnej.

4. Propozycja, o której mowa w ust. 1, powinna określać:

- 1) datę przekształcenia stosunku pracy w stosunek służbowy;
- 2) miejsce służby;
- 3) rodzaj służby;
- 4) stanowisko służbowe;
- 5) stopień służbowy;
- 6) uposażenie.

5. Członek korpusu służby cywilnej w terminie 7 dni od dnia otrzymania propozycji, o której mowa w ust. 1, składa pisemne oświadczenie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia propozycji.

6. Przeniesienie, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić za zgodą dyrektora generalnego urzędu lub kierownika jednostki organizacyjnej wykonującego jego zadania, w którym członek korpusu służby cywilnej jest zatrudniony.

7. Dotychczasowy stosunek pracy członka korpusu służby cywilnej, który przyjął propozycję, o której mowa w ust. 1, przekształca się w stosunek służbowy na podstawie aktu mianowania, o ile spełnia warunki określone w art. 170 ust. 1 pkt 5 - 8.

8. Członkowi korpusu służby cywilnej, który stał się funkcjonariuszem, okres stażu pracy w służbie cywilnej lub jednostkach organizacyjnych wlicza się do okresu służby w Służbie Celno-Skarbowej, z zastrzeżeniem przepisów emerytalnych.

9. Stosunek pracy członka korpusu służby cywilnej, który odmówił przyjęcia złożonej propozycji nie ulega zmianie.

Art. 194. 1. W sytuacji wymagającej podwyższonej gotowości, w szczególności w przypadkach zagrożenia ochrony i bezpieczeństwa Unii Europejskiej, w tym zgodności z

prawem przywozu towarów na ten obszar oraz wywozu towarów z tego obszaru, Szef Krajowej Administracji Skarbowej może skierować funkcjonariusza do pełnienia służby w systemie nadzwyczajnym.

2. W czasie trwania służby w systemie nadzwyczajnym funkcjonariusz pozostaje w ciągłej dyspozycji przełożonego.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) organizację pełnienia służby w systemie nadzwyczajnym;
- 2) warunki i tryb kierowania do pełnienia tej służby oraz sposób jej pełnienia;
- 3) dzienny tok służby, częstotliwość i wymiar przerw między okresami pełnienia służby oraz rodzaje dokumentów związanych z pełnieniem służby w systemie nadzwyczajnym

- uwzględniając prawidłowość dokumentowania przebiegu służby w systemie nadzwyczajnym, prawidłową realizację zadań Służby Celno-Skarbowej w tym systemie oraz mając na uwadze przepisy odrębne.

Art. 195. 1. Do służby w Służbie Celno-Skarbowej może być na własną prośbę przeniesiony funkcjonariusz Policji lub Straży Granicznej, jeżeli ma on szczególne kwalifikacje do jej pełnienia.

2. Funkcjonariusza, o którym mowa w ust. 1, do służby w Służbie Celno-Skarbowej przenosi minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Szefem Krajowej Administracji Skarbowej, za zgodą ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Komendantem Głównym Policji albo Komendantem Głównym Straży Granicznej.

3. Funkcjonariusz przeniesiony do służby w Służbie Celno-Skarbowej nabywa uprawnienia określone w ustawie, z uwzględnieniem stażu służby w Policji lub w Straży Granicznej.

4. Funkcjonariuszowi przenoszonemu w trybie, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje odprawa i inne świadczenia przewidziane dla funkcjonariuszy odchodzących ze służby.

5. Przeniesienie funkcjonariusza w trybie, o którym mowa w ust. 1, może być poprzedzone przeprowadzeniem czynności, o których mowa w art. 170, w celu potwierdzenia

jego przydatności i szczególnych kwalifikacji do pełnienia służby w Służbie Celno-Skarbowej.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy sposób i tryb przenoszenia do służby w Służbie Celno-Skarbowej funkcjonariuszy, o których mowa w ust. 1;

2) równorzędność okresów służby, stażu i uzyskanych w dotychczasowych jednostkach kwalifikacji zawodowych;

3) rodzaje kwalifikacji, które mogą zostać uznane za szczególnie przydatne w Służbie Celno-Skarbowej

- mając na względzie sprawne przeniesienie pomiędzy służbami oraz przydatność funkcjonariuszy do służby w Służbie Celno-Skarbowej.

Art. 196. 1. Funkcjonariusz realizujący zadania, o których mowa w art. 3 ust. 4 pkt 5, może być poddany na jego wniosek lub z urzędu testowi sprawności fizycznej, badaniu psychologicznemu lub badaniu psychofizjologicznemu, mającym na celu sprawdzenie jego przydatności do służby na danym stanowisku.

2. Badaniu psychofizjologicznemu może zostać poddany także funkcjonariusz pełniący służbę w oddziale celnym granicznym oraz funkcjonariusz przewidziany do takiej służby.

3. Testem lub badaniem, o których mowa w ust. 1, może być, za zgodą Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, objęty również funkcjonariusz kwalifikowany do skierowania na szkolenia specjalistyczne.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) zakres, warunki i tryb przeprowadzania testu sprawności fizycznej, badania psychologicznego i badania psychofizjologicznego, mających na celu sprawdzenie przydatności funkcjonariusza do służby na określonych stanowiskach służbowych lub w określonych komórkach organizacyjnych;

2) terminy przeprowadzania badań i testów, w przypadku gdy badania lub testy mają charakter okresowy;

3) zasady szkolenia funkcjonariuszy i sposób sprawdzenia posiadania przez kandydatów predyspozycji do wykonywania zadań;

4) jednostki właściwe do przeprowadzania badań psychofizjologicznych, badań psychologicznych oraz testu sprawności fizycznej

- uwzględniając rodzaj i szczególny charakter zadań wykonywanych na określonych stanowiskach oraz metodykę przeprowadzania badań i testów, w zależności od celu badania lub testu.

Art. 197. 1. Funkcjonariusza zawiesza się w pełnieniu obowiązków służbowych na czas nie dłuższy niż 3 miesiące, w przypadku wszczęcia przeciwko niemu:

1) postępowania karnego w sprawie o przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub

2) postępowania karnego skarbowego w sprawie o umyślne przestępstwo skarbowe.

2. Funkcjonariusza można zawiesić w pełnieniu obowiązków służbowych, na czas nie dłuższy niż 3 miesiące, w razie wszczęcia przeciwko niemu:

1) postępowania karnego w sprawie o przestępstwo nieumyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub

2) postępowania karnego skarbowego w sprawie o nieumyślne przestępstwo skarbowe lub

3) postępowania dyscyplinarnego

- jeżeli jest to celowe z uwagi na dobro postępowania lub dobro służby.

3. W razie wniesienia przeciwko funkcjonariuszowi aktu oskarżenia określonego w art. 55 § 1 Kodeksu postępowania karnego przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach okres zawieszenia w pełnieniu obowiązków służbowych można przedłużyć do czasu zakończenia postępowania karnego lub postępowania karnego skarbowego.

5. Okres zawieszenia w pełnieniu obowiązków służbowych wlicza się do okresu pełnienia służby, od którego zależą uprawnienia funkcjonariusza.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, okres zawieszenia jest wliczany do okresu pełnienia służby tylko wówczas, gdy w postępowaniu karnym lub postępowaniu karnym skarbowym funkcjonariusz został uniewinniony albo postępowanie zostało umorzone ze

względu na okoliczności wymienione w art. 17 § 1 pkt 1, 2 i 6 Kodeksu postępowania karnego, a także w przypadku uchylenia prawomocnego wyroku skazującego.

7. Wniesienie środka odwoławczego od decyzji o zawieszeniu nie wstrzymuje jej wykonania.

8. Zawieszenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, polega na odsunięciu funkcjonariusza od wykonywania dotychczasowych obowiązków. W okresie zawieszenia można powierzyć funkcjonariuszowi wykonywanie innych obowiązków służbowych.

9. Funkcjonariusz, którego stosunek służbowy został zawieszony jest obowiązany niezwłocznie zdać legitymację służbową, znak identyfikacyjny oraz przedmioty, sprzęt i urządzenia związane z wykonywanymi przez niego zadaniami, a w szczególności akta i inne dokumenty prowadzonych przez niego spraw.

Art. 198. 1. Funkcjonariusza zwalnia się ze służby w przypadku:

- 1) orzeczenia trwałej niezdolności do służby;
- 2) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione umyślnie lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 3) zrzeczenia się obywatelstwa polskiego;
- 4) nieprzydatności do służby, stwierdzonej w opinii okresowej w służbie przygotowawczej;
- 5) niespełnienia wymogów określonych w art. 172, z wyjątkami, o których mowa w art. 173 ust. 4 pkt 1 i 3;
- 6) odmowy złożenia ślubowania;
- 7) prawomocnego orzeczenia pozbawienia praw publicznych;
- 8) prawomocnego orzeczenia zakazu wykonywania zawodu funkcjonariusza;
- 9) odmowy wykonania decyzji w sprawie przeniesienia, o którym mowa w art. 29 ust. 1 oraz art. 179 ust. 2 i 5;
- 10) pisemnego zgłoszenia przez funkcjonariusza żądania zwolnienia ze służby;
- 11) niezgłoszenia się do służby w terminie 14 dni od dnia zakończenia okresu oddelegowania, o którym mowa w art. 181, art. 182 i art. 183.

Art. 199. Funkcjonariusza można zwolnić ze służby w przypadku:

1) niewywiązywania się z obowiązków służbowych w służbie stałej, stwierdzonego w dwóch następujących po sobie ocenach okresowych, między którymi upłynęło co najmniej 6 miesięcy;

2) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo inne niż określone w art. 198 ust. 1 pkt 2;

3) powołania do innej służby państwowej, objęcia funkcji z wyboru w organach wykonawczych samorządu terytorialnego, podjęcia pracy w instytucji Unii Europejskiej, jednostce utworzonej przez Unię Europejską lub organizacji międzynarodowej;

4) niewyrażenia zgody na przeniesienie na niższe stanowisko służbowe;

5) nieobecności w służbie z powodu choroby trwającej dłużej niż rok;

6) warunkowego umorzenia postępowania karnego lub postępowania karnego skarbowego, jeżeli popełniony czyn stanowił przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe;

7) dwukrotnego nieusprawiedliwionego niestawienia się na badania, o których mowa w art. 227 ust. 3, lub niepoddania się im, a także w przypadku dwukrotnego nieusprawiedliwionego niestawienia się na obserwację, o której mowa w art. 130 ust. 4, chyba że skierowanie do komisji lekarskiej nastąpiło na wniosek funkcjonariusza;

8) zaistnienia innej, niż określone w pkt 1-8, ważnej przyczyny, jeżeli dalsze pozostawanie w służbie nie gwarantuje należytego wykonywania obowiązków służbowych, w szczególności gdy wymaga tego dobro KAS lub gdy nastąpiła utrata zaufania niezbędnego do wykonywania obowiązków służbowych: zwolnienie funkcjonariusza ze służby może nastąpić w tym przypadku po zasięgnięciu opinii związku zawodowego funkcjonariuszy;

9) upływu 12 miesięcy okresu zawieszenia w pełnieniu obowiązków służbowych, jeżeli nie ustąpiły przyczyny będące podstawą zawieszenia.

2. Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się w odniesieniu do funkcjonariusza oddelegowanego na podstawie art. 181 ust. 2.

Art. 200. 1. Funkcjonariusza nie można zwolnić ze służby w okresie ciąży, w czasie urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego, urlopu rodzicielskiego lub urlopu wychowawczego, z wyjątkiem przypadków określonych w

art. 190, art. 198 ust. 1 pkt 2 i 10, art. 199 ust. 1 pkt 2, 3 i 8 oraz w przypadku wymierzenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze Służby Celno-Skarbowej.

2. W razie zwolnienia funkcjonariusza ze służby na podstawie art. 190 lub art. 199 ust. 1 pkt 8 w okresie ciąży, w czasie urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego lub urlopu rodzicielskiego przysługuje mu uposażenie do końca okresu ciąży oraz trwania wymienionego urlopu.

Art. 201. Stosunek służbowy funkcjonariusza celnego wygasa:

- 1) z dniem śmierci funkcjonariusza;
- 2) w przypadku niezgłoszenia się funkcjonariusza do służby - z upływem 7 dni od dnia:
 - a) doręczenia decyzji o uchyleniu decyzji o zwolnieniu ze służby albo
 - b) doręczenia decyzji o stwierdzeniu nieważności decyzji o zwolnieniu ze służby, albo
 - c) doręczenia prawomocnego wyroku sądu uchylającego decyzję o zwolnieniu ze służby albo orzeczenie dyscyplinarne o wydaleniu ze służby.

Art. 202. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 198 ust. 1 pkt 10 i 11 oraz w art. 199 ust. 1 pkt 1, 4, 7 i 8, zwolnienie ze służby następuje po upływie odpowiednio:

- 1) 2 tygodni - w przypadku funkcjonariuszy służby przygotowawczej;
 - 2) 3 miesięcy - w przypadku funkcjonariuszy służby stałej
- od dnia doręczenia decyzji o zwolnieniu ze służby.

2. Po doręczeniu decyzji, o której mowa w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione dobrem KAS, funkcjonariusz może być zwolniony od pełnienia służby z zachowaniem prawa do uposażenia.

3. Termin określony w ust. 1 może zostać skrócony na wniosek funkcjonariusza, jeżeli zwolnienie ze służby następuje w związku z jego pisemnym zgłoszeniem zwolnienia ze służby.

Art. 203. 1. W przypadku uchylenia lub stwierdzenia nieważności decyzji o zwolnieniu ze służby, kierownik jednostki organizacyjnej niezwłocznie wyznacza funkcjonariuszowi stanowisko służbowe zgodne z jego kwalifikacjami i dotychczasowym przebiegiem służby oraz określa termin podjęcia służby, miejsce pełnienia służby oraz stopień służbowy i uposażenie nie niższe od dotychczasowego.

2. Prawo do uposażenia powstaje z dniem podjęcia służby, chyba że po zgłoszeniu się do służby zaistniały okoliczności usprawiedliwiające jej niepodjęcie.

3. W przypadkach o których mowa w ust. 1, funkcjonariuszowi przywróconemu do służby przysługuje za okres pozostawania poza służbą świadczenie pieniężne równe uposażeniu na stanowisku zajmowanym przed zwolnieniem, nie więcej jednak niż za okres 6 miesięcy i nie mniej niż za miesiąc. Świadczenie pieniężne wypłaca się w terminie 14 dni od dnia złożenia przez funkcjonariusza pisemnego wniosku wraz z dokumentem potwierdzającym fakt przywrócenia do służby.

4. Okres pozostawania poza służbą, z zastrzeżeniem ust. 5, wlicza się do okresu służby, od którego zależą uprawnienia i świadczenia należne funkcjonariuszowi.

5. Za okres pozostawania poza służbą funkcjonariuszowi nie przysługuje prawo do urlopów, o których mowa w art. 236.

Art. 204. 1. W przypadku prawomocnego:

1) umorzenia postępowania karnego lub postępowania karnego skarbowego ze względu na okoliczności wymienione w art. 17 § 1 pkt 1, 2 i 6 Kodeksu postępowania karnego;

2) uniewinnienia;

3) uchylecia prawomocnego wyroku skazującego

- funkcjonariusza, na jego wniosek, przywraca się do służby na poprzednich warunkach.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, funkcjonariusz powinien zgłosić się do służby w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku.

3. Przepis art. 203 stosuje się odpowiednio.

Art. 205. 1. Kierownik jednostki organizacyjnej, na wniosek funkcjonariusza zwolnionego ze służby w związku z powołaniem do innej służby państwowej, objęciem funkcji z wyboru w organach wykonawczych samorządu terytorialnego, podjęciem pracy w instytucji Unii Europejskiej, jednostce utworzonej przez Unię Europejską lub organizacji międzynarodowej, po zakończeniu pracy w tej instytucji, jednostce lub organizacji przywraca do służby tego funkcjonariusza.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, funkcjonariusz powinien złożyć w terminie 7 dni od dnia zakończenia pracy w instytucjach, jednostkach lub organizacjach, o których mowa w ust. 1.

3. Przepisy art. 203 ust. 1, 2, 4 i 5 oraz art. 204 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 206. W przypadku uchylenia kary dyscyplinarnej:

- 1) przeniesienia na niższe stanowisko służbowe;
- 2) obniżenia stopnia służbowego;
- 3) pozbawienia stopnia oficerskiego lub generalskiego;
- 4) wydalenia z KAS

- stosuje się odpowiednio przepis art. 203.

Art. 207. 1. Funkcjonariusz zwolniony ze służby lub którego stosunek służbowy wygaś na podstawie art. 201 pkt 2, lub wydany z KAS na podstawie prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej, otrzymuje niezwłocznie świadectwo służby.

2. Funkcjonariusz może żądać sprostowania świadectwa służby.

3. W przypadku śmierci funkcjonariusza, z żądaniem:

- 1) wydania świadectwa służby;
- 2) sprostowania świadectwa służby

- mogą wystąpić osoby, o których mowa w art. 272 ust. 1.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe dane, które powinno zawierać świadectwo służby, tryb wydawania i dokonywania sprostowań świadectwa służby, informacje, które są zamieszczane w świadectwie służby na żądanie funkcjonariusza, oraz wzór formularza świadectwa służby, mając na względzie zapewnienie prawidłowości wydawanych świadectw.

Art. 208. 1. Czas pełnienia służby funkcjonariusza jest określony wymiarem jego obowiązków, z uwzględnieniem prawa do wypoczynku.

2. Dla celów rozliczania czasu służby:

1) przez dobę - należy rozumieć 24 kolejne godziny, poczynając od godziny, w której funkcjonariusz rozpoczyna służbę zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu służby;

2) przez tydzień - należy rozumieć 7 kolejnych dni, poczynając od pierwszego dnia okresu rozliczeniowego.

3. Czas pełnienia służby funkcjonariusza wynosi przeciętnie 40 godzin tygodniowo w przyjętym okresie rozliczeniowym, nie dłuższym niż 4 miesiące.

4. Czas pełnienia służby funkcjonariusza może być przedłużony przeciętnie do 48 godzin tygodniowo, w okresie rozliczeniowym, o którym mowa w ust. 3, na polecenie przełożonego, w celu wykonania czynności służbowych.

5. Pełnienie służby w przedłużonym czasie służby jest dopuszczalne, gdy wymagają tego szczególne potrzeby służby.

6. Norma przedłużonego czasu służby, o którym mowa w ust. 4, nie może przekroczyć dla funkcjonariusza 400 godzin w roku kalendarzowym.

7. Funkcjonariuszowi przysługuje w każdej dobie prawo do co najmniej 11 godzin nieprzerwanego odpoczynku, z zastrzeżeniem ust. 5.

8. Przepis ust. 3, 4 i 7 nie mają zastosowania w przypadku konieczności:

- 1) wykonywania czynności służbowych, jeżeli nie mogą one zostać przerwane;
- 2) zapewnienia ciągłości służby na stanowiskach, na których jest wymagane jej utrzymanie w sposób ciągły.

9. Przepisu ust. 7 nie stosuje się do funkcjonariusza pełniącego służbę w składzie załogi jednostki pływającej Służby Celno-Skarbowej, o którym mowa w ust. 15-18.

10. W przypadku gdy pełnienie służby w przedłużonym czasie służby skutkuje skróceniem dobowego okresu nieprzerwanego odpoczynku, o którym mowa w ust. 7, funkcjonariuszowi przysługuje w następnej dobie dodatkowy czas na odpoczynek w wymiarze zapewniającym wyrównanie przysługującego mu okresu nieprzerwanego odpoczynku dobowego. Przepis ust. 7 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.

11. Funkcjonariuszowi przysługuje w każdym tygodniu prawo do co najmniej 35 godzin nieprzerwanego odpoczynku, z wyłączeniem funkcjonariusza pełniącego służbę w składzie załogi jednostki pływającej Służby Celno-Skarbowej, o którym mowa w ust. 15-18.

12. Jeżeli dobowy czas służby wynosi co najmniej 6 godzin, funkcjonariusz ma prawo do przerwy w służbie trwającej co najmniej 15 minut, wliczanej do czasu służby.

13. Za przedłużony czas służby funkcjonariuszowi przyznaje się, według jego wyboru, czas wolny od służby w tym samym wymiarze albo uposażenie za przedłużony czas służby. W przypadkach uzasadnionych potrzebami służby o przyznaniu czasu wolnego od służby albo uposażenia za przedłużony czas służby decyduje kierownik jednostki organizacyjnej.

14. W przypadkach uzasadnionych specyfiką służby i jej organizacją może być stosowany system zmianowy.

15. Czas pełnienia służby funkcjonariusza pełniącego służbę w składzie załogi jednostki pływającej Służby Celno-Skarbowej może wynieść 24 godziny lub dłużej.

16. Funkcjonariuszowi pełniącemu służbę w składzie załogi jednostki pływającej Służby Celno-Skarbowej przez okres 24 godzin lub dłuższy przysługuje co najmniej 8 godzin odpoczynku w ciągu doby.

17. Po zakończeniu służby w składzie załogi jednostki pływającej Służby Celno-Skarbowej funkcjonariuszowi udziela się czasu na odpoczynek w wymiarze nie mniejszym niż czas służby pełnionej w składzie załogi.

18. Funkcjonariuszowi pełniącemu służbę w składzie załogi jednostki pływającej Służby Celno-Skarbowej przysługuje za każdy tydzień minimalny okres nieprzerwanego odpoczynku w wymiarze 24 godzin, wykorzystywany w dwutygodniowym okresie rozliczeniowym.

19. Kierownik jednostki organizacyjnej prowadzi ewidencję czasu służby funkcjonariusza w celu prawidłowego ustalenia jego uposażenia za przedłużony czas służby i innych świadczeń związanych ze służbą. Kierownik jednostki organizacyjnej udostępnia tę ewidencję funkcjonariuszowi, na jego żądanie.

20. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rozkład czasu służby;
- 2) sposób ustalania wysokości uposażenia za przedłużony czas służby;
- 3) tryb udzielania czasu wolnego za przedłużony czas służby albo wypłacania uposażenia za przedłużony czas służby;
- 4) sposób prowadzenia ewidencji czasu służby

- biorąc pod uwagę zagwarantowanie prawa do wypoczynku oraz prawidłową realizację zadań Służby Celno-Skarbowej, a także terminowe wypłacanie uposażenia oraz rzetelne dokumentowanie dokonywanych czynności.

Rozdział 4

Stanowiska i stopnie służbowe funkcjonariuszy

Art. 209. Funkcjonariusze pełnią służbę na stanowiskach służbowych.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wykaz i kategorie stanowisk służbowych funkcjonariuszy;
- 2) wymagane kwalifikacje do zajmowania stanowisk służbowych;
- 3) dokumenty potwierdzające spełnienie wymogów, o których mowa w pkt 2;
- 4) tryb awansowania na stanowiska służbowe;
- 5) tryb dokonywania zmian na stanowiskach służbowych

- uwzględniając zakres zadań wykonywanych na określonym stanowisku służbowym, oceny okresowe i opinie służbowe oraz przebieg służby.

Art. 210. 1. Stanowiska służbowe funkcjonariuszy w Służbie Celno-Skarbowej podlegają opisowi i wartościowaniu.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze zarządzenia, zasady dokonywania opisów i wartościowania stanowisk służbowych.

Art. 211. 1. W Służbie Celno-Skarbowej obowiązują następujące korpusy i stopnie służbowe:

- 1) korpus szeregowych Służby Celno-Skarbowej:
 - a) aplikant,
 - b) starszy aplikant;
- 2) korpus podoficerów Służby Celno-Skarbowej:
 - a) młodszy rewident,
 - b) rewident,
 - c) starszy rewident,

- d) młodszy rachmistrz,
- e) rachmistrz,
- f) starszy rachmistrz;
- 3) korpus aspirantów Służby Celno-Skarbowej:
 - a) młodszy aspirant,
 - b) aspirant,
 - c) starszy aspirant;
- 4) korpus oficerów młodszych Służby Celno-Skarbowej:
 - a) podkomisarz,
 - b) komisarz,
 - c) nadkomisarz;
- 5) korpus oficerów starszych Służby Celno-Skarbowej:
 - a) podinspektor,
 - b) młodszy inspektor,
 - c) inspektor;
- 6) korpus generałów Służby Celno-Skarbowej,
 - a) nadinspektor,
 - b) generał Służby Celno-Skarbowej.

2. Na pierwszy stopień służbowy w korpusie oficerów młodszych Służby Celno-Skarbowej oraz na stopnie służbowe w korpusie generałów Służby Celno-Skarbowej mianuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Na pozostałe stopnie służbowe w korpusie oficerów młodszych Służby Celno-Skarbowej oraz w korpusie oficerów starszych Służby Celno-Skarbowej mianuje Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

3. Szefa Krajowej Administracji Skarbowej oraz Zastępcę Szefa Krajowej Administracji Skarbowej mianuje na stopnie służbowe minister właściwy do spraw finansów publicznych.

4. Dyrektorów izb administracji skarbowej i naczelników urzędów celno-skarbowych oraz ich zastępców mianuje na stopnie służbowe Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

5. W przypadkach innych niż wymienione w ust. 2-4 na stopnie służbowe mianuje kierownik jednostki organizacyjnej.

6. Mianowanie na stopnie służbowe uzależnione jest od opinii służbowej i zajmowanego stanowiska służbowego, a na pierwszy stopień w korpusie podoficerów Służby Celno-Skarbowej również od mianowania do służby stałej.

7. Na pierwszy stopień w korpusie aspirantów Służby Celno-Skarbowej może być mianowany funkcjonariusz, który odbył szkolenie specjalistyczne i potwierdził egzaminem ukończenie tego szkolenia.

8. Na pierwszy stopień służbowy w korpusie oficerów młodszych Służby Celno-Skarbowej może być mianowany funkcjonariusz, który posiada wykształcenie wyższe oraz odbył szkolenie specjalistyczne i potwierdził egzaminem ukończenie tego szkolenia.

9. Egzaminy, o których mowa w ust. 7 i 8, przeprowadza komisja powołana przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

10. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) zakres i sposób prowadzenia szkolenia specjalistycznego dla poszczególnych korpusów oraz zasady rekrutacji uczestników szkolenia;

2) zakres wiedzy oraz umiejętności podlegających sprawdzeniu, sposób przeprowadzenia egzaminu, a także jednostki uprawnione do prowadzenia szkoleń;

3) skład i tryb powoływania komisji, o której mowa w ust. 9 oraz niezbędne kwalifikacje członków komisji

- uwzględniając specyfikę szkolenia dla poszczególnych korpusów, konieczność zdobycia przez uczestników szkolenia niezbędnej wiedzy w danym zakresie oraz rzetelne przeprowadzenie egzaminu.

Art. 212. 1. Stopnie służbowe są dożywotnie.

2. Funkcjonariusz zwolniony ze służby może używać stopnia służbowego, z dodaniem określenia "w stanie spoczynku", chyba że nastąpiła utrata tego stopnia.

Art. 213. Utrata stopnia służbowego następuje w przypadku:

- 1) zrzeczenia się obywatelstwa polskiego;
- 2) orzeczenia prawomocnym wyrokiem sądu środka karnego pozbawienia praw publicznych;
- 3) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 4) prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze Służby Celno-Skarbowej.

Art. 214. 1. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych, pozbawia stopnia służbowego nadinspektora i generała Służby Celno-Skarbowej.

2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej pozbawia stopnia służbowego funkcjonariuszy z korpusu oficerów młodszych Służby Celno-Skarbowej i korpusu oficerów starszych Służby Celno-Skarbowej.

3. Kierownik jednostki organizacyjnej obniża stopień służbowy oraz pozbawia stopnia służbowego w przypadkach innych niż określone w ust. 1 i 2.

Art. 215. 1. Funkcjonariuszowi przywraca się stopień służbowy w przypadku uchylecia:

- 1) prawomocnego wyroku sądu orzekającego środek karny pozbawienia praw publicznych;
- 2) prawomocnego wyroku skazującego za przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 3) prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze Służby Celno-Skarbowej;
- 4) prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej pozbawienia stopnia oficerskiego lub generalskiego;
- 5) prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej obniżenia stopnia służbowego.

2. W przypadku przywrócenia stopnia służbowego przepis art. 214 stosuje się odpowiednio.

Art. 216. 1. Mianowanie na wyższy stopień służbowy następuje odpowiednio do zajmowanego stanowiska służbowego, posiadanych kwalifikacji zawodowych oraz opinii służbowej i nie może nastąpić później, niż po odbyciu 5 lat służby w stopniach: szeregowych, podoficerów i aspirantów, z wyłączeniem stopnia starszego aspiranta i nie wcześniej niż po odbyciu służby w stopniu:

- 1) starszy aplikant - roku;
- 2) młodszy rewident - roku;
- 3) rewident - roku;
- 4) starszy rewident - roku;
- 5) młodszy rachmistrz - roku;
- 6) rachmistrz - roku;
- 7) starszy rachmistrz - roku;
- 8) młodszy aspirant - 2 lat;
- 9) aspirant - 2 lat;
- 10) starszy aspirant - 2 lat;
- 11) podkomisarz - 2 lat;
- 12) komisarz - 2 lat;
- 13) nadkomisarz - 2 lat;
- 14) podinspektor - 3 lat;
- 15) młodszy inspektor - 3 lat;
- 16) inspektor - 3 lat.

2. Do terminu, o którym mowa w ust. 1, nie wlicza się okresów:

- 1) prowadzenia postępowania karnego przeciwko funkcjonariuszowi o przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego;
- 2) prowadzenia postępowania karnego skarbowego przeciwko funkcjonariuszowi o umyślne przestępstwo skarbowe;
- 3) prowadzenia postępowania dyscyplinarnego przeciwko funkcjonariuszowi,

4) za które funkcjonariusz otrzymał negatywną ocenę okresową;

5) nieobecności trwających łącznie co najmniej połowę okresu służby wymaganego do nadania wyższego stopnia służbowego z tytułu urlopu bezpłatnego, urlopu wychowawczego oraz choroby;

6) niepełnienia służby przez co najmniej połowę okresu służby wymaganego do nadania wyższego stopnia służbowego z powodu zawieszenia funkcjonariusza w pełnieniu obowiązków.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku:

1) gdy w postępowaniu dyscyplinarnym funkcjonariusz został uniewinniony albo gdy postępowania takie zostały umorzone wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego lub niepopelnienia czynu;

2) gdy w postępowaniu karnym lub karnym skarbowym funkcjonariusz został uniewinniony albo gdy takie postępowanie zostało umorzone ze względu na okoliczności wymienione w art. 17 § 1 pkt 1-2 i 6 Kodeksu postępowania karnego, a także w przypadku uchylecia prawomocnego wyroku skazującego.

4. Funkcjonariusza można mianować na wyższy stopień służbowy przed upływem okresów, o których mowa w ust. 1, jeżeli:

- 1) ma szczególne kwalifikacje zawodowe lub
- 2) ma szczególne umiejętności do pełnienia służby, lub
- 3) zasługuje na wyróżnienie.

5. Funkcjonariusza zwalnianego ze służby, w przypadkach o których mowa w art. 198 ust. 1 pkt 10 oraz art. 199 ust. 1 pkt 3, za zgodą Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, można mianować na wyższy stopień służbowy za szczególne zasługi w KAS.

6. W uzasadnionych przypadkach funkcjonariusza można pośmiertnie mianować na wyższy stopień służbowy.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb mianowania funkcjonariusza na stopień służbowy;
- 2) osoby uprawnione do składania wniosków;
- 3) terminy dokonywania mianowań;

4) wzór wniosku o mianowanie

- kierując się posiadanym przez funkcjonariusza doświadczeniem, zajmowanym stanowiskiem służbowym i umiejętnościami oraz uwzględniając prawidłowość awansowania na stopień służbowy, właściwość przełożonych w tym zakresie.

Art. 217. 1. Funkcjonariusza Policji albo funkcjonariusza Straży Granicznej przyjmowanego do służby, mianuje się na stopień służbowy w Służbie Celno-Skarbowej równorzędny z posiadanym stopniem służbowym, jeżeli osoba ta ma kwalifikacje i umiejętności szczególnie przydatne do pełnienia służby w Służbie Celno-Skarbowej.

2. Mianowanie funkcjonariusza Policji albo funkcjonariusza Straży Granicznej na stopień służbowy w Służbie Celno-Skarbowej może być uzależnione od odbycia szkolenia wymaganego do mianowania na dany stopień służbowy.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi w drodze rozporządzenia równorzędność stopni, o których mowa w ust. 1, uwzględniając równorzędność okresów służby i stażu oraz uzyskanych w dotychczasowych jednostkach kwalifikacji zawodowych z kwalifikacjami w Służbie Celno-Skarbowej.

Rozdział 5

Obowiązki i prawa funkcjonariuszy

Art. 218. Funkcjonariusz jest obowiązany w szczególności:

- 1) dochować obowiązków wynikających ze złożonego ślubowania;
- 2) rzetelnie i terminowo wykonywać powierzone zadania;
- 3) racjonalnie gospodarować środkami publicznymi;
- 4) podnosić kwalifikacje zawodowe;
- 5) godnie zachowywać się w służbie oraz poza nią.

Art. 219. 1. Funkcjonariusz jest obowiązany złożyć oświadczenie o swoim stanie majątkowym w następujących przypadkach:

- 1) przy nawiązywaniu stosunku służbowego i przy zwalnianiu ze służby;
- 2) co najmniej raz w roku, w terminie wskazanym w ust. 3, oraz

3) na żądanie kierownika jednostki organizacyjnej.

2. Treść oświadczenia o stanie majątkowym stanowi tajemnicę prawnie chronioną i podlega ochronie przewidzianej dla informacji niejawnych o klauzuli tajności "zastrzeżone" określonej w przepisach o ochronie informacji niejawnych.

3. Funkcjonariusz jest obowiązany corocznie, w terminie do dnia 31 marca, składać oświadczenia o stanie majątkowym. Oświadczenie należy składać według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego. Oświadczenie składa się kierownikowi jednostki organizacyjnej.

4. Dyrektor izby administracji skarbowej, naczelnik urzędu celno-skarbowego, oraz ich zastępcy składają oświadczenia o stanie majątkowym Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej.

5. W przypadku niezłożenia oświadczenia o stanie majątkowym w terminie, o którym mowa w ust. 3, z powodu nieobecności w służbie, funkcjonariusz składa oświadczenie majątkowe pierwszego dnia po stawieniu się do służby.

6. Oświadczenie o stanie majątkowym powinno zawierać informacje o źródłach i wysokości uzyskanych przychodów, posiadanych zasobach pieniężnych, nieruchomościach, uczestnictwie w spółkach cywilnych lub spółkach prawa handlowego, posiadanych udziałach lub akcjach w tych spółkach, mieniu nabytym od Skarbu Państwa, innej państwowej osoby prawnej, gminy, związku międzygminnego, powiatu, związku powiatów, związku powiatowo-gminnego lub związku metropolitalnego, które podlegało zbyciu w drodze przetargu, mieniu ruchomym, innych prawach majątkowych oraz o zobowiązaniach pieniężnych.

7. Prawo wglądu do złożonych oświadczeń o stanie majątkowym przysługuje ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektorowi izby administracji skarbowej oraz osobom przez nich pisemnie upoważnionym w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia analizy oświadczeń.

8. Oświadczenie o stanie majątkowym przechowuje się przez okres 10 lat.

9. Oświadczenia o stanie majątkowym osób pełniących funkcję organów KAS są publikowane bez ich zgody na właściwych stronach Biuletynu Informacji Publicznej, z wyłączeniem danych dotyczących daty i miejsca urodzenia, numeru PESEL, miejsca zamieszkania i położenia nieruchomości.

10. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania w sprawach oświadczeń o stanie majątkowym, sposób ich analizy, a także wzór oświadczenia o stanie majątkowym wraz z objaśnieniami oraz pouczeniem o odpowiedzialności za podanie informacji niezgodnych ze stanem faktycznym, uwzględniając zakres danych objętych oświadczeniem. Wydając rozporządzenie minister właściwy do spraw finansów publicznych uwzględni zapewnienie prawidłowego składania i przechowywania oświadczeń o stanie majątkowym oraz ograniczenie dostępności do tych oświadczeń.

Art. 220. Funkcjonariusz przy wykonywaniu obowiązków służbowych nie może:

- 1) kierować się interesem jednostkowym lub grupowym;
- 2) uczestniczyć w strajku, a także w działalności zakłócającej normalną pracę jednostki organizacyjnej KAS;
- 3) publicznie manifestować poglądów politycznych.

Art. 221. Funkcjonariusz nie może:

- 1) być członkiem partii politycznej;
- 2) być członkiem zarządów, rad nadzorczych lub komisji rewizyjnych spółek prawa handlowego;
- 3) być zatrudniony lub wykonywać innych zajęć, które mogłyby wywołać podejrzenie o jego stronniczość lub interesowność albo pozostawałyby w sprzeczności z jego obowiązkami służbowymi;
- 4) być członkiem zarządów, rad nadzorczych lub komisji rewizyjnych spółdzielni, z wyjątkiem rad nadzorczych spółdzielni mieszkaniowych;
- 5) być członkiem zarządów fundacji prowadzących działalność gospodarczą;
- 6) posiadać w spółkach prawa handlowego więcej niż 10% akcji lub udziałów przedstawiających więcej niż 10% kapitału zakładowego - w każdej z tych spółek;
- 7) prowadzić działalności gospodarczej na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami, a także zarządzać taką działalnością lub być przedstawicielem czy pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności; nie dotyczy to działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie produkcji roślinnej i zwierzęcej w formie i zakresie gospodarstwa rodzinnego;

8) sprawować funkcji w podmiotach, których działalność jest związana z obrotem towarami z zagranicą lub obrotem krajowym towarami pochodzącymi z zagranicy, lub świadczyć pracy na rzecz tych podmiotów albo na rzecz przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych lub innych osób zagranicznych prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 222. 1. Funkcjonariusz w czasie pełnienia służby w oddziałach celnych granicznych lub realizujący zadania, o których mowa w art. 3 ust. 4 pkt 5, nie może posiadać ani korzystać z prywatnych przenośnych urządzeń służących do komunikacji elektronicznej, które umożliwiają indywidualne porozumiewanie się na odległość, z wyjątkiem urządzeń, których posiadanie funkcjonariusz zgłosił przed każdym rozpoczęciem służby zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu służby, podając równocześnie dane identyfikujące to urządzenie.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, zakres danych identyfikujących urządzenie, o którym mowa w ust. 1, mając na uwadze zapewnienie możliwości ustalenia funkcjonariusza zgłaszającego urządzenie.

Art. 223. 1. Funkcjonariusz jest obowiązany wykonywać polecenia służbowe przełożonych.

2. Jeżeli polecenie służbowe w przekonaniu funkcjonariusza jest niezgodne z prawem, godzi w interes społeczny lub zawiera znamiona pomyłki, funkcjonariusz powinien przedstawić swoje zastrzeżenia przełożonemu na piśmie. W razie pisemnego potwierdzenia polecenia funkcjonariusz powinien je wykonać, zawiadamiając jednocześnie o zastrzeżeniach kierownika jednostki organizacyjnej, a gdy polecenie wydał kierownik jednostki organizacyjnej - organ nadrzędny.

3. Funkcjonariusz jest obowiązany odmówić wykonania polecenia, jeżeli jego wykonanie prowadziłoby do popełnienia przestępstwa, wykroczenia, przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego.

4. O odmowie wykonania polecenia, o którym mowa w ust. 3, funkcjonariusz jest obowiązany zawiadomić kierownika jednostki organizacyjnej bądź organ nadrzędny, z pominięciem drogi służbowej.

Art. 224. Przepisy art. 115 § 18 oraz art. 318 Kodeksu karnego stosuje się odpowiednio do funkcjonariuszy.

Art. 225. 1. Funkcjonariusz może wykonywać dodatkowe zajęcia zarobkowe jedynie za zgodą kierownika jednostki organizacyjnej. W odniesieniu do dyrektora izby administracji skarbowej lub jego zastępcy zgody udziela Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze zarządzenia, rodzaje zajęć zarobkowych, które nie wymagają zgody kierownika jednostki organizacyjnej.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2, funkcjonariusz jest zobowiązany poinformować kierownika jednostki organizacyjnej przed podjęciem tego zajęcia.

Art. 226. 1. Funkcjonariusz służby stałej podlega ocenie okresowej dokonywanej przez kierownika jednostki organizacyjnej raz na 2 lata.

2. W przypadku negatywnej oceny okresowej, dodatkową ocenę przeprowadza się po upływie 6 miesięcy od dnia doręczenia funkcjonariuszowi pierwszej oceny. W przypadku nieobecności funkcjonariusza w służbie, bieg terminu zawiesza się na czas trwania tej nieobecności.

3. Funkcjonariusz zapoznaje się z oceną okresową w terminie 14 dni od jej sporządzenia. Może on, w terminie 14 dni od zapoznania się z oceną, złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

4. Niezależnie od ocen okresowych dokonywanych przez kierownika jednostki organizacyjnej, bezpośredni przełożony może wydawać opinie służbowe dotyczące przebiegu służby funkcjonariusza. Funkcjonariusz może, w terminie 14 dni od zapoznania się z opinią, wnieść odwołanie do kierownika jednostki organizacyjnej.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) kryteria, na podstawie których są sporządzane oceny i opinie;
- 2) skalę ocen i przesłanki, które uwzględnia się w procesie oceniania i opiniowania;
- 3) wzór kwestionariusza oceny okresowej i opinii;
- 4) tryb przeprowadzenia oceny okresowej oraz tryb rozpatrywania wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczących tej oceny;
- 5) tryb wydawania opinii służbowych oraz rozpatrywania odwołań od opinii służbowych

- uwzględniając okoliczności powodujące sporządzanie opinii, przesłanki dokonywania oceny lub opiniowania oraz udział organizacji społecznych w procesie oceniania.

Art. 227. 1. O zdolności fizycznej i psychicznej kandydata na funkcjonariusza w Służbie Celno-Skarbowej oraz funkcjonariusza do pełnienia służby, orzekają komisje lekarskie podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, o których mowa w ustawie z dnia 28 listopada 2014 r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych (Dz. U. poz. 1822).

2. Funkcjonariusz może być skierowany do komisji lekarskiej, o której mowa w ust. 1:

1) z urzędu lub na jego wniosek - w celu określenia stanu zdrowia oraz ustalenia zdolności fizycznej i psychicznej do pełnienia służby, jak również związku poszczególnych chorób ze służbą;

2) z urzędu - w celu sprawdzenia prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do służby z powodu choroby lub prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego.

3. Funkcjonariusz jest obowiązany poddać się badaniom zleconym przez komisję lekarską, o której mowa w ust. 1, w tym również badaniom specjalistycznym, psychologicznym i dodatkowym.

4. W przypadku gdy przeprowadzone badania i zgromadzona dokumentacja nie pozwalają na wydanie orzeczenia, funkcjonariusz może zostać skierowany na obserwację w podmiocie leczniczym, jeżeli wyrazi na to zgodę.

5. Skierowanie do komisji lekarskiej, o której mowa w ust. 1, wydaje kierownik jednostki organizacyjnej, w której funkcjonariusz pełni służbę.

6. Koszty zleconych badań są pokrywane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw finansów publicznych.

7. W sprawach, o których mowa w ust. 2 stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych.

8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz chorób i ułomności wraz z kategoriami zdolności do pełnienia służby, na podstawie którego jest wydawane orzeczenie o stanie zdrowia, o zdolności lub niezdolności kandydata lub

funkcjonariusza do pełnienia służby, oraz szczegółowe objaśnienia odnoszące się do tych chorób i ułomności, jak również zalecane czynności wskazane przy ich ustalaniu w przypadkach, w których wymaga tego wiedza medyczna, uwzględniając potrzebę ustalenia w toku badania przez komisję lekarską, o której mowa w ust. 1, przydatności i predyspozycji do służby z uwagi na charakter i warunki pełnienia tej służby oraz konieczność zapewnienia jednolitego orzecznictwa.

9. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza skierowania funkcjonariusza do komisji lekarskiej, o której mowa w ust. 1.

Art. 228. 1. Funkcjonariusz jest obowiązany wykonywać obowiązki służbowe w umundurowaniu.

2. Umundurowanie, o którym mowa w ust. 1, funkcjonariusz otrzymuje do bezpłatnego korzystania. Składniki umundurowania są wyceniane w sposób bezwalutowy poprzez przypisanie im odpowiedniej liczby punktów przeliczeniowych. W przypadkach zwolnienia ze służby z przyczyn, o których mowa w art. 198 ust. 1 pkt 2-11 oraz art. 199 ust. 1 pkt 1, 2 i 4-9, funkcjonariusz jest obowiązany do zwrotu równowartości pieniężnej składników umundurowania, z wyłączeniem zwolnienia funkcjonariusza na podstawie art. 198 ust. 1 pkt 10 w związku z przejściem na emeryturę albo rentę.

3. W uzasadnionych przypadkach kierownik jednostki organizacyjnej może zwolnić funkcjonariusza od wykonywania obowiązków służbowych w umundurowaniu.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzory, kolory oraz rodzaje umundurowania;
- 2) wzory, kolory oraz rodzaje oznaczeń stopni służbowych i znaków identyfikacji osobistej funkcjonariuszy;
- 3) przypisanie składnikom umundurowania liczby punktów przeliczeniowych;
- 4) tryb przydziału składników umundurowania;
- 5) wykaz składników umundurowania, za które przysługuje równoważnik pieniężny, oraz wysokość tego równoważnika;
- 6) warunki przyznawania równoważnika pieniężnego w zamian za składniki umundurowania oraz za okresowe czyszczenie umundurowania;

7) sposób noszenia poszczególnych rodzajów umundurowania, oznaczeń stopni służbowych oraz znaków identyfikacji osobistej funkcjonariuszy;

8) przypadki, w których funkcjonariusz może zostać zwolniony z obowiązku wykonywania obowiązków służbowych w umundurowaniu;

9) wartość punktu przeliczeniowego

- uwzględniając we wzorach umundurowania wizerunek orła białego ustalony dla godła państwowego oraz biorąc pod uwagę zastosowanie określonego rodzaju umundurowania funkcjonariusza do realizowanych przez niego zadań.

Art. 229. 1. Funkcjonariusz, który został zwolniony ze służby przed upływem 3 lat od ukończenia nauki w formach szkolnych i pozaszkolnych oraz na kursach zawodowych w służbie przygotowawczej, której koszty zostały poniesione przez kierownika jednostki organizacyjnej jest obowiązany do zwrotu tych kosztów zmniejszonych proporcjonalnie w stosunku do okresu pozostawania w stosunku służbowym po ukończeniu nauki.

2. Przepis ust. 1 ma zastosowanie w przypadku:

1) zwolnienia ze służby funkcjonariusza z przyczyn, o których mowa w art. 198 ust. 1 pkt 2-11 oraz art. 199 ust. 1 pkt 1, 2 i 4-9;

2) orzeczenia kary dyscyplinarnej wydalenia z KAS;

3) wygaśnięcia stosunku służbowego z przyczyn, o których mowa w art. 201 pkt 2.

3. W uzasadnionych przypadkach Szef Krajowej Administracji Skarbowej może zwolnić osobę zobowiązaną do zwrotu kosztów określonych w ust. 1 z obowiązku ich zwrotu.

Art. 230. Funkcjonariusz, w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, korzysta z ochrony prawnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych w Kodeksie karnym.

Art. 231. 1. Funkcjonariuszowi przysługuje zwrot kosztów obrony, jeżeli postępowanie karne wszczęte przeciwko niemu o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych zostanie zakończone prawomocnym orzeczeniem o umorzeniu postępowania wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego lub niepopelnienia przestępstwa albo wyrokiem uniewinniającym.

2. Koszty, w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu jednego obrońcy, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o

adwokaturze (Dz. U. z 2015 r. poz. 615) zwraca się ze środków Skarbu Państwa na wniosek funkcjonariusza.

Art. 232. 1. Funkcjonariuszom i członkom ich rodzin, byłym funkcjonariuszom, w tym emerytom i rencistom i członkom ich rodzin, mogą być przyznawane świadczenia socjalne.

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, podmioty uprawnione do wypłaty świadczeń socjalnych, rodzaj i zakres tych świadczeń, sposób obliczania i ich wysokość, terminy rozliczeń oraz wypłaty, uwzględniając prawidłowość wypłacanych świadczeń oraz warunki korzystania z tych świadczeń.

Art. 233. 1. Funkcjonariusze w czasie wykonywania zadań służbowych mogą otrzymywać nieodpłatnie wyżywienie oraz napoje, zwane dalej "wyżywieniem", lub równoważnik pieniężny w zamian za wyżywienie.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, przypadki, w których funkcjonariusz otrzymuje wyżywienie lub równoważnik pieniężny w zamian za wyżywienie, normy wyżywienia i wysokość równoważnika pieniężnego, sposób ustalania wartości pieniężnej równoważnika, warunki i tryb jego wypłacania, a także organy właściwe w tych sprawach, uwzględniając zakres i specyfikę zadań służbowych wykonywanych przez funkcjonariuszy.

Art. 234. Do funkcjonariusza stosuje się przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 i 1662), zwanej dalej "Kodeksem pracy", dotyczące uprawnień pracowników związanych z rodzicielstwem, chyba że przepisy ustawy są korzystniejsze.

Art. 235. Jeżeli zachodzi konieczność zastępstwa funkcjonariusza w czasie jego nieobecności w służbie w związku z przebywaniem na urlopie macierzyńskim, urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopie ojcowskim, urlopie rodzicielskim lub urlopie wychowawczym, można w tym celu zatrudnić pracownika na podstawie umowy o pracę na czas określony, obejmujący czas tej nieobecności.

Art. 236. 1. Funkcjonariuszowi przysługuje prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego na zasadach określonych w Kodeksie pracy, z wyłączeniem art. 167².

2. Kierownik jednostki organizacyjnej jest obowiązany udzielić na żądanie funkcjonariusza i w terminie przez niego wskazanym nie więcej niż 4 dni urlopu w każdym

roku kalendarzowym. Funkcjonariusz zgłasza żądanie udzielenia urlopu najpóźniej w dniu rozpoczęcia urlopu.

3. Odmowa udzielenia urlopu, o którym mowa w ust. 2, może nastąpić w sytuacji, gdy nieobecność funkcjonariusza w służbie wpłynie na ciągłość wykonywania zadań w jednostce organizacyjnej KAS.

4. Funkcjonariuszowi, który osiągnął określony staż służby w Służbie Celno-Skarbowej przysługuje dodatkowy urlop wypoczynkowy w każdym roku kalendarzowym w wymiarze:

- 1) 5 dni, jeżeli pełni służbę co najmniej 15 lat;
- 2) 10 dni, jeżeli pełni służbę co najmniej 20 lat.

5. Łączny wymiar dodatkowego urlopu wypoczynkowego, o którym mowa w ust. 4, nie może przekroczyć 10 dni rocznie.

6. Funkcjonariuszowi przenoszonemu z urzędu do innej miejscowości, jeżeli z przeniesieniem wiąże się zmiana jego miejsca zamieszkania udziela się płatnego urlopu okolicznościowego.

7. Urlopu okolicznościowego, o którym mowa w ust. 6, udziela się w wymiarze 4 dni. Urlop okolicznościowy może być na wniosek funkcjonariusza wykorzystany w częściach.

Art. 237. Funkcjonariuszowi, po upływie 5 lat służby, przysługuje płatny urlop zdrowotny z zachowaniem prawa do uposażenia. Urlopu zdrowotnego udziela kierownik jednostki organizacyjnej na podstawie skierowania na leczenie uzdrowiskowe albo rehabilitację uzdrowiskową na okres ustalony w tym skierowaniu, nieprzekraczający jednak 30 kolejnych dni w każdym roku kalendarzowym.

Art. 238. 1. Kierownik jednostki organizacyjnej może, z ważnych przyczyn, udzielić funkcjonariuszowi urlopu bezpłatnego.

2. Okresu urlopu bezpłatnego nie zalicza się do okresu służby, od którego zależą uprawnienia funkcjonariusza.

3. Funkcjonariuszowi, który rozpoczyna urlop bezpłatny w ciągu miesiąca kalendarzowego, przysługuje uposażenie w wysokości 1/30 uposażenia miesięcznego za każdy dzień poprzedzający dzień rozpoczęcia urlopu bezpłatnego. Jeżeli funkcjonariusz pobrał już uposażenie za czas urlopu bezpłatnego, potrąca mu się odpowiednią część uposażenia przy najbliższej wypłacie uposażenia.

Art. 239. 1. Funkcjonariuszowi za szczególne osiągnięcia w KAS, w szczególności za wzorowe wykonywanie obowiązków, przejawianie inicjatywy, doskonalenie kwalifikacji zawodowych mogą być udzielane wyróżnienia:

- 1) dyplom;
- 2) krótkoterminowy urlop wypoczynkowy w wymiarze do 10 dni;
- 3) nagroda pieniężna lub rzeczowa;
- 4) mianowanie na wyższy stopień służbowy;
- 5) przyznanie odznaki honorowej;
- 6) przedstawienie do odznaczenia państwowego.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb udzielania wyróżnień funkcjonariuszom, uwzględniając właściwość przełożonych w tych sprawach, sposób udzielania wyróżnień oraz terminy ich przyznawania.

Art. 240. 1. Nagroda pieniężna, o której mowa w art. 239 ust. 1 pkt 3, jest przyznawana z funduszu nagród za szczególne osiągnięcia w KAS.

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, tworzy fundusz nagród za szczególne osiągnięcia w KAS, określając w szczególności źródło środków na ten fundusz oraz jego wysokość, tryb przyznawania nagród, mając na względzie charakter wykonywanych zadań przez funkcjonariuszy, a także okoliczności przyznawania nagrody.

Art. 241. 1. Kierownik jednostki organizacyjnej jest obowiązany zapewnić funkcjonariuszowi bezpieczne i higieniczne warunki służby oraz prowadzić systematyczne szkolenie pracowników w zakresie bezpieczeństwa i higieny służby.

2. Funkcjonariusz jest obowiązany do przestrzegania przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny służby oraz przepisów przeciwpożarowych.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki bezpieczeństwa i higieny służby, mając na uwadze zadania wykonywane przez funkcjonariuszy oraz warunki i miejsce pełnienia służby.

4. W sprawach związanych z bezpieczeństwem i higieną służby, w zakresie nieuregulowanym ustawą i rozporządzeniem, o którym mowa w ust. 3, stosuje się odpowiednio przepisy działu dziesiątego Kodeksu pracy, z wyłączeniem art. 210, art. 229 § 1

i 8, art. 230, art. 231, art. 232, art. 234 – 237², art. 237⁷ § 1 pkt 1 i § 2–4, art. 237⁸, art. 237⁹ § 3, art. 237¹¹ § 4, art. 237^{11a}, art. 237¹², art. 237¹³ i art. 237^{13a}.

Art. 242. Funkcjonariusze mogą się zrzeszać w związkach zawodowych na zasadach określonych w ustawie z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 167).

Rozdział 6

Uposażenie i inne świadczenia pieniężne funkcjonariuszy

Art. 243. 1. Prawo do uposażenia powstaje z dniem mianowania funkcjonariusza do służby.

2. Z tytułu pełnienia służby funkcjonariusz otrzymuje uposażenie i inne świadczenia pieniężne określone w ustawie.

3. Przeciętne uposażenie funkcjonariusza stanowi wielokrotność kwoty bazowej, której wysokość ustaloną według odrębnych zasad określa ustawa budżetowa.

4. Wielokrotność kwoty bazowej, o której mowa w ust. 3, określa Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, kierując się szczególnymi zadaniami, jakie wykonuje Służba Celno-Skarbowa.

5. Przez przeciętne uposażenie, o którym mowa w ust. 3, rozumie się uposażenie wraz z 1/12 równowartości nagrody rocznej.

Art. 244. Uposażenie funkcjonariusza, zwane dalej "uposażeniem", składa się z uposażenia zasadniczego i dodatków do uposażenia.

Art. 245. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia:

1) grupy uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy;

2) zaszeregowanie stanowisk służbowych do poszczególnych grup uposażenia zasadniczego oraz odpowiadające im wysokości tego uposażenia ustalone z zastosowaniem mnożników kwoty bazowej

- uwzględniając zróżnicowanie uposażenia zasadniczego w poszczególnych grupach tego uposażenia, a także charakter i rodzaje stanowisk służbowych w poszczególnych jednostkach organizacyjnych.

Art. 246. 1. Funkcjonariusze otrzymują następujące dodatki do uposażenia zasadniczego:

- 1) dodatek za wieloletnią służbę;
- 2) dodatek za stopień służbowy w wysokości uzależnionej od posiadanego stopnia;
- 3) dodatki uzasadnione szczególnymi właściwościami, kwalifikacjami i umiejętnościami;
- 4) dodatki uzasadnione szczególnymi zadaniami, warunkami lub miejscem pełnienia służby;
- 5) dodatek specjalny, przepisy art. 166 stosuje się odpowiednio

2. Dodatki do uposażenia ustalane w wysokości miesięcznej są dodatkami o charakterze stałym.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, warunki otrzymywania dodatków do uposażenia, o których mowa w ust. 1 pkt 2-4, wysokość dodatków, uwzględniając okoliczności uzasadniające przyznanie dodatków, okresowe podwyższenie lub obniżenie tych dodatków, jak również rodzaje i wysokość dodatków przysługujących funkcjonariuszowi ze względu na szczególne właściwości, kwalifikacje, umiejętności, zadania, warunki albo miejsce pełnienia służby.

Art. 247. Uposażenie jest płatne miesięcznie.

Art. 248. 1. Funkcjonariusz odwołany ze stanowiska służbowego lub przeniesiony na stanowisko służbowe zaszeregowane do niższej grupy uposażenia zasadniczego zachowuje prawo do uposażenia zasadniczego pobieranego na poprzednio zajmowanym stanowisku przez okres 6 miesięcy.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do funkcjonariuszy przeniesionych na niższe stanowisko służbowe na podstawie art. 278 ust. 1 pkt 7 oraz funkcjonariuszy przeniesionych na własną prośbę.

Art. 249. 1. Funkcjonariuszowi zawiesza się uposażenie w przypadku:

- 1) samowolnego opuszczenia miejsca pełnienia służby;
- 2) niepodjęcia służby;

3) zawinionej niemożności pełnienia służby.

2. W przypadku gdy okoliczności, o których mowa w ust. 1, zostaną uznane za usprawiedliwione, funkcjonariuszowi wypłaca się zawieszone uposażenie. W przypadku nieobecności nieusprawiedliwionej funkcjonariusz traci za każdy dzień nieobecności 1/30 część uposażenia miesięcznego. Jeżeli funkcjonariusz pobrał już za czas nieusprawiedliwionej nieobecności uposażenie, potrąca mu się odpowiednią część uposażenia przy najbliższej wypłacie.

Art. 250. 1. W przypadku urlopów, o których mowa w art. 236 ust. 1, 4 i 6, art. 247 i art. 239 ust. 1 pkt 2, funkcjonariusz otrzymuje uposażenie i inne świadczenia pieniężne należne na zajmowanym stanowisku służbowym.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadku:

1) niezdolności do służby z przyczyn uprawniających do świadczeń określonych w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przez okres określony w tych przepisach, z wyjątkiem przyczyn uprawniających do zasiłków chorobowego i opiekuńczego;

2) zwolnienia funkcjonariusza od pełnienia służby, w przypadkach określonych w przepisach prawa pracy dotyczących udzielania pracownikom zwolnień od pracy, za które pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia.

Art. 251. 1. Miesięczne uposażenie funkcjonariusza za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu macierzyńskiego, okres urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego oraz okres urlopu ojcowskiego wynosi 100% miesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 250 ust. 1.

2. Miesięczne uposażenie funkcjonariusza za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu rodzicielskiego wynosi:

1) 100% miesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 250 ust. 1, za okres do:

a) 6 tygodni urlopu rodzicielskiego, w przypadku, o którym mowa w art. 182^{1a} § 1 pkt 1 i art. 183 § 4 pkt 1 Kodeksu pracy,

b) 8 tygodni urlopu rodzicielskiego, w przypadkach, o których mowa w art. 182^{1a} § 1 pkt 2 i art. 183 § 4 pkt 2 Kodeksu pracy,

c) 3 tygodni urlopu rodzicielskiego, w przypadku, o którym mowa w art. 183 § 4 pkt 3 Kodeksu pracy;

2) 60% miesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 250 ust. 1, za okres urlopu rodzicielskiego przypadający po okresach, o których mowa w pkt 1.

3. Miesięczne uposażenie funkcjonariusza-kobiety, która we wniosku, złożonym nie później niż 21 dni po porodzie, wystąpi o udzielenie jej, bezpośrednio po urlopie macierzyńskim, urlopu rodzicielskiego w pełnym wymiarze, wynosi 80% miesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 250 ust. 1, za cały okres odpowiadający okresowi tych urlopów.

4. W przypadku gdy wysokość uposażenia funkcjonariusza pomniejszonego o zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, obliczonego zgodnie z ust. 1-3, jest niższa niż kwota świadczenia rodzicielskiego, określonego w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 114, z późn. zm.), kwotę uposażenia funkcjonariusza pomniejszonego o zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne podwyższa się do wysokości świadczenia rodzicielskiego.

5. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do funkcjonariusza, który we wniosku, złożonym nie później niż 21 dni po przyjęciu dziecka na wychowanie i wystąpieniu do sądu opiekuńczego z wnioskiem o wszczęcie postępowania w sprawie przysposobienia dziecka lub po przyjęciu dziecka na wychowanie jako rodzina zastępcza, z wyjątkiem rodziny zastępczej zawodowej, wystąpi o udzielenie mu, bezpośrednio po urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu rodzicielskiego w pełnym wymiarze.

6. Funkcjonariuszowi, który z uwagi na wniosek złożony w trybie ust. 3 albo 5 otrzymał 80% uposażenia, o którym mowa w ust. 3, w przypadku rezygnacji z urlopu rodzicielskiego w pełnym wymiarze albo rezygnacji z urlopu rodzicielskiego w wymiarze, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, przysługuje jednorazowe wyrównanie otrzymywanego uposażenia, o którym mowa w ust. 3, do wysokości 100%, pod warunkiem niepobrania uposażenia za okres odpowiadający okresom tych urlopów.

Art. 252. 1. W okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim funkcjonariusz otrzymuje uposażenie chorobowe.

2. Podstawę obliczenia uposażenia chorobowego stanowi uposażenie zasadnicze wraz z dodatkiem za wieloletnią służbę, dodatkiem za stopień służbowy, dodatkiem funkcyjnym na stanowisku kierowniczym oraz dodatkiem za opiekę nad psem służbowym, przysługujące funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, z uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian, mających wpływ na prawo do uposażenia lub jego wysokość.

3. Przy obliczaniu uposażenia chorobowego za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim przyjmuje się, że uposażenie chorobowe za jeden dzień przebywania na zwolnieniu lekarskim stanowi 1/30 uposażenia chorobowego, którego wysokość określa art. 254.

Art. 253. 1. Zwolnienie lekarskie obejmuje okres, przez który funkcjonariusz jest zwolniony od pełnienia służby z powodu:

1) choroby i innych przyczyn niezdolności do służby traktowanych na równi z niezdolnością do służby z powodu choroby, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159), innych niż określone w pkt 6 i 7;

2) konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem własnym lub małżonka, dzieckiem przysposobionym, dzieckiem obcym przyjętym na wychowanie i utrzymanie, do ukończenia przez nie 8. roku życia w przypadku:

a) zaistnienia przyczyn, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa,

b) porodu lub choroby małżonka stale opiekującego się dzieckiem, jeżeli poród lub choroba uniemożliwia temu małżonkowi sprawowanie opieki nad dzieckiem,

c) pobytu małżonka stale opiekującego się dzieckiem w podmiocie leczniczym wykonującym działalność polegającą na udzielaniu stacjonarnych i całodobowych świadczeń zdrowotnych;

3) konieczności osobistego sprawowania opieki nad chorym dzieckiem własnym lub małżonka, dzieckiem przysposobionym, dzieckiem obcym przyjętym na wychowanie i utrzymanie, do ukończenia przez nie 14. roku życia;

4) konieczności osobistego sprawowania opieki nad chorym członkiem rodziny; za członków rodziny uważa się małżonka, rodziców, dziadków, teściów, wnuki, rodzeństwo oraz dzieci w wieku powyżej 14 lat, jeżeli pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym z funkcjonariuszem w okresie sprawowania opieki;

5) poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów;

6) wypadku w drodze do miejsca pełnienia służby lub w drodze powrotnej ze służby;

7) choroby przypadającej w czasie ciąży

8) przebywania na obserwacji w podmiocie leczniczym w wyniku skierowania przez komisję lekarską;

9) zwolnienia od zajęć służbowych z powodu wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby;

10) zwolnienia od zajęć służbowych z powodu choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby.

2. Zwolnienie od pełnienia służby w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, przysługuje przez okres nie dłuższy niż 60 dni w roku kalendarzowym, a w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4 - przez okres nie dłuższy niż 14 dni w roku kalendarzowym, przy czym okresy te łącznie nie mogą przekroczyć 60 dni w roku kalendarzowym.

3. Przepis ust. 2 stosuje się bez względu na liczbę dzieci i innych członków rodziny wymagających opieki.

Art. 254. 1. Funkcjonariusz otrzymuje uposażenie chorobowe w wysokości 80% podstawy, o której mowa w art. 252 ust. 2, w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim z powodów, o których mowa w art. 253 ust. 1 pkt 1-4.

2. Funkcjonariusz otrzymuje uposażenie chorobowe w wysokości 100% podstawy, o której mowa w art. 252 ust. 2, w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim z powodów, o których mowa w art. 253 ust. 1 pkt 5-10.

3. Prawo do uposażenia chorobowego w wysokości 100% podstawy, o której mowa w art. 252 ust. 2, przysługuje również, gdy zwolnienie od pełnienia służby zostało spowodowane przez inną osobę w wyniku popełnienia przez nią umyślnego czynu

zabronionego w związku z pełnioną służbą przez funkcjonariusza, stwierdzonego orzeczeniem wydanym przez uprawniony organ.

Art. 255. 1. Okres przebywania na zwolnieniu lekarskim stwierdza się na podstawie zaświadczenia lekarskiego wystawionego zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, z tym że:

1) przyczynę niezdolności do służby wskutek poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz niezdolności do służby wskutek poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów dokumentuje zaświadczenie wystawione przez lekarza na zwykłym druku, zgodnie z art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa;

2) dokumentem stanowiącym podstawę usprawiedliwienia nieobecności w służbie z powodu okoliczności określonych:

a) w art. 253 ust. 1 pkt 2 lit. a - jest pisemne oświadczenie funkcjonariusza,

b) w art. 253 ust. 1 pkt 2 lit. b i c - jest zaświadczenie lekarskie wystawione przez lekarza na zwykłym druku;

3) dokumentem stanowiącym podstawę usprawiedliwienia nieobecności w służbie w przypadku, o którym mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, jest decyzja wydana przez właściwy organ albo uprawniony podmiot na podstawie przepisów o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

2. Funkcjonariusz jest obowiązany dostarczyć kierownikowi jednostki organizacyjnej zaświadczenie lekarskie lub decyzję, o których mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia ich otrzymania.

3. Funkcjonariusz jest obowiązany dostarczyć kierownikowi jednostki organizacyjnej oświadczenie o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w art. 253 ust. 1 pkt 2 lit. a, w terminie 7 dni od dnia ich zaistnienia.

4. Niedopełnienie obowiązków, o których mowa w ust. 2 i 3, skutkuje uznaniem nieobecności w służbie za nieusprawiedliwioną, chyba że niedostarczenie zaświadczenia, decyzji lub oświadczenia w terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od funkcjonariusza.

Art. 256. 1. Prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do służby z powodu choroby, prawidłowość wykorzystania zwolnienia lekarskiego, spełnienie wymogów formalnych zaświadczeń lekarskich oraz oświadczenie funkcjonariusza, o którym mowa w art. 255 ust. 1 pkt 2 lit. a, mogą podlegać kontroli.

2. Kontrolę przeprowadzają:

1) komisje lekarskie podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych - w zakresie prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do służby z powodu choroby oraz prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego;

2) kierownik jednostki organizacyjnej - w zakresie prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego i spełnienia wymogów formalnych zaświadczeń lekarskich oraz w zakresie oświadczenia funkcjonariusza, o którym mowa w art. 255 ust. 1 pkt 2 lit. a.

3. Jeżeli w wyniku kontroli komisja lekarska ustali datę ustania niezdolności do służby wcześniejszą niż data orzeczona w zaświadczeniu lekarskim, funkcjonariusz traci prawo do uposażenia chorobowego za okres od tej daty do końca zwolnienia.

4. Funkcjonariusz traci prawo do uposażenia chorobowego za cały okres zwolnienia, jeżeli w wyniku kontroli zostanie ustalone:

1) że oświadczenie funkcjonariusza, o którym mowa w art. 255 ust. 1 pkt 2 lit. a, zostało złożone niezgodnie z prawdą;

2) nieprawidłowe wykorzystanie zwolnienia lekarskiego;

3) że zaświadczenie lekarskie zostało sfalszowane.

5. Kontrola prawidłowości wykorzystania zwolnień lekarskich polega na ustaleniu, czy funkcjonariusz w okresie orzeczonej niezdolności do służby, w tym sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem lub innym członkiem rodziny, nie wykorzystuje zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z jego celem, a w szczególności czy nie wykonuje pracy zarobkowej.

6. Kontrola oświadczenia funkcjonariusza, o którym mowa w art. 255 ust. 1 pkt 2 lit. a, polega na ustaleniu, czy zaistniały przyczyny, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1 lit. a

ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

7. Kontrolę prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego oraz oświadczenia funkcjonariusza, o którym mowa w art. 255 ust. 1 pkt 2 lit. a, przeprowadza osoba upoważniona przez kierownika jednostki organizacyjnej.

8. W razie stwierdzenia w trakcie kontroli, że funkcjonariusz wykonuje pracę zarobkową albo wykorzystuje zwolnienie lekarskie w inny sposób niezgodny z jego celem, osoba kontrolująca, o której mowa w ust. 7, sporządza protokół, w którym podaje, na czym polegało nieprawidłowe wykorzystanie zwolnienia lekarskiego.

9. W razie stwierdzenia w trakcie kontroli, że oświadczenie funkcjonariusza, o którym mowa w art. 255 ust. 1 pkt 2 lit. a, nie jest zgodne z prawdą, osoba kontrolująca, o której mowa w ust. 7, sporządza protokół.

10. Protokół przedstawia się funkcjonariuszowi. Funkcjonariusz może wnieść do niego uwagi. Wniesienie uwag funkcjonariusz potwierdza własnoręcznym podpisem.

11. Na podstawie ustaleń zawartych w protokole oraz uwag, o których mowa w ust. 10, kierownik jednostki organizacyjnej stwierdza utratę prawa do uposażenia chorobowego za okres, o którym mowa w ust. 4 pkt 1 lub 2. Przepis stosuje się odpowiednio w przypadku zawiadomienia kierownika jednostki organizacyjnej przez komisję lekarską podległą ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych w wyniku przeprowadzenia przez tę komisję kontroli o nieprawidłowościach w wykorzystaniu zwolnienia lekarskiego.

12. W przypadku stwierdzenia utraty prawa do uposażenia, o którym mowa w ust. 11, funkcjonariusz może złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy do kierownika jednostki organizacyjnej w terminie 14 dni od dnia zapoznania się z tym stwierdzeniem.

13. Kontrola wymogów formalnych zaświadczeń lekarskich polega na sprawdzeniu, czy zaświadczenie:

- 1) nie zostało sfalszowane;
- 2) zostało wydane zgodnie z przepisami w sprawie zasad i trybu wystawiania zaświadczeń lekarskich.

14. Jeżeli w wyniku kontroli, o której mowa w ust. 13:

1) pkt 1, zachodzi podejrzenie, że zaświadczenie lekarskie zostało sfalszowane - kierownik jednostki organizacyjnej występuje do lekarza, który wystawił zaświadczenie lekarskie, o wyjaśnienie sprawy;

2) pkt 2, zachodzi podejrzenie, że zaświadczenie lekarskie wydane zostało niezgodnie z przepisami w sprawie zasad i trybu wystawiania zaświadczeń lekarskich - kierownik jednostki organizacyjnej występuje o wyjaśnienie sprawy do terenowej jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 257. 1. W przypadku gdy funkcjonariusz pobrał już uposażenie za okres, w którym przebywał na zwolnieniu lekarskim, potrąca mu się odpowiednią część uposażenia przy najbliższej wypłacie uposażenia.

2. Funkcjonariuszowi, który przebywał na zwolnieniu lekarskim w ostatnim miesiącu pełnienia służby, potrąca się odpowiednią część uposażenia z należności przysługujących mu z tytułu zwolnienia ze służby albo funkcjonariusz ten zwraca odpowiednią część uposażenia w dniu ustania stosunku służbowego.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 256 ust. 3 i 4, przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 258. 1. Środki finansowe uzyskane z tytułu zmniejszenia uposażeń funkcjonariuszy w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim przeznacza się w całości na nagrody uznaniowe za wykonywanie zadań służbowych w zastępstwie funkcjonariuszy przebywających na zwolnieniach lekarskich.

2. Środki finansowe, o których mowa w ust. 1 zwiększają fundusz nagród za szczególne osiągnięcia w Służbie Celno-Skarbowej, utworzony na podstawie art. 240 ust. 2.

Art. 259. W zakresie nieuregulowanym przepisami ustawy do usprawiedliwiania nieobecności w służbie oraz udzielania funkcjonariuszom zwolnień od pełnienia służby stosuje się odpowiednio przepisy prawa pracy dotyczące sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy.

Art. 260. 1. Dodatek za wieloletnią służbę przysługuje po 2 latach służby, w wysokości wynoszącej 2% uposażenia zasadniczego.

2. Dodatek, o którym mowa w ust. 1, wzrasta o 1% za każdy dalszy rok służby, aż do osiągnięcia 20% uposażenia zasadniczego po 20 latach służby, oraz o 0,5% za każdy następny rok służby - łącznie do wysokości 25% po 30 latach służby.

3. Do okresów służby uprawniających do dodatku, o którym mowa w ust. 1, wlicza się poprzednie zakończone okresy służby lub zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

4. Do okresów pracy, o których mowa w ust. 1 i 2, nie wlicza się okresów zatrudnienia w partii komunistycznej (Polskiej Partii Robotniczej i Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej), a także w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2013 r. poz. 1388).

5. Dodatek za wieloletnią służbę jest wypłacany, począwszy od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym funkcjonariusz nabył prawo do tego dodatku lub wyższej stawki dodatku, jeżeli nabycie prawa nastąpiło w ciągu miesiąca.

Art. 261. 1. Funkcjonariuszom przysługują nagrody jubileuszowe w wysokości:

- 1) po 20 latach służby - 75%;
 - 2) po 25 latach służby - 100%;
 - 3) po 30 latach służby - 150%;
 - 4) po 35 latach służby - 200%;
 - 5) po 40 latach służby - 300%;
 - 6) po 45 latach służby - 400%
- miesięcznego uposażenia.

2. Do okresów służby uprawniających do nagrody jubileuszowej wlicza się poprzednie zakończone okresy służby lub zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

3. Do okresów pracy, o których mowa w ust. 2, nie wlicza się okresów zatrudnienia w partii komunistycznej (Polskiej Partii Robotniczej i Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej), a także w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

4. Funkcjonariuszowi zwalnianemu ze służby w związku z przejściem na emeryturę albo rentę z tytułu niezdolności do służby przysługuje prawo do nagrody jubileuszowej przed upływem okresu służby wymaganego do nabycia tego prawa, jeżeli w dniu zwolnienia ze służby do wymaganego okresu służby brakuje nie więcej niż 12 miesięcy.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, sposób obliczania i wypłacania nagrody jubileuszowej, biorąc pod uwagę udokumentowanie okresów pełnienia służby lub zatrudnienia uprawniające do nagrody jubileuszowej w określonej wysokości.

Art. 262. 1. Funkcjonariuszowi za służbę pełnioną w danym roku kalendarzowym przysługuje nagroda roczna w wysokości 1/12 uposażenia otrzymanego w roku kalendarzowym, za który nagroda przysługuje.

2. Nagroda roczna przysługuje, jeżeli funkcjonariusz w danym roku kalendarzowym pełnił służbę przez okres co najmniej 6 miesięcy kalendarzowych. Okresy służby krótsze od miesiąca kalendarzowego sumuje się, przyjmując, że każde 30 dni służby stanowi pełny miesiąc kalendarzowy.

3. Pełnienie służby przez co najmniej 6 miesięcy warunkujących nabycie prawa do nagrody rocznej nie jest wymagane, w przypadku gdy funkcjonariusz w danym roku kalendarzowym korzystał:

1) z urlopu wychowawczego, urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu rodzicielskiego;

2) ze zwolnienia od wykonywania zajęć służbowych z przyczyn, o których mowa w art. 185 § 2 lub art. 188 Kodeksu pracy;

3) ze zwolnienia od wykonywania zajęć służbowych w razie urodzenia się dziecka, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 298² Kodeksu pracy;

4) ze zwolnienia od wykonywania zajęć służbowych z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem, o którym mowa w art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

4. Do okresu służby, o którym mowa w ust. 2, nie wlicza się okresów:

- 1) korzystania przez funkcjonariusza z urlopu bezpłatnego;
- 2) zawieszenia funkcjonariusza w pełnieniu obowiązków służbowych w przypadkach, o których mowa w art. 197, chyba że:

a) w postępowaniu dyscyplinarnym funkcjonariusz został uniewinniony albo gdy postępowanie takie zostało umorzone wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego lub niepopelnienia czynu,

b) w postępowaniu karnym lub karnym skarbowym funkcjonariusz został uniewinniony albo gdy takie postępowanie zostało umorzone ze względu na okoliczności wymienione w art. 17 § 1 pkt 1, 2 i 6 Kodeksu postępowania karnego.

5. Do uposażenia, o którym mowa w ust. 1, nie wlicza się uposażenia otrzymanego w okresie zawieszenia funkcjonariusza w pełnieniu obowiązków służbowych w przypadkach, o których mowa w art. 197, chyba że:

1) w postępowaniu dyscyplinarnym funkcjonariusz został uniewinniony albo takie postępowanie zostało umorzone wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego lub niepopelnienia czynu;

2) w postępowaniu karnym lub karnym skarbowym funkcjonariusz został uniewinniony albo takie postępowanie zostało umorzone ze względu na okoliczności wymienione w art. 17 § 1 pkt 1, 2 i 6 Kodeksu postępowania karnego.

6. Nagrody rocznej nie przyznaje się w przypadku:

1) popełnienia przez funkcjonariusza, ściganego z oskarżenia publicznego przestępstwa umyślnego lub umyślnego przestępstwa skarbowego, stwierdzonego prawomocnym wyrokiem sądu;

2) wymierzenia funkcjonariuszowi prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym kary, o której mowa w art. 278 ust. 1 pkt 4-10;

3) zwolnienia funkcjonariusza ze służby w przypadkach, o których mowa w art. 198 ust. 1 pkt 4 albo w art. 199 ust. 1 pkt 2.

7. Nagroda roczna może ulec obniżeniu od 20% do 50% w stosunku do wysokości określonej w ust. 1 w przypadku:

1) popełnienia przez funkcjonariusza przestępstwa, innego niż określone w ust. 5 pkt 1, stwierdzonego prawomocnym wyrokiem sądu;

2) wymierzenia funkcjonariuszowi prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym kary, o której mowa w art. 278 ust. 1 pkt 1-3;

3) niewywiązywania się z obowiązków służbowych w okresie odbywania służby stałej, stwierdzonego w dwóch następujących po sobie ocenach okresowych lub opiniach służbowych, między którymi upłynęło co najmniej 6 miesięcy.

8. Przyznanie nagrody rocznej zawiesza się, jeżeli przeciwko funkcjonariuszowi toczy się postępowanie karne, karne skarbowe lub dyscyplinarne o czyn popełniony w roku kalendarzowym, za który nagroda jest przyznawana - do czasu zakończenia tego postępowania.

9. W przypadkach, o których mowa w ust. 6 i 7, nagrody rocznej nie przyznaje się lub ulega ona obniżeniu za rok kalendarzowy, w którym funkcjonariusz:

1) popełnił przestępstwo stwierdzone prawomocnym wyrokiem sądu;

2) naruszył obowiązki służbowe, za co został ukarany prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym;

3) otrzymał drugą kolejną negatywną opinię lub ocenę z powodu niewywiązywania się z obowiązków służbowych w okresie odbywania służby, a jeżeli nagroda za ten rok została już wypłacona – za rok, w którym:

a) postępowanie karne, karne skarbowe lub dyscyplinarne w tej sprawie zostało zakończone prawomocnym orzeczeniem,

b) funkcjonariusz został zwolniony ze służby.

10. O nieprzyznaniu lub obniżeniu nagrody rocznej decyduje kierownik jednostki organizacyjnej.

11. W przypadku pełnienia przez funkcjonariusza w roku kalendarzowym służby w różnych jednostkach organizacyjnych KAS nagrodę roczną za cały okres służby w danym roku kalendarzowym wypłaca jednostka, w której funkcjonariusz pełni służbę w dniu wypłaty nagrody.

12. Nagrodę roczną wypłaca się do dnia 31 marca roku następującego po roku, za który przysługuje nagroda.

Art. 263. 1. Funkcjonariuszowi odbywającemu podróże służbowe na obszarze kraju przysługują należności z tytułu podróży służbowych.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres pojęcia podróży służbowej;
- 2) warunki ustalania należności, o których mowa w ust. 1, ich wysokość, a także sposób rozliczania się funkcjonariusza

- uwzględniając potrzebę uzależnienia wysokości należności od czasu trwania podróży służbowej, zwrot rzeczywiście poniesionych wydatków oraz określenie terminów wypłaty należności w sposób ułatwiający dokonywanie rozliczeń.

Art. 264. 1. Funkcjonariuszowi przysługuje równoważnik z tytułu dojazdu do miejsca pełnienia służby, jeżeli on sam lub jego małżonek nie zamieszkują lub nie posiadają lokalu mieszkalnego w miejscu pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej.

2. Równoważnik nie przysługuje:

- 1) funkcjonariuszom pełniącym służbę w komórkach organizacyjnych urzędu;
- 2) funkcjonariuszom, którzy otrzymują równoważnik pieniężny, o którym mowa w art. 187 ust. 1;
- 3) jeżeli dojazd do miejsca pełnienia służby jest możliwy środkami komunikacji publicznej i nie jest znacznie utrudniony.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki, wysokość oraz tryb i terminy wypłaty równoważnika, uwzględniając w szczególności potrzebę jego odniesienia do cen biletów za przejazd koleją lub autobusami,

wzory wymaganych dokumentów oraz potrzebę właściwego dokumentowania poniesionych kosztów.

Art. 265. 1. Funkcjonariuszowi może być przyznane prawo do ryczałtu związanego z używaniem pojazdów niepozostających w dyspozycji jednostek organizacyjnych KAS do celów służbowych na zasadach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414, z późn. zm.).

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje zadań, do których wykonywania dopuszcza się użycie pojazdów do celów służbowych oraz szczegółowe warunki używania tych pojazdów, uwzględniając potrzebę sprawnej realizacji zadań Służby Celno-Skarbowej.

Art. 266. 1. W zakresie odbywania przez funkcjonariusza zagranicznych podróży służbowych stosuje się odpowiednio przepisy w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju wydane na podstawie art. 77⁵ § 2 Kodeksu pracy, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. W przypadku zagranicznych podróży służbowych realizowanych w ramach programów lub projektów Unii Europejskiej stosuje się odpowiednio rozwiązania przewidziane w tych programach lub projektach.

Art. 267. 1. Funkcjonariuszowi, który wykonuje stałe zadania służbowe poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przysługuje ryczałt na pokrycie kosztów wyżywienia i innych drobnych wydatków.

2. Wykonywanie stałych zadań służbowych poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w dobowym wymiarze czasu służby nieprzekraczającym 24 godzin, nie stanowi podróży służbowej w rozumieniu przepisów, o których mowa w art. 266.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, walutę i wysokość ryczałtu, uwzględniając kraj oraz liczbę godzin wykonywania zadań przez funkcjonariusza.

Art. 268. 1. Funkcjonariusz zawieszony w pełnieniu obowiązków służbowych i zwolniony od pełnienia innych obowiązków służbowych otrzymuje od dnia zawieszenia 50% uposażenia przysługującego w dniu zawieszenia.

2. Po zakończeniu postępowania karnego, postępowania karnego skarbowego lub dyscyplinarnego, będącego przyczyną zawieszenia w czynnościach służbowych, funkcjonariusz otrzymuje wstrzymaną część uposażenia oraz obligatoryjne podwyżki wprowadzane w okresie zawieszenia, jeżeli w postępowaniu karnym lub karnym skarbowym funkcjonariusz został uniewinniony albo gdy takie postępowanie zostało umorzone ze względu na okoliczności wymienione w art. 17 § 1 pkt 1, 2 i 6 Kodeksu postępowania karnego, a w postępowaniu dyscyplinarnym nie został ukarany karą dyscyplinarną wydalenia ze służby.

3. W przypadku wykonywania innych obowiązków służbowych w okresie zawieszenia funkcjonariuszowi przysługuje uposażenie nie niższe od dotychczas otrzymywanego.

Art. 269. Z uposażenia funkcjonariusza mogą być dokonywane potrącenia na podstawie sądowych i administracyjnych tytułów wykonawczych oraz na podstawie przepisów szczególnych - na zasadach określonych w przepisach o egzekucji sądowej lub postępowaniu egzekucyjnym w administracji albo w innych przepisach szczególnych.

Art. 270. 1. Funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby w związku z przejściem na emeryturę lub orzeczeniem trwałej niezdolności do służby przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości trzymiesięcznego uposażenia. Odprawa ulega zwiększeniu o 20% miesięcznego uposażenia za każdy pełny rok pełnienia służby ponad 5 lat nieprzerwanej służby, nie więcej niż do wysokości sześciomiesięcznego uposażenia.

2. Do okresu służby, o którym mowa w ust. 1, wlicza się poprzednie zakończone okresy służby lub zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

3. Odprawę, o której mowa w ust. 1, oblicza się jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy, na zasadach określonych w przepisach wydanych na podstawie Kodeksu pracy.

4. Funkcjonariuszowi służby stałej, zwolnionemu ze służby w związku ze zniesieniem lub reorganizacją jednostki organizacyjnej KAS, przysługuje odprawa na zasadach i w wysokości określonych w ust. 1-3.

Art. 271. 1. Jeżeli funkcjonariusz zwolniony ze służby nie spełnia warunków do nabycia prawa do emerytury policyjnej lub policyjnej renty inwalidzkiej, od uposażenia wypłaconego funkcjonariuszowi po dniu wejścia w życie ustawy z dnia o zmianie ustawy o

zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw, do dnia zwolnienia ze służby, od którego nie odprowadzono składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przekazuje się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składki za ten okres przewidziane w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121).

2. Przez uposażenie stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, o którym mowa w ust. 1, rozumie się uposażenie zasadnicze, uposażenie chorobowe, uposażenie za przedłużony czas służby, dodatki do uposażenia, nagrody roczne i uznaniowe, odpowiednio przeliczone zgodnie z art. 110 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

3. Składki przekazuje się również w przypadku, gdy funkcjonariusz spełnia jedynie warunki do nabycia prawa do policyjnej renty inwalidzkiej. Przekazanie składek następuje na wniosek funkcjonariusza.

4. Składki podlegają waloryzacji wskaźnikiem waloryzacji składek określonym na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440, z późn. zm.).

5. Przy obliczaniu kwoty należnych składek, waloryzowanych na podstawie ust. 4, stosuje się odpowiednio art. 19 ust. 1 i art. 22 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

6. Przepisy ust. 1-5 stosuje się również do funkcjonariusza, który był zatrudniony w administracji celnej przed dniem 15 września 1999 r., jeżeli po zwolnieniu ze służby, pomimo spełnienia warunków do nabycia prawa do emerytury policyjnej, zgłosił wniosek o przyznanie emerytury z tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 6, kwotę należnych, zwaloryzowanych składek przekazuje się niezwłocznie na podstawie zawiadomienia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych o ustaleniu funkcjonariuszowi prawa do emerytury przewidzianej w przepisach, o których mowa w ust. 4.

8. Kwota należnych, zwaloryzowanych składek stanowi przychody Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

9. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego, określi, w drodze rozporządzenia, tryb i terminy przekazywania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składek, o których mowa w ust. 1, 3, 4 i 7, oraz jednostki do tego właściwe, mając na uwadze konieczność zapewnienia prawidłowego i niezwłocznego wykonywania czynności związanych z przekazywaniem tych składek.

Art. 272. 1. W przypadku śmierci funkcjonariusza małżonkowi lub jego dzieciom uprawnionym do renty rodzinnej na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przysługuje odprawa pośmiertna.

2. W przypadku braku osób, o których mowa w ust. 1, odprawa pośmiertna przysługuje dorosłym dzieciom zmarłego funkcjonariusza, dzieciom przysposobionym i dzieciom przyjętym na wychowanie przez zmarłego funkcjonariusza.

3. W przypadku braku osób, o których mowa w ust. 1 i 2, odprawa pośmiertna przysługuje rodzicom funkcjonariusza.

4. Małżonek rozwiedziony oraz małżonek pozostający w separacji nie są uprawnieni do otrzymania odprawy pośmiertnej.

5. Przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio do:

- 1) uposażenia należnego za okres do dnia wygaśnięcia stosunku służbowego;
 - 2) ekwiwalentu za przysługujący do dnia wygaśnięcia stosunku służbowego urlop wypoczynkowy, nie więcej niż za ostatnie 3 lata;
 - 3) uposażenia za przedłużony czas służby, o którym mowa w art. 208 ust. 13;
 - 4) nagrody jubileuszowej, o której mowa w art. 261;
 - 5) nagrody rocznej, o której mowa w art. 262
- o ile nie zostały wypłacone funkcjonariuszowi.

6. Wysokość odprawy pośmiertnej ustala się zgodnie z zasadami określonymi w art. 270 ust. 1-3.

7. Odprawę pośmiertną oraz świadczenia określone w ust. 5 dzieli się w częściach równych pomiędzy wszystkich uprawnionych.

8. W przypadku nieujawnienia osób, o których mowa w ust. 1-3, świadczenia określone w ust. 1 i 5 wchodzi w skład masy spadkowej.

9. Dokumentem uprawniającym do wypłaty odprawy pośmiertnej oraz świadczeń, o których mowa w ust. 5, jest zupełny akt zgonu.

Art. 273. W razie śmierci funkcjonariusza, niezależnie od odprawy pośmiertnej, o której mowa w art. 272, przysługuje zasiłek pogrzebowy w wysokości:

1) określonej w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli koszty pogrzebu ponosi małżonek, dzieci, wnuki, rodzeństwo lub rodzice;

2) kosztów rzeczywiście poniesionych, najwyżej jednak do wysokości określonej w pkt 1, jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba.

2. Jeżeli śmierć funkcjonariusza nastąpiła na skutek wypadku pozostającego w związku ze służbą, koszty pogrzebu pokrywa się ze środków budżetu KAS. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może wyrazić zgodę na pokrycie kosztów pogrzebu funkcjonariusza zmarłego wskutek choroby pozostającej w związku ze służbą.

3. W razie pokrycia kosztów pogrzebu funkcjonariusza ze środków budżetu KAS, osobom wymienionym w ust. 1 pkt 1 przysługuje połowa zasiłku pogrzebowego.

Art. 274. W razie śmierci członka rodziny, funkcjonariuszowi przysługuje zasiłek pogrzebowy w wysokości:

1) określonej w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - jeżeli koszty pogrzebu ponosi funkcjonariusz;

2) kosztów rzeczywiście poniesionych, najwyżej jednak do wysokości określonej w pkt 1 - jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki pokrywania kosztów pogrzebu funkcjonariusza ze środków właściwego kierownika jednostki organizacyjnej oraz określi członków rodziny, na których przysługuje zasiłek pogrzebowy, uwzględniając rodzaje wydatków pokrywanych w ramach kosztów pogrzebu i ich wysokość, przypadki oraz sposób ustalania wysokości oraz tryb wypłaty zasiłku

pogrzebowego lub jego wyrównania z tytułu śmierci członka rodziny oraz dokumenty wymagane do ich wypłaty.

Art. 275. Okres służby funkcjonariusza traktuje się jako pracę w szczególnym charakterze, w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 276. 1. Roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

2. Kierownik jednostki organizacyjnej może nie uwzględnić terminu przedawnienia, jeżeli opóźnienie w dochodzeniu roszczenia jest usprawiedliwione wyjątkowymi okolicznościami.

3. Bieg przedawnienia roszczenia z tytułu uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych przerywa:

1) każda czynność przed kierownikiem jednostki organizacyjnej, podjęta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia;

2) uznanie roszczenia.

4. W przypadku zwłoki w wypłacie uposażenia, innych świadczeń oraz należności pieniężnych funkcjonariuszowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia, w którym uposażenie, inne świadczenie lub należność pieniężna stały się wymagalne.

Rozdział 7

Odpowiedzialność dyscyplinarna funkcjonariuszy

Art. 277. Funkcjonariusze podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenie obowiązków służbowych, w szczególności za:

1) niedopełnienie obowiązków służbowych lub wynikających ze złożonego ślubowania oraz przepisów prawa;

2) przekroczenie uprawnień określonych w przepisach prawa;

3) odmowę wykonania lub niewykonanie polecenia, z zastrzeżeniem przypadków wskazanych w art. 223 ust. 2 i 3;

4) zaniechanie czynności służbowej albo wykonanie jej w sposób niedbały lub nieprawidłowy;

5) wprowadzenie w błąd przełożonego lub innego funkcjonariusza, jeżeli spowodowało to lub mogło spowodować szkodę służbie, funkcjonariuszowi lub innej osobie;

6) nadużycie zajmowanego stanowiska dla osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej;

7) nieusprawiedliwione niestawienie się lub opuszczenie miejsca pełnienia służby;

8) wprowadzenie się w stan ograniczający zdolność wykonywania zadania służbowego albo uniemożliwiający jego wykonanie;

9) utratę służbowej broni palnej;

10) umyślne naruszenie dóbr osobistych innego funkcjonariusza w czasie pełnienia służby;

11) stosowanie mobbingu w rozumieniu art. 94³ § 2 Kodeksu pracy.

Art. 278. 1. Karami dyscyplinarnymi są:

1) upomnienie;

2) nagana;

3) nagana z ostrzeżeniem;

4) zakaz podwyższania stopnia służbowego przez 2 lata;

5) zakaz awansowania na wyższe stanowisko przez 2 lata;

6) obniżenie stopnia służbowego;

7) przeniesienie na niższe stanowisko;

8) zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych przez 2 lata;

9) pozbawienie stopnia oficerskiego lub generalskiego;

10) wydalenie z KAS.

2. Prawomocne orzeczenie kary wymienionej w ust. 1 pkt 10 powoduje zakaz przyjęcia do KAS przez okres 10 lat.

3. W uzasadnionych przypadkach można łączyć karę przeniesienia na niższe stanowisko z karą obniżenia stopnia służbowego.

4. Wymierzona kara powinna być współmierna do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego i stopnia zawinienia, w szczególności powinna uwzględniać okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, jego skutki, w tym następstwa dla służby, rodzaj i stopień naruszenia obowiązków ciążących na funkcjonariuszu, pobudki jego działania, zachowanie funkcjonariusza przed popełnieniem przewinienia dyscyplinarnego i po jego popełnieniu oraz dotychczasowy przebieg służby.

5. Na zaostrzenie wymiaru kary mają wpływ:

1) działanie z motywacji zasługującej na szczególne potępienie albo w stanie po spożyciu alkoholu lub użyciu innego podobnie działającego środka;

2) popełnienie przewinienia dyscyplinarnego przez funkcjonariusza przed zatarciem wymierzonej mu kary dyscyplinarnej;

3) poważne skutki przewinienia dyscyplinarnego, zwłaszcza istotne zakłócenie realizacji zadań KAS lub naruszenie dobrego imienia KAS;

4) działanie w obecności podwładnego, wspólnie z nim lub na jego szkodę.

6. Na złagodzenie wymiaru kary mają wpływ:

1) nieumyślność popełnienia przewinienia dyscyplinarnego;

2) podjęcie przez funkcjonariusza starań o zmniejszenie skutków przewinienia;

3) brak należytego doświadczenia zawodowego lub dostatecznych umiejętności zawodowych;

4) dobrowolne poinformowanie przełożonego o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego.

7. Przy wymierzeniu kary uwzględnia się okoliczności, o których mowa w ust. 4-6, wyłącznie w stosunku do funkcjonariusza, którego one dotyczą.

Art. 279. 1. W przypadku czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi osoba uprawniona do orzekania kar dyscyplinarnych może odstąpić od wszczęcia postępowania i przeprowadzić ze sprawcą przewinienia dyscyplinarnego rozmowę dyscyplinującą udokumentowaną w formie notatki.

2. Notatkę, o której mowa w ust. 1, włącza się do akt osobowych i podlega ona zniszczeniu po upływie 6 miesięcy od dnia przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej.

3. Na wniosek sprawcy przewinienia dyscyplinarnego zniszczenie notatki, o której mowa w ust. 1, może nastąpić po upływie 3 miesięcy od dnia przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej.

Art. 280. 1. Orzekanie kar dyscyplinarnych należy do naczelnika urzędu celno-skarbowego, dyrektora izby administracji skarbowej lub Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, zwanych dalej "organami dyscyplinarnymi", w odniesieniu do podległych im funkcjonariuszy.

2. W stosunku do naczelnika urzędu celno-skarbowego i jego zastępcy kary dyscyplinarne orzeka dyrektor izby administracji skarbowej lub upoważniony przez niego zastępca.

3. W stosunku do dyrektora izby administracji skarbowej i jego zastępcy oraz funkcjonariuszy pełniących służbę w komórkach organizacyjnych urzędu kary dyscyplinarne orzeka Szef Krajowej Administracji Skarbowej lub upoważniony przez niego zastępca.

4. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne dotyczy funkcjonariusza pełniącego służbę w:

1) urzędzie celno-skarbowym - naczelnik urzędu celno-skarbowego może upoważnić do orzekania kary dyscyplinarnej zastępcę naczelnika urzędu;

2) izbie administracji skarbowej - dyrektor izby administracji skarbowej może upoważnić do orzekania kary dyscyplinarnej zastępcę dyrektora izby administracji skarbowej.

5. Orzekanie kar, o których mowa w art. 278 ust. 1 pkt 6-10, należy wyłącznie do właściwości organów dyscyplinarnych.

Art. 281. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Szef Krajowej Administracji Skarbowej może wszcząć lub przejąć do prowadzenia postępowanie wyjaśniające lub dyscyplinarne oraz wydać orzeczenie w stosunku do funkcjonariuszy pełniących służbę w jednostkach organizacyjnych KAS.

Art. 282. 1. Postępowanie wyjaśniające przeprowadza rzecznik dyscyplinarny powoływany przez właściwy organ dyscyplinarny na okres 3 lat.

2. W przypadku niemożności prowadzenia postępowania przez rzecznika dyscyplinarnego lub wszczęcia przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego,

postępowanie wyjaśniające prowadzi funkcjonariusz, spełniający warunki określone w art. 283 ust. 1, wyznaczony przez właściwy organ dyscyplinarny.

Art. 283. 1. Rzecznik dyscyplinarny powinien być funkcjonariuszem oraz mieć co najmniej pięcioletni okres służby z nieposzlakowaną opinią.

2. Rzecznik dyscyplinarny może zostać odwołany przed upływem okresu, o którym mowa w art. 282 ust. 1, w przypadku:

- 1) zaistnienia okoliczności, które stanowią podstawę zwolnienia ze służby;
- 2) ukarania karą dyscyplinarną;
- 3) przeniesienia do innej jednostki organizacyjnej;
- 4) złożenia rezygnacji.

Art. 284. 1. Jeżeli zachodzą wątpliwości co do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, jego kwalifikacji prawnej albo tożsamości sprawcy, przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego organ dyscyplinarny zleca rzecznikowi dyscyplinarnemu przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego, które powinno być zakończone w terminie 14 dni od dnia jego wszczęcia.

2. O wszczęciu postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarny zawiadamia osobę, której ono dotyczy.

3. Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarny składa wniosek do właściwego organu dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego albo o umorzenie postępowania wyjaśniającego.

Art. 285. 1. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna właściwy organ dyscyplinarny.

2. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się z dniem wydania postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego. Funkcjonariusza, co do którego wydano postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, uważa się za obwinionego.

3. Postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego zawiera:

- 1) oznaczenie organu dyscyplinarnego;
- 2) datę wydania postanowienia;
- 3) imię i nazwisko, stopień służbowy oraz stanowisko służbowe obwinionego;

- 4) opis przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego obwinionemu wraz z jego kwalifikacją prawną;
- 5) uzasadnienie faktyczne zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego;
- 6) oznaczenie funkcjonariusza prowadzącego postępowanie dyscyplinarne;
- 7) podpis z podaniem imienia i nazwiska, stopnia służbowego i stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego;
- 8) pouczenie o uprawnieniach przysługujących obwinionemu w toku postępowania dyscyplinarnego.

Art. 286. 1. Postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte po upływie 3 miesięcy od dnia powzięcia przez organ dyscyplinarny wiadomości o naruszeniu obowiązków służbowych przez funkcjonariusza oraz po upływie 2 lat od popełnienia czynu, z zastrzeżeniem ust. 4 i 5.

2. Jeżeli z powodu nieobecności w służbie funkcjonariusz nie ma możliwości złożenia wyjaśnień, może je złożyć prowadzącemu postępowanie dyscyplinarne w każdym innym miejscu.

3. W przypadku usprawiedliwionej chorobą nieobecności w służbie, wyjaśnienia mogą zostać złożone po uprzednim zasięgnięciu opinii lekarza.

4. Terminy określone w ust. 1 nie biegną w przypadku nieobecności funkcjonariusza w służbie.

5. Jeżeli czyn funkcjonariusza zawiera znamiona przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, przedawnienie postępowania dyscyplinarnego następuje nie wcześniej niż przedawnienie przewidziane w Kodeksie karnym lub w Kodeksie karnym skarbowym dla tego przestępstwa.

Art. 287. 1. Obwiniony ma prawo do obrony, w szczególności może wybrać obrońcę spośród funkcjonariuszy lub ustanowić swoim obrońcą radcę prawnego lub adwokata. Obrońca jest uprawniony do reprezentowania obwinionego w granicach udzielonego na piśmie pełnomocnictwa.

2. W przypadku gdy rzecznik dyscyplinarny wniósł o orzeczenie kary wydalenia ze służby, a obwiniony nie ma obrońcy z wyboru, właściwy organ dyscyplinarny wyznacza obrońcę spośród funkcjonariuszy.

Art. 288. 1. Czynności dowodowe w postępowaniu dyscyplinarnym powinny być zakończone w terminie 3 miesięcy od dnia wszczęcia postępowania. Organ wyższego stopnia w stosunku do organu dyscyplinarnego może, w formie postanowienia, przedłużyć termin prowadzenia czynności dowodowych, nie dłużej jednak niż o 3 miesiące. W przypadku gdy postępowanie dyscyplinarne jest prowadzone przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, postanowienie o przedłużeniu prowadzenia czynności dowodowych wydaje Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

2. Po zakończeniu postępowania dyscyplinarnego obwinionego zapoznaje się z aktami postępowania.

3. Rzecznik dyscyplinarny po zakończeniu postępowania sporządza sprawozdanie, które:

1) wskazuje organ dyscyplinarny, który wydał postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego oraz osobę prowadzącą postępowanie;

2) wskazuje obwinionego oraz określa zarzucane mu przewinienie dyscyplinarne, z opisem stanu faktycznego ustalonym na podstawie zebranych dowodów;

3) przedstawia wnioski dotyczące:

a) uniewinnienia albo

b) odstąpienia od ukarania, albo

c) ukarania obwinionego, albo

d) umorzenia postępowania.

Art. 289. 1. Orzeczenie dyscyplinarne wydaje się po wysłuchaniu rzecznika dyscyplinarnego i obwinionego oraz jego obrońcy, jeżeli został ustanowiony, a także po rozpatrzeniu innych dowodów mających znaczenie w sprawie.

2. Jeżeli obwiniony zawiadomiony o terminie wysłuchania oświadcza, że nie weźmie udziału w wysłuchaniu lub nie stawia się na wysłuchanie bez usprawiedliwienia, można przeprowadzić wysłuchanie bez jego udziału. W takim przypadku za wystarczające uznaje się odczytanie jego poprzednio złożonych wyjaśnień.

3. Orzeczenie dyscyplinarne powinno zawierać:

1) oznaczenie organu dyscyplinarnego;

- 2) datę wydania orzeczenia;
- 3) imię i nazwisko, stopień służbowy oraz stanowisko służbowe obwinionego;
- 4) opis przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego obwinionemu wraz z kwalifikacją prawną;
- 5) rozstrzygnięcie;
- 6) uzasadnienie faktyczne i prawne;
- 7) pouczenie o prawie, terminie i trybie wniesienia środka zaskarżenia;
- 8) podpis z podaniem imienia i nazwiska, stopnia służbowego i stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania orzeczenia dyscyplinarnego, oraz pieczęć organu dyscyplinarnego.

Art. 290. 1. Orzeczenie dyscyplinarne wraz z uzasadnieniem doręcza się funkcjonariuszowi w terminie 14 dni od dnia jego wydania.

2. Od orzeczenia dyscyplinarnego wydanego przez naczelnika urzędu celno-skarbowego funkcjonariusz może wnieść odwołanie do dyrektora izby administracji skarbowej w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

3. Od orzeczenia dyscyplinarnego wydanego przez dyrektora izby administracji skarbowej funkcjonariusz może wnieść odwołanie do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

4. Do orzekania kary w postępowaniu odwoławczym Szef Krajowej Administracji Skarbowej może upoważnić swojego zastępcę, o którym mowa w art. 21 ust. 2, dyrektora komórki urzędu lub dyrektora izby administracji skarbowej, który nie wydał orzeczenia dyscyplinarnego w pierwszej instancji. Przepis art. 280 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

5. Od orzeczenia dyscyplinarnego wydanego przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej funkcjonariusz może złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

Art. 291. W postępowaniu odwoławczym nie można wymierzyć kary surowszej niż orzeczona w zaskarżonym orzeczeniu dyscyplinarnym.

Art. 292. Od orzeczeń dyscyplinarnych wydanych w postępowaniu odwoławczym lub postępowaniu z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przysługuje prawo do wniesienia skargi do sądu administracyjnego na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Art. 293. Kary orzeczone w postępowaniu dyscyplinarnym wykonuje kierownik jednostki organizacyjnej z dniem uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego.

Art. 294. 1. Kara dyscyplinarna, o której mowa w art. 278 ust. 1 pkt 1, ulega zatarciu po upływie 6 miesięcy od dnia doręczenia prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego.

2. Kary dyscyplinarne, o których mowa w art. 278 ust. 1 pkt 2 i 3, ulegają zatarciu po upływie 12 miesięcy od dnia doręczenia prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego.

3. Kary dyscyplinarne, o których mowa w art. 278 ust. 1 pkt 6, 7 i 9, ulegają zatarciu po upływie 2 lat od dnia doręczenia prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego.

4. Kary dyscyplinarne, o których mowa w art. 278 ust. 1 pkt 4, 5 i 8, ulegają zatarciu po upływie 2 lat od wykonania tych kar.

5. Na wniosek ukaranego zatarcie może nastąpić po upływie roku od dnia wykonania kary.

6. Zatarcie kary dyscyplinarnej wydalenia z KAS i zniszczenie odpisu orzeczenia dyscyplinarnego następuje z upływem okresu, o którym mowa w art. 278 ust. 2.

7. Odpisy orzeczeń dyscyplinarnych dołączone do akt osobowych podlegają zniszczeniu z upływem terminów, o których mowa w ust. 1-6.

Art. 295. Jeżeli funkcjonariusz zostanie ponownie ukarany dyscyplinarnie przed zatarciem poprzednio wymierzonej kary dyscyplinarnej, okres wymagany do zatarcia tej kary liczy się od dnia wykonania nowej kary.

Art. 296. Koszty biegłych powołanych przez organ dyscyplinarny i koszty zleconych przez organ dyscyplinarny ekspertyz ponosi ten organ.

Art. 297. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb przeprowadzania postępowania wyjaśniającego, dyscyplinarnego, postępowania odwoławczego, orzekania kar dyscyplinarnych, ich wykonywania, mając na względzie rzetelność i sprawność prowadzonego postępowania.

Art. 298. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Rozdział 8

Rozpatrywanie sporów o roszczenia funkcjonariuszy ze stosunku służbowego

Art. 299. 1. W przypadku wydania decyzji o przeniesieniu, powierzeniu pełnienia obowiązków służbowych na innym stanowisku, przeniesieniu na niższe stanowisko, przeniesieniu na inne lub równorzędne stanowisko służbowe w związku z reorganizacją jednostki organizacyjnej, określeniu warunków pełnienia służby w związku ze zniesieniem jednostki organizacyjnej bądź zawieszeniu w pełnieniu obowiązków służbowych, funkcjonariusz może, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. W przypadku wydania decyzji o zwolnieniu ze służby, funkcjonariusz może, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, złożyć odwołanie do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

3. W przypadku, gdy decyzję o zwolnieniu ze służby wydaje Szef Krajowej Administracji Skarbowej, funkcjonariusz może, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

4. Złożenie wniosków, o których mowa w ust. 1 i 3, oraz odwołania, o którym mowa w ust. 2, nie wstrzymuje wykonania decyzji.

5. Do postępowań w sprawach, o których mowa w ust. 1-3, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.).

6. Od decyzji wydanej w postępowaniu z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydanej w wyniku odwołania przysługuje prawo do wniesienia skargi do sądu administracyjnego na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Art. 300. Spory o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w sprawach niewymienionych w art. 299 ust. 1 rozpatruje sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy.

Rozdział 9

Zasób Kadrowy Krajowej Administracji Skarbowej

Art. 301. Tworzy się skarbowy zasób kadrowy w celu zapewnienia zawodowego i rzetelnego wykonywania zadań w KAS na stanowiskach:

- 1) dyrektora i zastępcy dyrektora właściwych w sprawach KAS w komórkach organizacyjnych urzędu;
- 2) dyrektora i zastępcy dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej;
- 3) dyrektora i zastępcy dyrektora izby administracji skarbowej;
- 4) naczelnika i zastępcy naczelnika urzędu administracji skarbowej;
- 5) naczelnika i zastępcy naczelnika urzędu celno-skarbowego;
- 6) dyrektora Szkoły;
- 7) dyrektora Centrum.

Art. 302. Do zasobu kadrowego wchodzi:

1) funkcjonariusz z korpusu oficerów młodszych Służby Celno-Skarbowej, korpusu oficerów starszych Służby Celno-Skarbowej oraz korpusu generalów Służby Celno-Skarbowej;

2) urzędnik służby cywilnej zatrudniony w jednostce organizacyjnej KAS albo w innej jednostce podległej Ministrowi Finansów lub przez niego nadzorowanej, w tym urzędzie obsługującym tego Ministra;

3) zatrudniony w jednostce organizacyjnej KAS albo w innej jednostce podległej Ministrowi Finansów lub przez niego nadzorowanej, w tym urzędzie obsługującym tego Ministra:

- a) funkcjonariusz inny niż wymieniony w pkt 1,
- b) pracownik służby cywilnej,
- c) pracownik, do którego mają zastosowanie przepisy ustawy o pracownikach urzędów państwowych albo ustawy – Kodeks pracy

– który przed dniem wejścia w życie ustawy złożył egzamin kwalifikacyjny na stanowisko inspektora kontroli skarbowej przed komisją powołaną przez Generalnego

Inspektora Kontroli Skarbowej, i nie był skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione umyślnie lub umyślne przestępstwo skarbowe;

4) inny niż wymieniony w pkt 1 funkcjonariusz oraz pracownik służby cywilnej zatrudniony w jednostce organizacyjnej KAS albo w innej jednostce podległej Ministrowi Finansów lub przez niego nadzorowanej, w tym urzędzie obsługującym tego Ministra, z wyłączeniem osób, o których mowa w art. 5 ustawy o służbie cywilnej, który ukończył z wynikiem pozytywnym postępowanie kwalifikacyjne do zasobu kadrowego;

5) pracownik, który jest zatrudniony w jednostce organizacyjnej KAS albo w innej jednostce podległej Ministrowi Finansów lub przez niego nadzorowanej, w tym urzędzie obsługującym tego Ministra, do którego mają zastosowanie przepisy ustawy o pracownikach urzędów państwowych albo ustawy – Kodeks pracy, który:

a) nie był skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione umyślnie lub umyślne przestępstwo skarbowe,

b) ma nieposzlakowaną opinię,

c) ukończył z wynikiem pozytywnym postępowanie kwalifikacyjne.

Art. 303. Postępowanie kwalifikacyjne prowadzi Szkoła co najmniej raz w roku.

Art. 304. Postępowanie kwalifikacyjne obejmuje sprawdzenie wiedzy wymaganej do zatrudnienia albo pełnienia służby na stanowiskach, o których mowa w art. 301 oraz ocenę kompetencji kierowniczych

Art. 305. Do postępowania kwalifikacyjnego może przystąpić osoba, która ukończyła studia wyższe.

Art. 306. Potwierdzeniem ukończenia z wynikiem pozytywnym postępowania kwalifikacyjnego jest zaświadczenie.

Art. 307. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej prowadzi ewidencję osób, które ukończyły z wynikiem pozytywnym postępowanie kwalifikacyjne.

Art. 308. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, uwzględniając potrzebę zapewnienia obiektywności postępowania kwalifikacyjnego, sprawności jego przeprowadzania, rzetelnej oceny wiedzy kandydatów i ich kompetencji kierowniczych, a także koszt tego postępowania, określi, w drodze zarządzenia:

- 1) tryb przystępowania do postępowania kwalifikacyjnego;
- 2) zakres wiedzy objęty postępowaniem kwalifikacyjnym;
- 3) sposób dokonania oceny kompetencji kierowniczych;
- 4) organizację i sposób przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego oraz ustalania ocen, w tym najniższą ocenę pozytywną warunkującą ukończenie postępowania kwalifikacyjnego z wynikiem pozytywnym;
- 5) wzór zaświadczenia, o którym mowa w art. 306.

Kierująca pracami
Departamentu Administracji Podatkowej
Teresa Warszawska
Rada Ministrów
w Departamencie Administracji Podatkowej

PODSEKRETARZ STANU

Marjan Barań

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1199 oraz z 2015 r. poz. 211 i 1220.